

Het gezin in het middelpunt

De Ster

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen, Het Jaarlijkse Dagboek

Oktober 1985
85ste jaargang
Nummer 5

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „Ensign“, „New Era“ en „Friend“

Eerste Presidium:
Spencer W. Kimball
Marion G. Romney
Gordon B. Hinckley

Raad der Twaalf:
Ezra Taft Benson, Howard W. Hunter,
Thomas S. Monson, Boyd K. Packer,
Marvin J. Ashton, L. Tom Perry,
David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks

Adviseurs: Carlos E. Asay, Rex D. Pinegar,
George P. Lee, James M. Paramore

Redacteur: Carlos E. Asay

Director of Church Magazines:
Ronald L. Knighton

International Magazines:
Zakelijk redacteur: Larry A. Hiller
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Kinderster: Lois Richardson
Vormgeving: C. Kimball Bott

Inhoudsopgave

- 1 De sfeer thuis, *President Gordon B. Hinckley*
- 6 Ouderling Dallin H. Oaks: in de voetstappen van de overige apostelen, *Don L. Searle*
- 11 Een gezamenlijke inspanning: een gesprek met het algemeen presidium van de zustershulpvereniging
- 14 Cesar Aedo: verteller zonder woorden, *Don L. Searle*
- 16 Ouderschap: alles te maken met het hart, *Patricia T. Holland*
- 18 Wanneer kinderen opstandig zijn. *Handboek voor gezinnen.*
- 21 Een middag op Hawaii, *Kris Mackay*
Vraag en antwoord:
- 25 Het zegenen van het avondmaal, *Mark E. Hurst*
- 26 Het bedienen van het avondmaal, *Kent E. Pulsipher*
- 27 Mijn collega op zending, *Joe J. Christensen*
- 28 Dit is jullie tijd, *Ouderling Neal A. Maxwell*
- 31 Leren geloven, *Mollie Hobaugh Sorensen*
- 34 Ons lichaam: tot last of tot zegen? *Barbara Lockhart*
- 39 D. Arthur Haycock: een toeverlaat voor de profeten, *Jack Walsh*
- 44 Willard Bean: „de boksende dominee“, *Vicki Bean Zimmerman*
- 47 Een zak vol steentjes, *Larry Hiller*
- 53 „Beginselen“, *Ouderling Boyd K. Packer*

KINDERSTER

- 1 De winnares, *Margaret M. Robinson*
- 4 Isaak ontmoet Rebekka
- 6 Participatieperiode: Hartelijk gefeliciteerd, Jeugdwerk! *Pat Graham*
- 8 De ark van Noach. *Angele Fitzgerald*

Op de omslag: Het gezin (geschilderd door de in Wenen geboren Ferdinand G. Waldmüller (1793-1865). Eigendom van de kerk.

De Ster

Vertaling en nieuwsredactie:
Henri J. A. Tenthof van Noorden,
Kerkelijk Vertaalbureau
Raadstede 19, Postbus 224
NL-3430 AE Nieuwegein

Uitgever:
Kirche Jesu Christi der Heiligen
der Letzten Tage, Industriestraße 21,
D-6382 Friedrichsdorf 1

© 1985 by the Corporation of the President
of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

Alle rechten voorbehouden

Jaarabonnement:
Fl. 23,10 storten op Citibank Amsterdam,
rekeningnummer 266041434,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen
der Laatste Dagen.
Bfr. 420 storten op Citibank Antwerpen,
rekeningnummer 570-0157-600-33,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen
der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00

Printed by Production Center Friedrichsdorf,
Federal Republic of Germany

PB MA 0620 DU

De sfeer thuis

President Gordon B. Hinckley
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Wat is het moeilijk, weleens ontmoedigend, maar desalniettemin geweldig en stimulerend om ouders te zijn, de vader of moeder van kinderen die opgroeien in deze gecompliceerde tijd. Wij maken allemaal fouten, de meesten van ons zelfs vele. Wij ondergaan allemaal harte-zer, en velen van ons zelfs heel veel. Maar wij hebben ook gepaste trots en vreugde gevoeld bij het zien ontplooiën van onze kinderen van baby tot volwassene.

Ik weet dat sommigen onder u hierheen zijn gekomen in de hoop hulp te ontvangen bij de problemen die niet zomaar op te lossen zijn. U hebt die hulp inderdaad ontvangen van de voorgaande sprekers. Ik heb de Heer gesmeekt mij die dingen te doen zeggen waar u mee gebaat zult zijn.

Het ouderschap is geen eenvoudige zaak. Voor zovelen houdt dit zoveel frustratie, zoveel bezorgdheid, zoveel in duigen gestorte dromen en zoveel vervlogen hoop in. Ik ben mij er natuurlijk van bewust dat er veel gezinnen zijn waar dit niet het geval is, waar alles naar wens gaat, waar nooit enige stemverheffing wordt gehoord, waar gelukkige, serene ouders wonen, met trouwe kinderen, die zonder ernstige problemen opgroeien. Als dat zo is in uw gezin, wees dan dankbaar. Maak de

Heer uw dankbaarheid kenbaar voor de heerlijke zegen die u ontvangen hebt.

Ik verzeker u echter dat er heel veel gezinnen zijn waar het anders toegaat, want ik heb brieven dienaangaande ontvangen – brieven van ouders en ook van kinderen. Het is heel gemakkelijk om te zeggen: als we dit of dat doen zal alles naar wens gaan. Ik heb echter plichtsgetrouwe mannen en vrouwen gezien, trouwe, toegewijde mensen, mensen die hun best doen de leringen van de kerk na te leven, die desondanks veel verdriet hebben over het gedrag van hun kinderen.

Ik weet enige antwoorden op deze problemen, maar moet toegeven dat ik ze niet allemaal weet. Veel van onze problemen worden door onszelf in het leven geroepen. In andere gevallen schijnen ze de kop op te steken niettegenstaande alles wat wij doen om ervoor te waken. Ik moet daarbij denken aan een stel fijne mensen dat ik persoonlijk ken. Hun oudste kinderen groeiden op, trouwden en leidden hun leven op een manier die hun ouders verblijdden. Er was ook een jongere zoon, een pientere, begaafde knaap. Het waren zijn schoolvrienden die hem een andere richting uit deden gaan. Zijn haar werd alsmat langer en hij zag er steeds onverzorgder uit. Hij deed de

nodige dingen die zijn vader en moeder veel verdriet deden. Zijn vader maakte zich zorgen. Hij berispte, dreigde, hij stortte tranen, bad en vermaande zijn zoon. Maar niets hielp. De jongen vervolgde zijn eigenzinnige koers. Ook zijn moeder vergoot tranen en bad. Maar zij beheerste haar gevoelens en bleef hem op zachte toon toespreken. Herhaaldelijk liet zij haar zoon weten hoeveel zij van hem hield. Hij ging het huis uit. Zij zorgde dat zijn kamer netjes bleef, dat zijn bed opgemaakt was en dat er eten voor hem klaarstond in de koelkast. Zij vertelde hem dat hij welkom zou zijn op elk moment dat hij thuis had om thuis te komen.

Maanden vergleden terwijl het verdriet aan de harten knaagde.

Uiteindelijk begon zijn moeders liefde toch zijn hart te verzachten. Zo nu en dan kwam hij thuis slapen. Zonder ooit verwijten te maken, lachte ze hem toe, maakte zij grapjes met hem, zette hem heerlijke hapjes voor, sloeg zij haar armen om hem heen en liet zij hem voelen hoeveel zij van hem hield. Ten slotte begon hij meer belangstelling te krijgen voor zijn persoonlijke verzorging. Hij bleef wat meer thuis. Hij begon te beseffen dat er geen plek was die zo comfortabel, zo veilig, zo gelukkig als het thuis dat hij verlaten had. Met-tertijd kwam er weer een vaste lijn in zijn leven. Op een wat later tijdstip dan de meeste jongemannen ging hij op zending en bleek zelfs een geslaagde zending te voltooien. Hij kwam weer thuis, ging studeren en deed zijn best. De laatste keer dat ik hem zag, zongen hij en zijn moeder, die beiden met een goede stem gezegend zijn, een duet, waarbij sommigen die het kleine drama van het gezin kenden, tranen in de ogen gezin.

Mag ik allen die zich binnen mijn stembereik bevinden en die zulke zoons of dochters hebben op het hart drukken het vooral nooit op te geven? Zij zijn pas verloren wanneer zij het opgeven. Bedenk dat het meer dan wat ook de liefde is die hen terug zal brengen. Straf heeft weinig kans van slaan. Berispingen zonder liefde zullen het evenmin presteren. Geduld, blijven van waarderend en die vreemde en opmerkelijke macht die gepaard gaat met gebed zullen uiteindelijk succes hebben.

In de geest van helpen zou ik u vier factoren voor willen stellen voor het

Maar wij voelen gepaste trots en vreugde bij het zien ontplooiën van onze kinderen van baby tot volwassene.

scheppen van de juiste sfeer bij u thuis. Ik stel voor dat u uw kinderen laat opgroeien in een gezin waar (1) de geest van dienstbetoon, (2) een sfeer van groei, (3) de discipline van de liefde en (4) de gewoonte van het gebed heersen.

De geest van dienstbetoon

Egoïsme is een verwoestend, knagend, agressief element in de meeste onzer levens. Het ligt ten grondslag aan veel van de spanning tussen ouders en kinderen en voert tot belasting bij goed bedoelende ouders die soms het schadelijke egoïsme van hun kinderen in de hand werken door met overdaad toe te geven aan hun verlangens naar kostbare en overbodige zaken.

Het tegengif voor egoïsme is dienen, toenadering zoeken tot de mensen om ons heen – de leden in het gezin en degenen daarbuiten. Een kind dat opgroeit in een gezin met een egoïstische, inhalië vader, zal eerder geneigd zijn die trekken in zijn eigen leven te ontwikkelen. Daarentegen zal een kind dat ziet hoe zijn ouders zich het nodige ontzeggen bij hun pogingen anderen tot steun te zijn, ook eerder geneigd zijn dat patroon te volgen in zijn groei naar volwassenheid.

Een kind dat ziet hoe actief zijn vader in de kerk is, hoe hij God dient door zijn medemensen te dienen, zal wellicht in diezelfde geest handelen wanneer het opgroeit. Een kind dat ziet hoe zijn moeder de hulpbehoevenden bijstaat, de armen helpt en de bezochten te hulp snelt, zal geneigd zijn later diezelfde geest ten toon te spreiden.

Wilt u dat uw kinderen toenemen in een geest van onzelfzuchtigheid? Het toegeven aan egoïstische verlangens zal daar niet aan bijdragen. Laat hen echter thuis en bij hun meest intieme familiebetrekkingen de waarheid zien van het grote door de Heer uiteengezette beginsel: „Want ieder, die zijn leven

zal willen behouden, die zal het verliezen; maar ieder, die zijn leven verliest zal om Mijnentwil en om des evangelies wil, die zal het behouden.” (Marcus 8:35.)

Een sfeer van groei

Wat is het razend interessant te zien hoe een jong verstand zich ontplooit en sterker wordt. Ik ben iemand die de grootste waardering kan opbrengen voor de onmetelijke mogelijkheden van de televisie om mensen ten goede te beïnvloeden. Maar ik ben ook iemand die openlijk de verschrikkelijke verkwisting van tijd en kansen afkeurt wanneer kinderen urenlang kijken naar stof die verlicht noch versterkt.

Als kind woonden wij in een groot, oud huis. Eén kamer werd de bibliotheek genoemd. In die kamer stonden een stevige tafel en een goede lamp, drie of vier gemakkelijke stoelen, eveneens met goed licht, terwijl de wanden met boeken waren gevuld. Er waren er heel veel – door mijn ouders aangeschaft over een periode van vele jaren.

Wij werden nooit gedwongen ze te lezen, maar ze werden binnen ons bereik neergelegd, zodat wij ze te allen tijde ter hand konden nemen.

In die kamer heerste er rust. Iedereen begreep dat het een plek was om te studeren.

Er lagen ook tijdschriften – die van de kerk en twee of drie andere goede uitgaven. Er waren geschiedenisboeken en er was literatuur. Er waren technische boeken, woordenboeken, een encyclopedie en een wereldatlas. In die tijd was er natuurlijk geen televisie, terwijl ook de radio zijn intrede nog moest maken. Maar er was wel een sfeer, een sfeer van leren. Ik wil u niet de indruk geven dat wij geleerden waren, maar wij werden blootgesteld aan grote literatuur, grote ideeën van grote denkers en de taal van mannen en vrouwen die diep nadachten en prachtig schreven.

Wij hebben tegenwoordig gewoonlijk geen mogelijkheid om een dergelijke bibliotheek in te richten. De meeste gezinnen woekeren met ruimtegebrek. Maar met wat goede wil kan er toch een hoekje worden ingericht, een plek waar wij de herrie om ons heen kunnen ontvluchten en waar we kunnen zitten en lezen en denken. Het is heerlijk te kunnen beschikken over een bureau of een tafel, ongeacht hoe eenvoudig, met

daarop de standaardwerken van de kerk, enkele goede boeken, de tijdschriften van de kerk en andere zaken die het lezen waard zijn.

Begin er vroeg mee kinderen vertrouwd te maken met boeken. De moeder die haar kleintjes niet voorleest, bewijst haar kinderen en zichzelf een kwade dienst. Het vergt tijd, ja, veel tijd. Het vergt zelfdiscipline. Het vergt het organiseren en indelen van de minuten en uren van de dag. Maar het zal u nooit vervelen te zien hoe een jong verstand karakters, uitdrukkingen en ideeën leert kennen. Het lezen van goede stof kan een heerlijke gewoonte worden, die mettertijd veel meer vruchten af zal werpen dan de vele andere activiteiten waar kinderen hun tijd aan besteden. Naar schatting heeft het doorsnee kind in Noord-Amerika tegen de tijd dat het naar school gaat ongeveer 8000 uur televisie gekeken. Daarbij is een groot gedeelte van twijfelachtige waarde.

Ouders, werk eraan thuis een speciale sfeer te scheppen. Zorg ervoor dat uw kinderen worden blootgesteld aan grote geesten, groots ideeën, eeuwige waarheden en die zaken die het goede opbouwen en tot het goede motiveren. „De Heer heeft tegen dit volk gezegd: „Put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof.” (Leer en Verbonden 88:118.) Ik spoor iedere ouder die binnen mijn stembereik is aan om thuis een sfeer van wetenschap te scheppen, waar de groei die daaruit voort zal komen tot zijn recht zal komen.

De discipline van de liefde

Het is zo overduidelijk dat zowel het grote goed als het verschrikkelijke kwaad die in de hedendaagse wereld gevonden worden, de zoete en bittere vruchten zijn van de opvoeding die de kinderen van gisteren genoten hebben. Zoals wij een nieuwe generatie opvoeden, zo zal de wereld over enige tijd zijn. Als u bezorgd bent over de toekomst, kijk dan vandaag naar de manier waarop de kinderen worden opgevoed. De hardvochtigheid die in grote mate een kenmerk is van onze samenleving, is een uitvloeisel van de harde aanpak die jaren geleden bij het opvoeden van kinderen werd voorgeschreven.

Als jongens en meisjes genoten wij van de wijk waar wij deel van uitmaakten. Er was een grote verscheidenheid aan mensen in die wijk en ik meen dat wij ze allemaal kenden. Mensen verhuisden toen maar weinig. Voor zover ik me kan herinneren, hielden we ook van iedereen, dat wil zeggen, behalve een bepaalde man. Ik moet bekennen dat ik een verschrikkelijke hekel aan hem had. Ik heb mij sindsdien van dat gevoel bekeerd, maar wanneer ik terugdenk aan mijn jeugd, kan ik de intensiteit van mijn gevoelens weer oproepen. Wij waren met zijn kinderen bevriend, maar de man zelf beschouw-

de ik als mijn vijand. Vanwaar deze hevige gevoelens? Omdat hij een afschuwelijk humeur had, dat bij de minste aanleiding tot uitbarstingen voerde. Hij schold zijn kinderen altijd uit en deelde klappen uit op een manier die mij altijd is bijgebleven.

Misschien was dat het gevolg van de sfeer die er bij ons thuis heerste, waar een vader was die, dank zij de een of andere toverkracht, kans zag zijn kinderen zonder lijfstraf te disciplineren, hoewel zij die ongetwijfeld weleens verdienden. Ik heb de gevolgen van de woedeaanvallen van onze buurman gezien in het verstoorde leven van zijn

kinderen. Ik aarzel niet te stellen dat niemand die volging van Christus beweert te zijn en niemand die voorgeeft lid van deze kerk te zijn, zich over kan geven aan het mishandelen van kinderen zonder God, die hun Vader is, aanstoot te geven, en zonder de leringen van de Heiland en van zijn profeten te verwerpen.

Het was Jezus zelf die zei: „Maar een ieder, die één dezer kleinen, die in Mij geloven, tot zonde verleidt, het zou beter voor hem zijn, dat een molensteen om zijn hals was gehangen en hij verzwolgen was in de diepte der zee.” (Matteüs 18:6.)

Er is in de hele wereld geen discipline die zich kan meten met de discipline van de liefde. Deze heeft een geheel eigen toverkracht.

Brigham Young heeft eens gezegd: „Brenge uw kinderen groot in liefde en in de vreze des Heren; bestudeer hun aard en temperament en behandel hen dienovereenkomstig, waarbij u zich er nooit toe laat verleiden hen in het vuur van uw drift af te straffen; leer hun liever van u te houden dan bang voor u te zijn.” (*Discourses of Brigham Young*, geselecteerd door John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1941, blz. 207.)

Streng, hardvochtig discipline heeft onvermijdelijk eerder verbolgenheid en verbittering tot gevolg dan de gewenste verbetering. Er wordt niets mee bereikt. Het probleem wordt er slechts door verergerd; het doel wordt voorbijgestreefd. Bij zijn uiteenzetting van de geest waarin macht moet worden uitgeoefend in zijn kerk, heeft de Heer tevens aangegeven in welke geest thuis macht behoort te worden uitgeoefend. Hij deed dit in de volgende grote openbaring:

„Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde;

Intijds met scherpe woorden bestrafte, wanneer door de Heilige Geest daartoe gedreven, en dan daarna een toename van liefde tonende jegens hem, die hij hebt bestraft, opdat hij u niet als zijn vijand beschouwe;

Opdat hij moge weten dat uw getrouwheid sterker is dan de banden des doods.” (Leer en Verbonden 121:41, 43-44.)

Paulus schreef de Efeziërs: „En gij, vaders, verbittert uw kinderen niet, maar voedt hen op in deucht en in de terechtwijzing des Heren.” (Efeziërs 6:4.)

Wanneer er zich kleine problemen voordoen, hetgeen onvermijdelijk is, beheers u dan. Denk aan de wijsheid

van de aloude spreuk: „Een zacht antwoord keert de grimmigheid af.” (Spreuken 15:1.)

Er is in de hele wereld geen discipline die zich kan meten met de discipline van de liefde. Deze heeft een geheel eigen toverkracht.

De gewoonte van gebed

Dubbel gezegend is het kind dat, hoewel het misschien nog te jong is om de woorden te begrijpen, zich toch bewust kan zijn van de geest van gebed terwijl een liefdevolle moeder of vader het voor het slapen gaan helpt enkele woordjes van gebed uit te spreken.

Ook de jongens en meisjes, waaronder de tieners, waar thuis de gewoonte heerst van een ochtend- en avondgebed in gezinsverband, treffen het gelukkig.

Ik ken geen betere manier om bij kinderen een geest van waardering aan te kweken, dan door als gezin samen neer te knielen om de Heer voor zijn zegeningen te danken. Deze nederige uiting van dankbaarheid zal er op wonderbaarlijke wijze toe bijdragen dat kinderen zich bewust worden van het feit dat God de bron is van alle kostbare gaven waar wij over beschikken.

Ik ken geen betere manier om een verlangen aan te kweken om het goede te doen, dan door in alle ootmoed vergeving te vragen van Hem wiens recht het is te vergeven, en Hem om de kracht te vragen om die zwakheid te kunnen overwinnen.

Wat geweldig is het om tot de Heer te bidden ten behoeve van hen die ziek of berooid zijn, voor hen die honger of verdriet hebben, voor hen die eenzaam of bang zijn, voor hen die in verdrukking of grote ellende leven. Wanneer zulke gebeden in alle oprechtheid en met gevoel worden opgezonden, volgt er een groter verlangen om hulp te bieden aan hen die daar behoefte aan hebben.

Er zal een toegenomen respect en liefde voor de bisschop, voor de ringpresident en voor de president van de kerk zijn wanneer zij in de gebeden van het gezin genoemd worden.

Het is van grote betekenis de kinderen te leren bidden voor hun persoonlijke behoeften en rechtvaardige verlangens. Wanneer het gezin neerknielt voor een smeekbede tot de Almachtige en met Hem spreekt over hun behoeften, zal er zich in het hart van de kinderen een natuurlijke neiging ontwikkelen om zich in tijden van smart en ui-

Suggesties voor huisonderwijzers

Enkele belangrijke punten die u desgewenst kunt gebruiken bij uw huisonderwijs:

Vier belangrijke factoren staan centraal bij het opbouwen van een positieve sfeer in ons gezin:

1. Een geest van dienstbetoon aan elkaar en aan anderen.
2. Een sfeer die bevorderlijk is voor de groei en ontwikkeling van de gezinsleden.
3. Het besluit van de ouders om liefde als het leidende beginsel aan te wenden bij het disciplineren in het gezin.
4. De gewoonte van dagelijkse gezinsgebeden, waarbij het gezin één is in het afsmecken van de leiding

van hun Hemelse Vader en van zijn vergeving voor hun fouten.

Wenken voor de bespreking

1. Bespreek uw persoonlijke gevoelens aangaande de vier genoemde richtlijnen.
2. Zijn er teksten of aanhalingen in dit artikel die het gezin zou kunnen lezen of bespreken?
3. Zou deze bespreking beter tot haar recht komen als er van tevoren met het gezinshoofd werd gesproken? Is er een boodschap van de quorumleider of bisschop voor het gezinshoofd over gezinsbetrekkingen?

terste nood te wenden tot God als hun Vader en Vriend.

Laat het 's ochtends en 's avonds als gezin en individueel bidden een gewoonte worden die de kinderen zich eigen maken terwijl zij nog heel jong zijn. Het zal hen hun leven lang tot zegen zijn. Geen enkele ouder in deze kerk kan het zich veroorloven dit te verzuimen.

Geliefde mede-ouders, dit zijn de vier factoren die ik bij u aanbeveel bij uw inspanningen om thuis de juiste sfeer te scheppen: (1) een geest van hartelijk dienstbetoon, (2) een sfeer van stimulerende groei, (3) de discipline van

godvruchtige liefde en (4) de gewoonte van gewijd gebed.

God zegene u, mijn geliefde broeders en zusters.

Ik dank de Heer voor de vele goede ouders in deze kerk, die voor hun kinderen en voor de wereld een indrukwekkend voorbeeld zijn van oprechtheid en onkreukbaarheid. Ik dank Hem voor hun geloof en trouw. Ik dank Hem voor hun grote verlangen om hun kinderen in licht en waarheid groot te brengen volgens het van Hem ontvangen gebod. Moge uw inspanningen worden bekroond met zijn zegeningen en moge ieder van u eens samen met Jo-

Zorg ervoor dat uw kinderen worden blootgesteld aan grote geesten, grootse ideeën, eeuwige waarheid.

hannes kunnen zeggen: „Groter blijdschap ken ik niet, dan dat ik hoor, dat mijn kinderen in de waarheid wandelen” (3 Johannes 1:4). □

In de voetstappen van de overige apostelen

Don L. Searle

Als er voor april 1984 een vacature was geweest bij het hoogerechtshof van de Verenigde Staten, dan zou rechter Dallin Harris Oaks van het hoogerechtshof van de staat Utah daarvoor misschien kandidaat zijn geweest. Men had hem tenslotte al eens eerder voor een dergelijke positie overwogen. Toen dus de verslaggever van de *Washington Post* die zich toelgt op alles wat met het hoogerechtshof te maken heeft, te horen kreeg van broeders Oaks' nieuwe roeping als lid van van het Quorum der Twaalf, belde hij plichtsgetrouw op om zich ervan te vergewissen of dit betekende dat Dallin Oaks niet meer in aanmerking kwam voor een positie in het hoogste rechtscollege van het land.

Zeker, legde broeder Oaks geduldig uit, dat betekende het.

Maar de positie aan het hoogerechtshof is eveneens een roeping voor het leven. Is dat ook niet een zeer belangrijke dienende functie?

Dat is het zeker, bevestigde broeder Oaks, maar het ging het dienstbetoon dat hij nu het voorrecht zou hebben te betonen toch niet te boven.

Voor hen die het effect van zijn roeping als apostel van de Heer Jezus Christus kunnen begrijpen, voegt hij eraantoe: „Ik stel deze roeping ten zeerste op prijs. Ik ben erdoor ontroerd en ben verlangend te dienen.”

Velen die doordrongen waren van de betekenis van deze roeping waren er snel bij om op te bellen en hun liefde uit te drukken. Verschillende presidenten en autoriteiten belden hem op om hem in het quorum welkom te heten.

Broeder Oaks wordt wellicht getypeerd door het feit dat hij op dezelfde beminlijke manier reageerde op allen

die hem opbelden, ongeacht of het een mede-lid van de Twaalf betrof of de bejaarde vriendin van zijn moeder.

„Maar,” zegt Janet Calder, die van 1971 tot 1980, toen broeder Oaks president van de Brigham Young University was, als zijn secretaresse optrad, „hij is altijd even hoffelijk, ongeacht wie hij voor zich heeft.

Hoffelijk, maar toch openhartig. Niet extravert, maar zeer zeker enthousiast. Op een keer, vertelt zij, toen hij gastheer was geweest voor een bezoekend gezelschap, kwam het gesprek tijdens een korte onderbreking op andere soorten leerervaring. Reagerend op een opmerking, vertelde de president dat hij nooit enige training had ontvangen in het ontwikkelen van een positieve houding. „Doe dat in vredesnaam ook nooit!” riep iemand in het gezelschap uit. „Als u nog positiever was zou u onuitstaanbaar zijn.”

„Hij weet zijn leven uitermate goed te organiseren en werkt graag,” vertelt zuster Calder verder. Het valt niet te verloochenen. Broeder Oaks heeft vaak zijn persoonlijke lijfspreuk aangehaald: „Eerst werk, dan ontspanning.” Zijn gezin grapt dat hij eigenlijk bedoelt: „Eerst werk, nooit ontspanning.”

„Ik doe eigenlijk niets voor mijn vermaak. Ik vermaak mij nu eenmaal met wat ik doe,” legt broeder Oaks uit.

„Wij moeten verantwoording afdragen voor onze tijd,” vertelde hij in 1981 aan een verslaggever, „en mijn oogmerk is er gewoon niets van te verspillen.”

Broeder Oaks is op 12 augustus 1932 geboren in Provo (Utah) en leerde al vroeg te werken. Al drie of vier jaar na de dood van zijn vader begon hij geld te

verdiene om zijn moeder, die weduwe was, te helpen. Toen Dr. Lloyd Oaks aan t.b.c. stierf, liet hij zijn jonge vrouw, Stella, achter met drie kleine kinderen: Dallin, toen acht en de oudste; Merrill, die nu oogarts is in Provo; en Evelyn, die nu als mevrouw H. Ross Hammond in Salt Lake City woont.

„Ik ben gezegend geweest met een buitengewone moeder,” vertelt broeder Oaks. „Zij was stellig een van de vele edele vrouwen die in de laatste dagen hebben geleefd.” Hij prijst haar als een vrouw met „een groot geloof”, een zeer bekwaam ouder”, en een vrouw die van nature begaafd was met een geweldige talent om leiding te geven. Velen buiten de familie zouden het daarmee eens zijn. Voor haar overlijden in 1980, stond Stella Oaks in Provo bekend als een invloed ten goede, zowel in als buiten de kerk.

„Zij gaf mij veel verantwoordelijkheid en vrijheid. Zij moedigde me aan een baantje te zoeken,” legt broeder Oaks uit. Vanaf het moment dat hij voor het eerst tegen betaling werkte, „toen ik elf of twaalf was,” heeft hij continu baantjes gehad.

Dat allereerste baantje bestond uit het vegen van een werkplaats waar radio's werden gerepareerd. Hem werd geleerd de radiolampen die hij op de grond vond te keuren op hun bruikbaarheid.

Dit voerde tot belangstelling voor radio's. Hij wierp zich met zijn karakteristieke geestdrift op de studie. Voor zijn zestiende had hij een eersteklas radiozendmachtiging in zijn bezit, waarmee hij in staat was zender van een commercieel radiostation te bedienen, en had hij bij de radio een baan

gevonden. Stationsmanagers namen graag een „combinatieman“ in dienst – een technicus die tegelijk als omroeper kon optreden – „maar ik had de baard nog niet in de keel,” herinnert hij zich lachend. Het duurde echter niet lang voordat dit probleem vanzelf werd op-

gelost en hij regelmatig als omroeper werkte.

Het was bij het aankondigen van de basketbalwedstrijden van de „high school“ – onderdehand was hij zelf eerstejaars student – dat hij voor het eerst kennis met zijn vrouw maakte. Ju-

ne Dixon zat zelf nog op school toen iemand haar tijdens een wedstrijd aan hem voorstelde.

Zij traden op 24 juni 1952 in het huwelijk. Op dat moment studeerden zij allebei aan de Brigham Young University. De oorlog in Korea was op zijn hoog-

Voor hij geroepen werd tot het Quorum der Twaalf Apostelen, was Dallin Oaks lid van het hooggerechtshof van de staat Utah. Op dit formele portret van de leden van het hof, is broeder Oaks de tweede van links.

tepunt. Broeder Oaks was in de Utah National Guard en verwachtte ieder moment een oproep om naar het front te worden gestuurd. Maar hoewel andere units werden opgeroepen, werd de zijne nooit voor actieve dienst ingezet. Wegens de oorlog werd er in die tijd slechts een beperkt aantal jongemannen op zending geroepen. Dallin bevond zich daar niet bij; er was al in de quota voor zijn wijk voorzien.

„Volgens mij heeft hij het altijd jammer gevonden dat hij die ervaring mis is gelopen. Maar later, in Chicago, is hij zendingspresident van de ring geweest – en een goede ook,“ merkt zijn vrouw op.

Zij leerde al vroeg zijn capaciteit voor werk onderkennen. Zijn hele studietijd aan de BYU werkte hij 30 uur in de week bij het radiostation. Tegen het eind van zijn studie had hij er zelfs een tweede baan bij: kantoormanager bij een verhuurbedrijf.

Nadat hij zijn baccalaureaat in de accountancy had behaald, ging hij rechten studeren aan de University of Chicago. (Onderdehand telde de familie Oaks twee dochters, Sharmen en Cheri.) Hij leende geld voor zijn studie en zette er zich helemaal voor in. In zijn laatste studiejaar was hij redacteur van het prestigieuze faculteits tijdschrift en studeerde cum laude af.

„In die tijd was Dallin iedere dag weg van ’s ochtends zeven uur tot ’s avonds elf uur,“ behalve op zondag, vertelt June Oaks. Zij herinnert zich nog hoe hij eens zei: „Ik heb een heleboel medestudenten met meer hersens dan ik, maar er is er geen die harder werkt.“

„Het was een moeilijke tijd,“ merkt zij op. Maar toch slaagde zij erin de fout te vermijden van vele andere vrouwen

met studerende mannen, die hun echtgenoot ellendig maken omdat zij zichzelf niet gelukkig voelen. Zij aanvaardde de noodzaak om genoeg aan zichzelf te hebben en ontwikkelde haar eigen interesses.

Nadat hij was afgestudeerd, voerden Dallin Oaks’ ijver en bekwaamheid tot de kans een jaar lang stage te lopen op het kantoor van Earl Warren, opper-rechter van het hooggerechtshof van de Verenigde Staten, waarna hij naar Chicago terugging om een eigen advocatenpraktijk te beginnen.

Hun zoon Lloyd W was geboren tijdens Dallins laatste studiejaar. Nog een zoon, Dallin, en hun op een na laatste dochter, TruAnn, werden ook in deze periode geboren.

Die jaren boden Dallin de gelegenheid voor geweldige groei bij zijn dienen in de kerk. In 1961 werd hij in de ring Chicago geroepen als zendingspresident. Zijn advocatenpraktijk hield in dat hij ook ’s avonds werkte en hij vroeg zich af hoe hij daarnaast aan de verplichtingen van zijn nieuwe roeping kon voldoen, herinnert zuster Oaks zich, maar hij maakte er een geloofszaak van. Hij wijdde zich aan zijn taak en herhaaldelijk werd het hem mogelijk gemaakt zijn werk op kantoor bijtijds af te hebben, of om meer te presteren in de beschikbare tijd dan hij voor mogelijk had gehouden.

In 1961 werd hem de kans geboden aan zijn oude faculteit in Chicago te gaan doceren. Hij nam die aan om de voldoening en de uitdaging die ermee gepaard gingen.

In 1963 kwam de roeping als tweede raadgever in het presidium van de Ring Chicago-Zuid, met president Lysle R. Cahoon en eerste raadgever John Son-

nenberg. Alle drie zijn later regionaal vertegenwoordiger van de Twaalf geworden. (Broeder Sonnenberg is in oktober 1984 geroepen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig.)

Dallin Oaks benaderde zijn opdracht in de kerk met zijn gebruikelijke krachtadigheid. Broeder Sonnenberg merkt op dat zijn collega in het ringpresidium de zondag altijd voor de Heer bewaarde, maar niet in een of andere conventionele zin; het was volkomen duidelijk dat zijn dienstbetoon en zijn bestuderen van de Schriften deel uitmaakten van een oprechte inspanning meer over de Heer te weten te komen.

Er waren tijden dat president Oaks aan vele verplichtingen tegelijkertijd moest zien te voldoen. Een daarvan was het voorzitterschap van het tuchtcollege van de University of Chicago, dat zich bezig hield met aanklachten tegen studenten die betrokken waren geweest bij een zeventiendaagse bezetting van het administratiegebouw van de universiteit in februari 1969. Door zijn rechtvaardigheid en tact bij het behandelen van deze tuchtzaak verkreeg hij de bewondering van studenten, faculteitsleden en de gemeenschap.

Tegen 1970 was hij een bekend figuur geworden in de wereld van de jurisprudentie, daar hij inmiddels in de zomer van 1964 de positie van assistent officier van justitie voor Cook County had waargenomen; was opgetreden eerst als mede-faculteitsvoorzitter en vervolgens als waarnemend voorzitter van de faculteit rechten; en in de zomer van 1968 gastdocent was geweest aan de University of Michigan. Hij werd ook geprezen voor zijn optreden als advocaat voor het Bill-of-Rightscomité voor de Illinois Constitutional Convention in 1970. In de loop van 1970 en 1971 was hij enige tijd directeur van de American Bar Foundation.

Toen broeder Sonnenberg in 1970 geroepen werd als president van de Ring Chicago-Zuid, koos hij Dallin Oaks als zijn eerste raadgever. Het zou echter geen langdurige samenwerking worden. Met het geestelijk inzicht dat ringpresidenten vaak eigen is, vertelt hij: „Toen Ernest Wilkinson met pensioen ging (als president van BYU), wist ik gelijk dat Dallin Oaks voor die positie zou worden geroepen.“

President Oaks is in zijn jaren aan de BYU voor vele dingen geprezen, maar waar hij zich in ’t bijzonder op toeliede

was academische uitmuntendheid. Hij verwierf ook nationale bekendheid wegens zijn oppositie tegen de bemoeienis van de federale regering in het bijzondere onderwijs. Hij werd gezien als spreekbuis voor de particuliere colleges en universiteiten. Drie jaar lang bekleedde hij de positie van president van de American Association of Presidents of Independent Colleges and Universities.

Jeffrey R. Holland, de huidige BYU-president, typeert zijn voorganger als een man met „een mengeling van kwaliteiten en sterke punten“, een man wiens „voortreffelijke analytische onderscheidingsvermogen niet alleen door zijn studie rechten en daaropvolgende ervaringen is versterkt, maar, wat nog belangrijker is, door zijn onfeilbare instinct“.

Nadat Dallin Oaks zijn carrière als president van de BYU beëindigd had, en zelfs nadat hij op 1 januari 1981 was beëdigd als lid van het hooggerechts-hof van de staat Utah, werden hem de nodige aanbiedingen gedaan om hoge ambten te bekleden en belangrijke functies op federaal niveau waar te nemen. Hij verkoos er geen gehoor aan te geven omdat, zegt hij: „Ik mij niets in het openbare leven voor kan stellen dat ik liever zou doen dan rechter zijn.“

Bepaalde functies hebben echter een nog hogere prioriteit. In 1971 had een telefoontje van president Harold B. Lee, die toen eerste raadgever in het Eerste Presidium was, hem naar de Brigham Young University gevoerd, waardoor de koers van zijn leven was veranderd. Op 6 april 1984 kwam er 's avonds weer een telefoontje, deze keer van president Gordon B. Hinckley, tweede raadgever in het Eerste Presidium. Bereidwillig aanvaardde Dallin Oaks weer een nieuwe richting in zijn leven. „Evenmin als dienstbetoon in de kerk wordt nagestreefd, wordt het ook niet afgewezen,“ zegt hij.

In zijn tijd als president van BYU heeft zijn taak als bestuurder van een grote universiteit de geestelijke aard van de man misschien tijdelijk in de schaduw gesteld, maar zij die zich in zijn onmiddellijke nabijheid bevonden, waren zich toch daarvan bewust. „Dallin is eenvoudig iemand die constant vertrouwd op de Geest des Heren,“ vertelt Rex Lee, vice-minister van justitie van de Verenigde Staten en voormalige voorzitter van de faculteit rechten

aan de BYU, de J. Reuben Clark Law School. President Oaks, merkt hij op, maakte zich nooit zorgen over „uiterlijk statusvertoon,“ en was evenmin iemand die geurde met zijn ontzagwekkende kwaliteiten. „Hij is het klassieke voorbeeld van eenvoud. Het ontbreekt hem werkelijk aan iedere vorm van inbeelding.“

Zij die hem aan de BYU hoorden spreken, kregen in ruime mate het bewijs van Dallin Oaks' persoonlijke nadruk op de beginselen van het evangelie. Hij onderstreepte de nauwe betrekking tussen spiritualiteit en verstandelijke ontwikkeling, waarbij de spiritualiteit noodzakelijkerwijs moest overheersen. Hij sprak vaak over reinheid, bekering en openbaring. Eerlijkheid en onkreukbaarheid in alle fasen van het leven waren hoofdthema's.

„Als ik mijn vader in één woord moest afschilderen, dan denk ik aan het woord 'onkreukbaarheid,‘“ zegt zijn dochter Sharmon (nu mevrouw Jack Ward). Zij herinnert zich hoe hij haar eens berispte toen zij probeerde een ongestempelde postzegel van een envelop af te weken om hem opnieuw te gebruiken.

Sharmon begon haar studie aan de BYU in het jaar dat haar vader als presi-

dent werd benoemd. Het gebeurde herhaaldelijk dat docenten die op haar naam stuitten, vroegen: „Ben je soms familie van ... um ...“ Niemand maakte de vraag ooit af, herinnert zij zich met een glimlach.

Zich met aan de BYU waren minder druk dan de tijd in Chicago, weet Lloyd zich te herinneren. Zijn vader was veel meer thuis. „Zo goed als iedere zaterdag haalden we vrouwen en gingen dan vissen in de Spanish Fork River. Na enige tijd had Lloyd (die later aan de BYU afstudeerde in de geologie) er genoeg van en ging dan stenen verzamelen of gooien, maar zijn vader viste onverdronen verder. Dat is typerend voor hem, volgens June Oaks: „Als hij vist doet hij dat met dezelve overgave als wanneer hij achter zijn bureau zit.“

Lloyd, die op dit moment rechtens studeert aan de Northern Illinois University in De Kalb, was niet verrast toen zijn vader geroepen werd als algemene autoriteit. „Hij is zijn leven lang heel dicht bij de Geest geweest.“ Op een avond had Lloyd toestemming gevraagd om met de auto naar een feestje te gaan. Hij wilde net vertrekken toen zijn vader naar buiten kwam en hem vroeg niet te gaan. Hij vertelde dat hij sterk de indruk had dat het niet ver-

Dallin Oaks' inauguratie als president van de Brigham Young University in 1971 was de aanleiding tot deze historische foto van president Harold B. Lee (vooraan links), in die tijd eerste raadgever in het Eerste Presidium; president van de kerk, Joseph Fielding Smith; president N. Eldon Tanner, tweede raadgever in het Eerste Presidium; en ouderling Oaks. Tweede rij (vlnr): Ouderling Mark E. Petersen van het Quorum der Twaalf; president Marion G. Romney, nu eerste raadgever in het Eerste Presidium en toen lid van het Quorum der Twaalf; ouderling LeGrand Richards van het Quorum der Twaalf. Achterste rij (vlnr): ouderling Marion D. Hanks, tegenwoordig lid van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig en toen assistent van het Quorum der Twaalf; en ouderling A. Theodore Tuttle van het Eerste Quorum der Zeventig.

De familie poseerde voor dit portret kort nadat broeder Oaks president van de Brigham Young University was geworden. Staande (vlnr): zuster Oaks, Cheri, Sharmon en Lloyd. Vooraan: Dallin D., president Oaks en TruAnn.

standig zou zijn. Later hoorden zij dat er een auto verongelukt was op de weg die Lloyd zou hebben genomen. Zij concludeerden dat de indruk een waarschuwing geweest moest zijn.

Ook Sharmon spreekt erover hoe dicht haar vader bij de Geest staat. Zij herinnert zich de keren dat zij als oudere tiener laat thuishkwam, naar haar ouders' slaapkamer ging om hen welterusten te wensen en haar vader in gebed gekniel aantrof.

Haar beide ouders zijn op vele manieren een voorbeeld voor haar geweest, zegt zij. „Een ding vooral dat wij waardeerden, was dat onze ouders van elkaar hielden.”

De kinderen en vrienden wijzen erop dat het onmogelijk is Dallin Oaks welslagen in het leven te verklaren zonder over June Oaks te spreken. Haar man onderschrijft dat: „Zij heeft eenvoudig het beste in mij naar boven gehaald. Zonder haar zou ik nooit iets hebben bereikt. June heeft voorkomen dat ik pretenties kreeg.”

Hij voegt eraan toe dat zij graag gezien is en ook volkomen ongekunsteld is. In zijn periode als president van de BYU ontving zij de opperrechter van het hooggerechtshof van de Verenigde Staten, de opperrechter en andere hoogwaardigheidsbekleders van het hooggerechtshof van de Sovjetunie, de

voormalige president van de Verenigde Staten, Gerald R. Ford, drie presidenten van de kerk, alsmede een verscheidenheid aan andere autoriteiten. „Zij voelde zich volkomen op haar gemak bij al deze mensen, maar evenzeer bij de werklieden die bij ons thuis karweitjes kwamen verrichten.”

Broeder Oaks wijst er met bewondering op dat zij het soort moeder is dat gitaarlessen ging nemen om haar toen achtjarige dochter, Jenny, die vioolles had, te kunnen begeleiden. Jenny krijgt les in klassieke muziek, maar voor de afwisseling speelt ze ook weleens countrymuziek.

„Zij is een goede vriendin voor haar dochters – niet alleen een moeder, maar ook een werkelijk goede vriendin,” vertelt broeder Oaks over zijn vrouw.

June merkt op dat hij haar altijd van ganser harte heeft gesteund in haar activiteiten, of het nu om haar studie ging of kerkelijke roepingen. Hij moedigde haar ertoe aan haar studie sociologie af te maken, ook al hield dat in dat hij voor meerdere keren enige zomermaanden alleen in Chicago achter moest blijven terwijl zijn vrouw de kleinere kinderen meenam naar Provo, waar zij college liep aan de universiteit.

„Hij is bij uitstek een opvoeder en onderwijzer,” vertelt zijn vrouw, en licht

dit toe door uit te leggen dat hij vaak artikelen aan haar doorgeeft die zij volgens hem behoort te lezen of waar zij van genieten zou.

Hij leest altijd. „Hij leest iedere dag wel drie of vier kranten” – regelmatig die uit Washington, Salt Lake City en Provo – samen met kerkelijke tijdschriften, een assortiment juridische bladen, alsmede een grote verscheidenheid aan andere boeken of periodieken. Zijn lezen vertoont een vast patroon: vakliteratuur wordt 's ochtends doorgenomen, wanneer hij nog fris is, terwijl de lichtere kost voor later op de dag wordt bewaard. Maar hij heeft altijd leesmateriaal bij de hand. „Als hij denkt langer te moeten wachten bij een verkeerslicht, pakt hij dikwijls iets te lezen,” vertelt zijn vrouw.

De aard van zijn leesstof zal met deze nieuwe roeping vermoedelijk wat veranderen. Zijn doelen zullen ongetwijfeld veranderen. Ondanks de vele jaren ervaring als bestuurder en op het terrein van het openbaar dienstbetoon, zegt hij: „Het komt mij voor dat mijn zwakke punten veel meer gewicht in de schaal leggen dan mijn sterke punten.”

Hoewel hij zesentwintig jaar lang regionaal vertegenwoordiger is geweest en negen jaar lang in een ringpresidium heeft gezeten, wijst hij erop dat hij, in tegenstelling tot andere algemene autoriteiten, geen ervaring heeft gehad als bisschop, zendingspresident of tempelpresident. Evenmin heeft hij ervaringen vergelijkbaar met de hunne gehad in het onderwijzen uit de Schriften bij de onderwijsinstellingen van de kerk. „Er is zoveel op het geestelijke terrein van het koninkrijk waar ik geen ervaring in heb, dat ik mij op dat gebied erg ontoereikend voel.”

Waar vangt het werk in zijn nieuwe roeping aan?

„Ik denk dat de aanvangt in de voetstappen van de andere apostelen te gaan, door de dingen te doen die zij hebben gedaan,” luidt zijn overweging. „Ik sta tot hun beschikking.”

Zijn vriend, ouderling Sonnenberg, stelt dat ouderling Oaks opgewassen zal zijn tegen de nieuwe roeping, omdat hij „altijd op de eerste plaats de Heer en zijn gezin heeft liefgehad en gediend.

Het is mij al heel lang geleden voorgekomen dat hij gekozen was voor een grote verantwoordelijkheid in het koninkrijk”. □

Een gezamenlijke inspanning

Een gesprek met het algemeen presidium van de zustershulpvereniging

Vraag: Zuster Winder, sinds u in april 1984 geroepen bent, biedt het ZHV-gebouw onderdak aan drie hulporganisaties: de zustershulpvereniging, de jonge-vrouwen en het jeugdwerk. Wat wordt hiermee gesymboliseerd?

Zuster, Barbara W. Winder, presidente: Voor mij symboliseert het dat wij één van doel zijn. Wij zijn werkelijk bondgenoten die zich inzetten voor een en dezelfde grote zaak.

Natuurlijk heeft het evangelie ons altijd al verenigd. De algemene presidiumsvergaderen eens in de week met het gemeenschappelijk verlangen elk kind, elke jonge vrouw, elke vrouw en elk gezin te versterken.

Vraag: Ziet u deze grotere eenheid ook op ring- en wijkniveau?

Zuster Winder: De geest van eenheid

en samenwerking heeft op de mensen vat gekregen. Wij zien hoe de hulporganisaties samenwerken om individuele leden en gezinnen te versterken, maar zich desondanks bewust zijn van hun unieke taken en verschillen.

Zuster Joanne B. Doxey, tweede raadgeefster: Ik heb daar een voorbeeld van. Daar ik, voorafgaande aan deze roeping, jarenlang in het jeugdwerk heb gewerkt, zie ik grote voordelen in het toewijzen van een jeugdwerklerares als huisbezoekster aan een gezin met inactieve kinderen. Bij haar maandelijks bezoeken kan zij een contact tot stand brengen dat bijdraagt tot de versterking van het hele gezin – van zowel de kinderen als de moeder.

Vraag: Hoe kan samenwerking tussen de leidsters van de jonge-vrouwen en de zustershulpvereniging de over-

gang van meisjes die de leeftijd voor de zustershulpvereniging bereiken vergemakkelijken?

Zuster Joy F. Evans, eerste raadgeefster: De leidsters op zowel ring- als wijkniveau moeten samenwerken om ervoor te zorgen dat die overgang inhoud heeft voor de meisjes en niet zomaar een overstapen naar een organisatie waar hun moeder lid van is.

Dit is een kwestie waar wij ruim voor dat de meisjes zestien of zeventien worden goed over na behoren te denken. De zaadjes moeten al vroeg in het leven van onze meisjes geplant worden. Wanneer wij met hen spreken over hetgeen de toekomst voor hen inhoudt, moet er ook over de zustershulpvereniging worden gesproken.

Zuster Winder: Juist – het moet gaan zoals wij onze zoons op hun zending voorbereiden. Zo kunnen de lauwermeisjes weleens worden uitgenodigd om samen met hun moeder de gezinsverzorgingsvergadering bij te wonen, terwijl een bijzondere jongevolwassene kan worden gevraagd in een jonge-vrouwenklas te vertellen over de zustershulpvereniging.

Zuster Doxey: Wanneer het moment daar is dat zij bij de zustershulpvereniging komen, moeten wij hun iets geweldig te bieden hebben. Er onmiddellijk bij betrokken zijn is van groot belang.

Nieuwe ZHV-leden kunnen, bijvoorbeeld, als huisbezoekster worden ingedeeld.

Vraag: Over huisbezoek gesproken, welke inzichten zou u willen delen met de vrouwen van de kerk?

Zuster Winder: Het is van het allergrootste belang dat iedere zuster huisbezoeksters heeft, die haar het gevoel kunnen geven dat men haar nodig heeft, dat er mensen zijn die van haar houden en aan haar denken. Even belangrijk is de manier waarop de huisbezoekster zich in naastenliefde kan ontwikkelen. Door de vrouwen van de kerk huisbezoek op te dragen, stellen wij hen in de gelegenheid de zuivere liefde van Christus te ontwikkelen, hetgeen de allergrootste zegen in hun leven kan zijn.

Vraag: Ons ledental omvat inderdaad vrouwen in de meest uiteenlopende omstandigheden. Wat maakt ons, volgens u, allemaal één.

Zuster Evans: Onze toegedaanheid aan het evangelie. Overal waar ik ben

Zuster Barbara W. Winder (zittend), algemeen presidente van de zustershulpvereniging, met (staande links) Joy F. Evans, eerste raadgeefster; Joanne B. Doxey, tweede raadgeefster; en Joan Spencer, secretaresse-penningmeesteresse.

geweest heb ik toegewijde vrouwen gezien, vrouwen die blij zijn de kerk te dienen waar zij geroepen zijn en die meer willen weten over het evangelie.

Zuster Winder: In de kleine gemeenschappen die ik in het noorden van de staat Maine heb bezocht, trof ik vrouwen aan die samenwerken om in dat barre klimaat te kunnen overleven. In de meer bewoonde streken zag ik vrouwen die heel andere problemen moesten aanpakken: het „druk hebben” en de eisen die een stadsleven aan ons stelt. Toch was er een gemeenschappelijke factor, die van toewijding, die geen enkel verband hield met de

uiteenlopende leefomstandigheden.

Vraag: In de beginperiode van de zustershulpvereniging was de hulp die de vrouwen elkander gaven letterlijk van levensbelang. Hoe kunnen wij, in een tijd dat zovelen van ons het zoveel gemakkelijker hebben, de ander toch tot steun zijn?

Zuster Winder: Is het inderdaad zo dat wij het nu zo gemakkelijk hebben? De maatschappelijke en emotionele druk waar wij aan blootgesteld worden, en in toenemende mate ook de economische druk, houdt in dat er ook in deze tijd behoefte is aan levensreddende maatregelen.

Zuster Doxey: Ik was onlangs in de staat Mississippi, waar zusters de hele staat moeten doorkruisen om samen te kunnen komen en waar het afleggen van een huisbezoekje een hele dag vergt. De zusters daar hebben die zusterschap heel hard nodig.

Zuster Winder: Een vriendin van mij in Salt Lake City lijdt aan een slopende ziekte. Zij beweegt zich voort in een rolstoel en rijdt in een aangepaste auto om haar huisbezoek te kunnen doen. Zij haalt eerst haar huisbezoekpartner op, waarna zij naar het huis van een van de hun toegewezen zusters rijden. Deze zuster komt in de auto zitten ter-

Barbara W. Winder, algemeen presidente van de zustershulpvereniging

Joanne B. Doxey, tweede raadgeefster

Joy F. Evans, eerste raadgeefster

Joan Spencer, secretaresse-penningmeesteresse

wij mijn vriendin haar huisbezoek aflegt. Zij is zo'n opgewekte en liefdevolle geest, dat burens vaak naar haar auto toe komen om een praatje met haar te maken.

Zuster Evans: Offers zoals deze geven aanleiding tot een rijke uitstorting van de geest. Natuurlijk hoeven wij niet geïsoleerd of misdeeld te zijn om de offers te brengen die de Geest ten gevolg hebben. Ik ken vrouwen die in zeer gunstige omstandigheden verkeren en die zich werkelijk voor honderd procent inzetten.

Zuster Joan Spencer, secretaresse: Dat doet me denken aan een welgestelde zuster in Arizona. Een kennisje van haar moest het geld dat zij bij elkaar had gespaard voor een zending besteden om haar ernstig zieke moeder te helpen. Al het spaargeld ging op aan ziekenhuisrekeningen. Deze geweldige vrouw betaalde de zending van dat meisje. Zowel zij als haar man beseffen dat hun grote stoffelijke zegeningen de verplichting met zich meebrengen – en de gelegenheid – om met anderen te delen.

Vraag: Wij schijnen tegenwoordig een wat defensieve houding aan te treffen bij vrouwen die zich op een verschillend pad bevinden – gehuwd versus ongehuwd; zij die buitenshuis werken versus degenen die thuis werken. Welk gemeenschappelijk terrein hebben de vrouwen van de kerk?

Zuster Winder: Ik ben zeer onder de indruk van de houding van de vrouwen in de beginperiode van de kerk. Zij verenigen zich – sommigen met veel middelen, anderen met weinig – om elkaar bij te staan. Samen zagen zij hun moeilijkheden onder ogen. Ons geloof in de beginselen van het evangelie maakt ons één. En als wij één zijn, zullen wij de kracht hebben om staande te blijven.

Zuster Doxey: Iedere vrouw is een dochter van God. „Onderhouden wij de geboden? Nemen wij toe in naastenliefde?” De status of omstandigheden van een vrouw zijn minder belangrijk dan het antwoord op deze fundamentele vragen, die wij allen gemeen hebben.

Vraag: Geografische en culturele verschillen zorgen voor een grote verscheidenheid onder de zusters. Hoeveel ruimte hebben plaatselijke leidsters voor het aanpassen van het leerplan aan hun behoeften?

Zuster Doxey: Wij moedigen onze leidsters altijd aan om een les *aan te nemen* alvorens deze *aan te passen*. Wij zijn ons er natuurlijk van bewust dat lessen moeten worden aangepast aan de behoeften van de zusters in de verschillende cultuurgebieden.

Zuster Evans: Er kan zich een bepaalde behoefte in een wijk voordoen – en of ander tragisch voorval of misschien iemand die voor de eerste keer naar de tempel gaat – die aanvullend materiaal vergt. In zo'n geval kan een conferentietoespraak of een artikel uit *De Ster* uitkomst bieden. Bij de meeste lessen is zoiets wel mogelijk.

Vraag: Welke reacties worden er vanuit de hele wereld ontvangen op het lesboek van de zustershulpvereniging?

Zuster Evans: De eenparigheid van de positieve reacties heeft ons eigenlijk verrast. De zusters schijnen zeer enthousiast te zijn over de lessen. Verschillen in hun reacties houden kennelijk verband met de bekwaamheid van de betrokken lerares. Het is belangrijk ons steeds bewust te zijn van de noodzaak onze onderwijsvaardigheid te vervolmaken door het versterken van onze applicatieprogramma's.

Zuster Doxey: Ons hele leerplan is gericht op het ontwikkelen van een groot geloof in de Heer Jezus Christus. Iedere les moet de beginselen van het evangelie onderstrepen, die ons bij het ontwikkelen van dat geloof helpen. En dat kan ook bij iedere les, bij de liefdedienstlessen, intermenselijke verhoudingen, culturele ontwikkeling, hulp bij de opvoeding en de lessen huishoudkunde, net zo goed als bij de lessen geestelijk leven.

Zuster Winder: Wij hopen dat iedere vrouw haar recht op keuzevrijheid, en het voorrecht daarvan, begrijpt, alsmede de daarmee gepaard gaande verantwoordelijkheid. Vanzelfsprekend hebben wij kennis nodig om op intelligente wijze beslissingen te nemen. Naarmate wij leren te gehoorzamen en te leven overeenkomstig onze overtuiging, neemt onze integriteit toe, hetgeen veel van onze pijn kan voorkomen. Wij vinden een doel in het leven en zijn het gelukkigst wanneer wij het evangelie toegegaan zijn.

Vraag: Onze zusterschap strekt zich tegenwoordig uit tot vrouwen in landen waar grote nood eerder regel is dan uitzondering. Welke verantwoording hebben wij jegens hen?

Zuster Winder: Wij zijn inderdaad ten eerste begaan met de zusters in die delen van de wereld die verstokt zijn van sommige van de zegeningen die anderen wel genieten. Wij weten dat onze tiende en offergaven zeer zeker een tastbare uitwerking hebben in het leven van de noodlijdenden, hetgeen een grote troost is.

Zuster Doxey: De priesterschapsleiders hebben de bergbewoners in Guatemala betere methoden geleerd om maïs te verbouwen, hoe zij de grond rust moeten gunnen en kunnen verbeteren.

De mensen leren hoe zij beter voor zichzelf kunnen zorgen en hoe zij hun kinderen van de juiste voedingsstoffen kunnen voorzien. Ik zie zulke inspanningen als een priesterschapsaangelegenheid waar de zustershulpvereniging haar volledige steun aan kan verlenen.

Zuster Winder: Ik denk daarbij ook aan het bouwen van tempels en aan het zendingswerk van de kerk, dat wij met onze tiende en offergaven kunnen steunen. Wij moeten weten dat wij daadwerkelijk iets doen om onze broeders en zusters over de gehele wereld tot zegen te zijn.

Vraag: Wat u nu beschrijft is een ordelijk geven, onder leiding van de priesterschap.

Zuster Doxey: Inderdaad. Het systeem is op zijn plaats. De werktuigen liggen voorhanden. Wij hoeven niet meer te doen dan gebruik te maken van de werktuigen die de Heer heeft verschaft. Onder leiding van de priesterschap zijn wij in staat anderen tot zegen te zijn. Als vrouwen strekt onze zorg zich uit tot de gehele zending van de kerk. Onze zorg gaat uit naar het zendingswerk, naar genealogie en naar tempelwerk.

Zuster Evans: Tijdens mijn verblijf in Nieuw-Zeeland en Tahiti, heb ik vrouwen horen zeggen: „Wij leren elkaar waardig te zijn om naar de tempel te gaan.” Wat een heerlijk iets!

Zuster Winder: Ons doel is iedere vrouw aan te sporen om sterk te worden in haar begrip van het evangelie en om samen te streven met haar zusters en met de priesterschap. Het woord *streven* houdt zoveel daadkracht in. Streven is niet eenvoudig, maar het voert tot grote beloningen; toewijding, zusterschap en de vreugde van het evangelie. □

Cesar Aedo: verteller zonder woorden

Don L. Searle

Hij richt zich op tot zijn volle anderhalve meter, recht zijn tenere schouders, kijkt dreigend en wordt de trotse, logge Goliath, die de Hebreeuwse legers tart. Het volgende moment is hij de jonge David, die met

zijn katapult lichtvoetig de heuvel beklimt.

Even snel wordt hij vervolgens een vermoeide pionier, die zijn zwaarbeladen handkar over de prairie trekt. De gespannen biceps en iedere moeizame stap van zijn gespierde benen getuigen van grote inspanning.

Er wordt geen woord gezegd, maar men hoort met het hart en begrijpt.

Cesar Aedo is een mimespeler, die op dit moment snel bekendheid verwerft in Europa. Hij is in de leer geweest bij de Franse meester, Marcel Marceau, en heeft op de bühne en voor de televisiekamera's gestaan in Duitsland, Frankrijk en Zwitserland, evenals in verschillende landen in Zuid- en Midden-Amerika. Hij maakte in mei 1984 zijn Amerikaanse debuut. Onderdehand heeft hij een contract aangegaan met een van de beroemdste Europese circussen, circus Knie.

Hij maakt zowel op het toneel als pri-

zending en komt oorspronkelijk uit Lima. Het was een hele opgave voor zijn vader, een kleermaker, om zijn grote gezin van de eerste levensbehoeften te voorzien. De jonge Cesar was er echter op uit een goede schoolopleiding te verkrijgen en om de raad van de profeet dat hij op zending diende te gaan, op te volgen. Hij wist dat deze zegeningen mede-afhankelijk waren van zijn eigen inspanningen, en dus – zoals vermeld wordt in een lesboek van het jeugdwerk uit 1982 – maakte hij in de buurt van zijn school auto's schoon om zijn schoolgeld te kunnen betalen en later zijn zending. Zijn zending betekende zoveel voor hem, dat hij niet toestond dat een blindedarmontsteking hem lang uit de roulatie hield. Vijf dagen na de operatie ging hij weer langs de deuren. „Ik heb werk te doen. Ik ben zending,” was zijn nuchtere commentaar.

Na zijn zending studeerde hij sociologie aan de Villareal universiteit in Lima. Maar zijn hart ging in de eerste plaats uit naar de uitvoerende kunsten, dus volgde hij ook daarin een studie. In feite was zijn studie van de uitvoerende kunsten al veel eerder begonnen; toen hij zes was. Hij was in die tijd een trouw bezoeker van de catechesatie van zijn kerk, want nafloep werden er voor de kinderen oude stomme films gedraaid van onder andere Buster Keaton, Charlie Chaplin en Harold Lloyd, waar de kleine jongen helemaal gek van was. Cesar was negen toen de zendingen zijn familie het evangelie onderwezen. Met elf jaar trad hij op in talentenshows van de kerk.

Na zijn studie aan de universiteit in Lima te hebben voltooid, wilde broeder Aedo naar Europa voor een verdere opleiding in politieke wetenschappen. Hij trok als straatartiest door verschillende Zuid- en Midden-Amerikaanse landen, totdat hij het geld bij elkaar had voor de vliegreis naar Europa. „Ik ben louter dankzij mijn talent in Europa gekomen”, vertelt hij.

Een serie voorvallen die hij als een groot geluk beschouwt, weerhield hem ervan zich meteen bij de universiteit in te laten schrijven. Hij bracht verschillende weken rond de jaarwisseling 1979/1980 bij zijn zuster in Genève door, een periode die lang genoeg was om hem duidelijk te maken dat hij geen politieke wetenschappen wilde studeren, maar mime bij de man die alom als

vé de indruk een energiek, spontaan en gevoelig mens te zijn. Wie hem hoort vertellen over zijn achtergrond gaat begrijpen dat de intensiteit die hij in zijn voorstellingen legt typerend is voor zijn inzet bij alles wat hij als de moeite waard in zijn leven beschouwt.

Broeder Aedo is een teruggekeerde

de grote meester wordt beschouwd. Broeder Aedo wist dat als hij voldoende geloof en doorzettingsvermogen had, dit verlangen bewaarheid zou worden. Hij keerde dus terug naar Parijs en drong zolang aan totdat hij erin slaagde Marcel Marceau te spreken te krijgen en zijn leerling te worden.

Hij studeerde drie jaar lang bij Monsieur Marceau, niet alleen mime maar ook toneel, klassieke en moderne danskunst, acrobatiek en schermen. Daarbij was hij een van de weinige leerlingen die erin slaagde door middel van optredens in het weekend en zomerengementen zijn cursusgeld en verdere onkosten te verdienen. Nu studeert hij bij de man die de meester destijds heeft onderwezen, de 86-jarige mentor van Monsieur Marceau, Etienne Decroux. Tegelijkertijd zet hij zijn studie van de klassieke danskunst voort.

Humor is een belangrijk onderdeel van zijn kunst. Een van zijn sketches beeldt een reiziger uit die zijn te zware

koffer niet van zijn plassen kan krijgen. De bewuste koffer hangt aan de arm van de mimespeler die, al zijn inspanningen ten spijt, geen kans ziet er beweging in te brengen – totdat hij er één zakdoek uit neemt!

Zijn kunst heeft ook een serieuze kant. Broeder Aedo getuigt van zijn grote geloof in Jezus Christus en voegt eraan toe dat wij op aarde talenten ontvangen om, zoals de Heiland ons heeft onderwezen, anderen ermee te helpen. Broeder Aedo wendt zijn talent aan om zijn medemensen op voor de hand liggende manieren te helpen, door hen op te vrolijken en, naar hij hoopt, door verheffende aspecten van het leven uit te beelden.

Hij vindt het fijn bepaalde verhalen uit de Schriften aanschouwelijk te maken. Het is kenmerkend dat hij dit met een voorbeeld illustreert. Eerst beeldt hij de nederige, godvruchtige broer uit, die God zijn offergave aanbiedt. Daarna is hij de hoogmoedige, afgunstige en

wrede broer. De toekijker voelt de trouwheid van Abel en de verbolgenheid van Kain.

Cesar Aedo's kunst heeft anderen ook op een aantal zeer tastbare manieren geholpen. Door zijn optreden is hij in staat geweest een van zijn broers te ondersteunen terwijl deze in Canada op zending was en heeft hij twee andere broers naar Parijs laten komen om te studeren.

„Ik heb mijn hele familie kunnen helpen. Maar daarmee wil ik niet mezelf een schouderklopje geven; ik ben God dank verschuldigd dat ik dat heb kunnen doen.”

Broeder Aedo is nu dertig en lid van de wijk voor alleenstaanden in Parijs. Hoewel zijn leven tot nog toe gevuld is geweest met werken, studeren en dienstbetoon aan anderen, kijkt hij er naar uit om te trouwen en een gezin te starten.

„Ya viene,” merkt hij op in het Spaans. „Dat komt nog wel.” □

Ouderschap: alles te maken met het hart

Patricia T. Holland

Eerste raadgeefster in het algemeen presidium van de jonge-vrouwen

Toen een vierjarig meisje onlangs werd gevraagd waarom haar kleine broertje huilde, keek ze naar de baby, dacht een ogenblik na en zei dan: „Als jij geen haar of tanden had en je benen beverig waren, zou je ook huilen.”

Wij komen allemaal huilend – en een beetje beverig – op aarde. Dat ouders een pasgeboren zuigeling nemen, die op dat moment slechts een bundeltje mogelijkheden is, dat kindje liefhebben, leiden en ontwikkelen totdat er een volledig functioneel mens is ontstaan, is het grootste wonder van de wetenschap en de grootste van alle kunsten.

Toen de Heer ouders schiep, riep hij iets in het leven dat op ademenemen de wijze datgene benadert wat Hij is. Wij die het leven hebben geschonken aan kinderen, hebben de ingeboren kennis dat dit de hoogste aller roepingen is, de heiligste aller opdrachten – en daarom kan de kleinste mislukking een verlamdend gevoel van wanhoop bij ons oproepen.

Al onze goede bedoelingen en oprechte inspanningen ten spijt, komen sommigen van ons tot de ontdekking dat onze kinderen zich niet ontwikkelen zoals wij graag hadden gezien. Er valt soms moeilijk met hen te praten. Ze hebben het misschien zwaar op school, ze hebben emotionele problemen, ze zijn openlijk opstandig of gewoon afschuwelijk verlegen. Er zijn talloze redenen voor hun alsnog onvaste gang door het leven.

En het schijnt dat zelfs wanneer onze kinderen niet in de problemen zitten, wij ons toch steeds ongerust afvragen hoe wij hen voor zulke pijnlijke zaken

moeten behoeden. Tussendoor komt de gedachte bij ons op: „Ben ik wel een goede ouder? Zullen ze 'treden? Moet ik ze een tik geven of met ze praten? Moet ik ze de teugels laten voelen of doen alsof ik niets gemerkt heb? De werkelijkheid heeft er een handje van zelfs de besten onder ons een wat onzeker gevoel als ouder te geven.

Onlangs las ik wat ik als jonge, zeer gespannen moeder in mijn dagboek had geschreven:

„Ik bid voortdurend dat ik nooit iets zal doen waardoor het gevoelsleven van mijn kinderen beschadigd wordt. Ik bid dat mocht ik hen ooit op enigerlei wijze kwetsen, zij zullen beseffen dat het onopzettelijk was. Van binnen huil ik vaak om dingen die ik misschien achteloos heb gezegd en gedaan, en ik bid dat ik niet andermaal in dezelfde fout zal vervallen. Ik bid dat ik niets heb gedaan om mijn droom van hoe deze kinderen moeten worden, te beschadigen. Ik hunker naar hulp en naar leiding – vooral wanneer ik het gevoel heb ze te kort te hebben gedaan.”

Het herlezen hiervan doet mij inzien dat mijn kinderen zich verrassend goed ontwikkelen, gezien het feit dat zij zo'n gespannen moeder hadden. Ik vertel u dat, omdat ik u er bovenal van wil door-dringen dat ik net als u ben – een ouder met een lading schuldgevoelens vanwege gemaakte fouten, een wat onzeker vertrouwen in het heden, en angst om het in de komende jaren te verprutsen. Ik wil vooral dat iedere ouder die deze woorden leest, hoop heeft.

Aangezien zo goed als niemand onder ons zich deskundig kan noemen op het gebied van kinderen opvoeden, kunt u zich voorstellen hoe bemoedi-

gend het voor mij was dit te horen van iemand die dat wel is. Een docent aan de Brigham Young University zei op zekere dag tegen me: „Pat, het ouderschap heeft nagenoeg niets te maken met opvoeden. Het heeft alles te maken met je hart.” Toen ik hem vroeg daarvoor uit te weiden, zei hij: „Ouders hebben vaak het gevoel dat zij niet met hun kinderen kunnen communiceren omdat zij zichzelf onvoldoende begaafd achten.

Communiceren is echter niet zozeer een zaak van begaafdheid, danwel van een instelling. Als onze instelling er een is van ontoestbaarheid en nederigheid, van liefde voor en belangstelling in het welzijn van onze kinderen, dan zal dat communicatie op gang brengen. Onze kinderen zullen die poging onzijdig herkennen. Als wij echter ongeduldig, vijandig en wrokkig zijn, zal het niets baten welke woorden wij ook zoeken om onze gevoelens mee te verdoezelen. Hun hart zal hen er snel opmerken om te maken.”

Jacob zegt ons in het Boek van Mormon dat wij in de diepten van nederigheid moeten afdalen en ons dwazen moeten beschouwen voor God, willen wij dat Hij de hemelse poorten voor ons opent (2 Nephi 9:42).

Die nederigheid, en daarmee ons vermogen om onze fouten toe te geven, schijnt een eerste vereiste te zijn voor zowel het ontvangen van goddelijke hulp, alswel het verwerven van het respect van onze kinderen.

Mijn dochter is begenadigd met een bijzonder muzikaal talent. Jarenlang heb ik gedacht dat dit talent zich niet zo ontwikkelen als ik niet als een slavendrijfsster haar liet oefenen op de piano. Op zekere dag echter, 't was in haar vroege tienerjaren, ontdekte ik dat mijn houding, eens misschien zinnig, nu afbreuk deed aan onze relatie. In tweestrijd tussen de vrees dat zij het van God verkregen talent niet ten volle zou ontwikkelen, en de realiteit van een verstoorde relatie vanwege datzelfde punt, deed ik wat ik mijn moeder had zien doen bij een dergelijke situatie. Ik sloot mijzelf op en legde mijn ziel bloot in gebed, op zoek naar de enige wijsheid die kon helpen die communicatie open te houden – het soort wijsheid en hulp dat van de tong der engelen komt. Uit mijn geknelde houding overeind komend wist ik al wat mij te doen stond.

Daar het nog maar drie dagen voor kerstmis was, gaf ik Mary een aardigheidje met een persoonlijke opdracht, die luidde: „Liefste Mary, Het spijt mij voor de situatie die ik heb gecreëerd door als een politie-agente post te vatten bij de piano. Ik moet er erg dwaas hebben uitgezien – jij op de pianokruk, en ik er met mijn pistolen naast. Vergeef het mij alsjeblieft. Je wordt op je eigen manier wel een jonge vrouw. Ik maakte me er alleen zorgen om dat je jezelf als vrouw misschien nooit zou vergeven dat je je talenten niet volledig had uitgebuit. Ik houd van je, Mam.”

Later op de dag kwam ze bij me op een rustige plaats in huis en zei: „Moeder, ik weet dat je het beste met me voorhebt, en dat heb ik altijd geweten. Maar als ik ooit goed piano wil leren spelen, zal ik daarvoor moeten oefenen, niet jij!” Dan sloeg ze haar armen om me heen en met tranen in haar ogen ging ze verder: „Ik heb er vaak over nagedacht hoe ik het u moest vertellen, maar op de een of andere wijze hebt u het zelf ontdekt.”

Toen Mary en ik jaren later herinneringen ophaalden aan dit voorval, vertrouwde zij mij toe dat mijn bereidheid om te zeggen: „Sorry, maar ik heb me vergist, vergeef het me alsjeblieft,” haar gevoel van eigenwaarde hadden versterkt. Want het zei haar dat zij belangrijk genoeg was voor een ouderlijke verontschuldiging, dat ook kinderen soms gelijk kunnen hebben. Ik vraag me af of persoonlijke openbaring ooit kan komen zonder onszelf als dwazen voor God te beschouwen? Ik vraag me af of het bereiken en onderwijzen van onze kinderen van ons vereist dat we meer aan kinderen gelijk worden? Moeten wij niet onze diepste angsten en pijnen met ze delen alswel onze hoogste hoop en vreugden, in plaats van simpel te proberen hen de les te lezen en telkens maar weer te berispen?

Ik zou willen eindigen met een ervaring die ik nog maar onlangs heb opgedaan. Al drie dagen springt mijn zoon Duffy (hij is elf en speelt in het schoolvoetbalteam) op professionele wijze en op de meest onverwachte moment mij op de nek. De laatste keer dat hij dit deed, probeerde ik zijn aanval te ontwijken en kwam ik te vallen, sleepte de lamp mee en schampte met mijn elleboog mijn wenkbrauw! Ik verloor mijn geduld en beschuldigde hem ervan verantwoordelijk te zijn voor de dwaze

buiteling die ik gemaakt had.

Zijn reactie deed mijn hart smelten als sneeuw voor de zon toen hij mij, terwijl de tranen hem over de wangen biggelden, zei: “Maar Mams, u bent de beste vriend die men zich maar kan denken. Ik dacht dat dit net zo leuk voor u moest zijn als voor mij.” Toen voegde hij eraan toe: „Ik heb me al een hele tijd geleden voorgenomen wat ik zal zeggen als ze me interviewen als bekerwinnaar. Wanneer ze me zullen vragen hoe ik zover gekomen ben, zal ik zeggen: „Ik heb altijd op mijn moeder geoeffend!””

Ieder kind moet op zijn moeder kunnen oefenen, en wat nog belangrijker is, iedere moeder moet op haar kind oefenen. Dat is Gods manier voor de ouder en het kind om hun zaligheid uit te werken. Ik heb al eerder gezegd dat we huilend ter wereld komen; alle nederige bedoelingen van het leven in aanmerking genomen, is het misschien begrijpelijk dat we voortgaan om van tijd tot tijd een traantje te laten. Maar het zal ons altijd helpen indachtig te zijn

dat dit zowel Gods als onze kinderen zijn. En bovenal zal het ons hoop geven te weten, dat als we hulp nodig hebben, wij door de sluier kunnen gaan om die te verkrijgen.

Ik geef u mijn getuigenis dat God ons nooit alleen zal laten in deze hemelse ervaringen, en dat ook wij onze kinderen hierin niet in de kou moeten laten staan – of onszelf. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Display quotes to select from:

Toen de Heer ouders schiep, riep hij iets in het leven dat op adembenemende wijze datgene benadert wat Hij is.

Wij die het leven hebben geschonken aan kinderen, hebben de ingeboren kennis dat dit de hoogste aller roepingen is, de heiligste aller opdrachten.

Ouders dragen een lading schuldgevoelens met zich vanwege gemaakte fouten, een wat onzeker vertrouwen in het heden, en angst om het in de komende jaren te verprutsen.

Communiceren met onze kinderen is niet zozeer een zaak van begaafdheid, danwel van een instelling. □

Wanneer kinderen opstandig zijn

Als ouders willen wij dat onze kinderen nederig zijn en gehoorzaam aan de wetten van God. Niet alle kinderen, echter, zijn dat en veel ouders hebben een kind dat opstandig is. We weten dat liefde en aandacht voor onze kinderen niet noodzakelijkerwijs gehoorzaamheid tot gevolg hebben. Er zijn kinderen die ondanks een liefdevolle benadering en onderwijs toch hun hoofd in de wind gooien. Deze kinderen zijn moedwillig ongehoorzaam aan belangrijke huisregels of evangeliebeginselen, volharden in hun gedrag en tonen vaak geen bezwaar over hun acties. Hun gedrag kan bestaan uit chronische godslastering, onzedelijkheid, gebruik van alcohol en drugs en spijbelen van school. Vaak begint deze rebellie met het wegblijven uit de kerk.

Onze kinderen hebben de vrijheid keuzen te maken, en met deze vrijheid maken zij soms de verkeerde keuze. Hoewel wij niemand rechtvaardigheid willen opdringen, kunnen wij ze wel door ons voorbeeld onderwijzen en daarna bidden dat zij onder de invloed van de Heilige Geest het goede zullen kiezen. Een opstandig kind kan frustrerend en ontmoedigend zijn. Toch is er veel dat wij kunnen doen, zonder onze kinderen tot gehoorzaamheid te dwingen.

Opstandig gedrag uit zich vaak wanneer er niet voorzien wordt in een behoefte van het kind. Als er thuis geen

liefdevolle sfeer heerst en er geen wederzijds respect is, zou het wel eens kunnen zijn dat onze kinderen zich tegen ons onderwijs gaan verzetten. Kinderen hebben vrijheid nodig om te kunnen groeien, zich te ontwikkelen, beslissingen te nemen en van deze vrijheid te leren. Als we hen overladen met regels of als wij scherp en veeleisend zijn, is de kans groot dat onze kinderen gaan rebelleren, gewoon om ons in verlegenheid te brengen. Aan de andere kant, als we te veel toestaan of niet genoeg tijd met onze kinderen doorbrengen, kunnen zij het gevoel krijgen dat zij genegeerd worden. Ook dan is rebellie een uitstekend middel om de aandacht op zich gevestigd te krijgen.

Ons slechte voorbeeld kan voor onze kinderen ook reden zijn om te gaan rebelleren. Wij kunnen niet hypocriet zijn – het ene zeggen en het andere doen – en van onze kinderen verlangen dat zij gehoorzaam zijn. Zo kunnen wij, bij voorbeeld, geen ongepaste video-films in huis halen, de „slechte scènes“ overslaan (wat wij kunnen doen omdat we de film toch al gezien hebben) en dan van onze kinderen verwachten dat zij goede films uitkiezen.

Soms testen jonge kinderen hun onafhankelijkheid door het overtreden van huisregels. Dit soort gedrag te negeren is niet juist. Kinderen kunnen hun onafhankelijkheidsgevoel op vele andere manieren botvieren zonder de huisregels met voeten te treden. Indien

wij, wanneer onze kinderen jong zijn, eerlijk en consequent de hand houden aan de gestelde grenzen, helpen wij ze ernstiger rebellie later in hun leven te vermijden.

Ouders veroordelen vaak zichzelf voor het slechte gedrag van hun kinderen. Hoewel wellicht terecht of niet (kinderen worden beïnvloed door vele mensen en situaties buiten het gezin), heeft niemand er wat aan als zij hierin volharden. Noch heeft het enig nut te denken dat andere ouders zich veroordelen. Te vaak houden deze schuldgevoelens ons weg van onze kerkvergaderingen of van andere gelegenheden en mensen die ons wellicht kunnen helpen. Het is beter in te zien dat er een probleem is en dit proberen op te lossen.

Laten we daarom eens kijken wat wij als ouders kunnen doen om een opstandig kind te helpen.

Het eerste dat we misschien kunnen doen is onszelf eens goed onder de loep te nemen. Ouderling Boyd K. Packer, van het Quorum der Twaalf, heeft het volgende advies gegeven: „Ouders, zullen we eerst het pijnlijkste deel van ons probleem op tafel leggen? Wilt u uw zoon of dochter terugwinnen? Probeer uw kind dan niet langer te veranderen, maar concentreer u dan eens een tijdje op uzelf. De verandering moet bij u beginnen, niet bij uw kinderen.

U kunt niet doorgaan met waar u mee bezig was (zelfs als u altijd gedacht hebt dat het juist was) en denken dat u het gedrag van uw kind kunt veranderen, als uw houding debet is aan dat gedrag.

U bent het, niet uw kind, die onmiddellijke aandacht nodig heeft.

Ouders, u kunt hulp krijgen, en goede ook, als u die wilt aanvaarden . . .

En ouders, als u naar een oplossing zoekt, *die geloof en religieuzer leer negeert, dan zoekt u naar een oplossing waar die nimmer gevonden zal worden* . . .

Als ouders eenmaal begrijpen dat God bestaat en dat wij zijn kinderen zijn, kunnen zij problemen als deze aan en winnen.

Dan moet er wel een wonder gebeuren, zegt u? Wel, als dat zo is, waarom niet? (*Improvement Era*, december 1970, blz. 106–107; cursivering toegevoegd).

Als ouders behoren wij onze daden te evalueren en te veranderen. Het eerste wat ouders vaak kunnen doen is de band met het kind nauwer toehalen.

Vaak rebelleert een kind omdat het zich eenzaam, genegeerd en nietswaardig voelt. Het maakt gebruik van slecht gedrag om de aandacht op zich te vestigen. Indien u tijd aan hem besteedt, helpt dat het kind deze gevoelens te overwinnen.

Het opbouwen van een relatie vergt tijd en offers. Wij praten met (niet tegen) onze kinderen en doen dingen met hen.

Een moeder vertelt over haar eerste poging om iets met haar opstandige dochter te doen. De dochter was enige

tijd opgetrokken met een stel meisjes, wier gedrag – drinken, feestjes tot diep in de nacht, spijbelen van school – aanleiding was geweest tot veel wrijving thuis. Al snel werden er over en weer alleen nog maar veroordelingen geschreeuwd. De moeder, die op den duur inzag hoe hun relatie verslechterde, besloot er wat aan te doen.

De dochter wilde zich totaal niet met haar moeder inlaten, het enige dat zij toestond was dat haar moeder haar 's morgens naar school reed. De eerste weken waren moeilijk; hun gesprek-

ken beperkten zich tot korte ja/nee-vragen. Maar naarmate de tijd verstreek en dochterlief in de gaten kreeg dat haar moeder haar kritiseerde noch veroordeelde, begon ze vrijuit te spreken over haar leven en haar gevoelens. Hun ochtendrijes groeiden uit tot vertrouwelijke, gezellige gesprekken, waarin het jonge meisje haar moeder als een loyale vriendin leerde kennen.

Een opstandig kind heeft voortdurend liefde nodig. Zelfs als wij het niet met zijn daden eens zijn, kunnen wij hem wel aanvaarden en liefhebben, en

Geïllustreerd door Mark Robison

Onze kinderen zijn vrij keuzen te maken, en met die vrijheid maken zij soms de verkeerde keuze. Hoewel wij niemand rechtvaardigheid willen opdringen, kunnen wij ze wel door ons voorbeeld onderwijzen en daarmee bidden dat zij onder de invloed van de Heilige Geest het goede zullen kiezen.

hem in de familiekring houden, waar wij hem kunnen onderwijzen en aanmoedigen.

Een opstandig kind te aanvaarden, betekent niet dat wij hem toestaan ons te gebruiken of door te gaan op een koers die anderen zou kunnen schaden. Een weduwe, van wie de tienerzoon in huis wilde roken, vertelde hem de regel die in huis gold: „Ik hou van je, maar in dit huis leven we de normen van de kerk na.” Toen haar zoon dreigde het huis te zullen verlaten, antwoordde ze: „Je bent hier altijd wel-

kom, en we zullen altijd van je blijven houden, ongeacht waar je woont. Maar wanneer je hier bent, gelden de regels van dit huis onveranderlijk.”

We moeten niet toestaan dat wij door een opstandig kind de rest van het gezin verwaarlozen. Hoewel een opstandig kind veel tijd en energie vergt, kunnen wij onze andere kinderen niet aan hun lot overlaten. Wij zijn ook verantwoordelijk voor hen die niet ontwricht of opstandig zijn.

Het is ook van groot belang consideratie te hebben en één te zijn met onze huwelijkspartner. Men dient niet toe te staan dat een opstandig kind een wig drijft tussen de ouders.

Er is altijd hoop op verandering, maar we moeten wel geduld hebben en ons open stellen voor hulp. Ouderling Loren C. Dunn, van het Eerste Quorum der Zeventig, heeft ons het volgende advies gegeven: „De verleiding van ouders om hun kinderen op te geven is aanwezig, in het bijzonder wanneer die kinderen de wet van kuisheid aan hun laars lappen, en wanneer zij schijnen te rebelleren tegen iedere poging van hun ouders om hun gedrag te corrigeren of hun een betere weg te wijzen.

De tragiek van deze tijd is dat we te veel jonge mensen weg zien vallen – sommigen in moeilijkheden en anderen als de oorzaak van moeilijkheden in de maatschappij. Toch moeten wij beseffen, hoe moeilijk dat soms ook is, dat onze Eeuwige Vader ook dezen zijn zonen en dochters noemt.

O, ouders, *laat ons nooit, ongeacht de moeilijkheden, onze kinderen in de steek laten op een donker en gevaarlijk levenspad, hoe zij erook verzeild zijn geraakt. Het is mijn gebed dat wij ze niet in de steek zullen laten, wanneer zij het punt bereiken – en voor sommigen zal dat pijnlijk lang duren – waarop zij ons nodig hebben.* (Improvement Era, december 1970, blz. 62–64).

Wij geven onze kinderen nooit op. Indien wij ze juiste beginselen onderwijzen, indien wij de noodzakelijke veranderingen in ons leven aanbrenge- en indien wij altijd van ze houden, zullen vele opstandige kinderen tot inkeer komen. Het proces kan jaren duren, maar we moeten blijven hopen.

Wij hoeven de last van een opstandig kind niet alleen te dragen. Het kan verruimend werken deze last met iemand anders dan een familielid te delen. De bisschop, goede vrienden, raadgevers,

of andere ouders die soortgelijke ervaringen hebben gehad, kunnen een grote steun zijn. De Heer is onze grootste steun, wij kunnen onze zorgen altijd met Hem delen.

Er is niets dat ouders zoveel pijn doet als een opstandig kind. Een kind dat de huisregels en de geboden overtreedt kan ouders tot uiterste wanhoop brengen. Het zal echter niet helpen toe te geven aan schuld- en minderwaardigheidsgevoelens. Beter is het ons tot de Heer te wenden. Hij kan ons zegenen met het geduld zulk gedrag te doorstaan, naarmate Hij ons inspireert wat we kunnen doen om een verandering tot stand te brengen. De Heer zal al onze pogingen zegenen, en dat is alles wat Hij uiteindelijk zal doen. Onze kinderen blijven hun vrije wil hebben. De Heer noch wij kunnen hen tot iets dwingen. Maar wij kunnen veel doen om hen te helpen en ten goede beïnvloeden.

„Ik vind dat een kind het recht heeft om goed of slecht te zijn, en te weten dat zijn ouders altijd achter hem staan” (Christian Science Monitor, 9 september 1970, aangehaald door Loren C. Dunn, Improvement Era, december 1970, blz. 64).

Laten we er iets aan doen

Nadat u dit artikel gelezen hebt, kan het navolgende u mogelijk helpen dit op uw gezin toe te passen:

1. Als u een opstandig kind hebt, kunt u overwegen hoe uw kind uw aandacht of onverschilligheid voor hem geïnterpreteerd heeft. Wat kunt u doen om meer aandacht aan hem te besteden? Wat kunt u deze week doen? Welke gewoonten zou u met hem kunnen maken?

2. Neem uw handelingen onder de loep. Heeft één daarvan uw kind misschien aangezet tot opstandigheid? Wat kunt u doen om uw daden te veranderen?

3. Welke interesses, hobby's en vrienden heeft uw kind? Naar welke tv-programma's kijkt het? Naar welke muziek luistert het? Zou een van deze een verkeerde invloed op hem hebben? Bespreek manieren waarop die invloed tot een minimum kan worden teruggebracht.

4. Heeft u over uw kind gebeden? Heeft u, zo nodig, gevast?

Een middag op Hawaï

Kris Mackay

Gordon Daniels herinnert zich het geluid nog het meest. Het breken van de meedogenloze branding, drie tot vijf meter hoge golven, die te pletter sloegen tegen de rotsen en de lucht vulden met een ragfijne mist, totdat de lucht zelf bijna vloeibaar was. Dat geluid maakte praten haast onmogelijk.

De hemel was die dag bewolkt – niet die bewolking waarbij donzige witte wolkjes rustig door het hemelsblauw glijden – maar echt donker en onheilspellend, met een wind huilend om de rotsen.

Vierentwintig jongens maakten die middag een rondrit langs de noordkust van Maui, één van de Hawaii-eilanden, na twee maanden lang ananassen te hebben geplukt. Het was hun laatste vrije dag voorafgaand aan hun laatste werkweek, daarna zouden ze een week rondreizen over de eilanden en dan huiswaarts keren naar het vasteland van Amerika. De meeste jongens onder Gordon's leiding, hadden zich al reischekes aangeschaft, die ze weggestopt hadden in hun broekzak. Zij hadden gehoord over een opening in een rots waar de branding zich doorheen perste, wat een spectaculaire fontein tot gevolg had. De opening bevond zich in een rotsplateau aan de andere kant van het eiland en de jongens vroegen of zij het mochten gaan bezichtigen.

Zij waren verrast. Het noordelijke gebied was woest en niet weelderig groen als de eilanden waarmee ze tot dusver kennis hadden gemaakt. Het landschap deed hen denken aan de maan.

Geen gras, boom of welke vegetatie dan ook, zelfs geen korrel zand op de kuststrook. Scherpe, puntige lavarotsen liepen af het water in.

De vierentwintig jongens waren in twee groepen gesplitst met elk een leider.

Zij reisden in een pick-up en een bestelauto. De groep van Doug Carlsen was twee of drie minuten eerder op de plaats van bestemming dan Gordons groep. Behoedzaam omlaag glijdend langs de ruwe helling naar het plateau, merkten Gordon en zijn groep op dat zes of zeven jongens al om de opening heen zaten, met hun enkels over de rand.

Niemand zag daar gevaar in. Seconden voordat het water door de opening gestuwd werd, hadden zij hun voeten al weer weggetrokken. Iedere 35 tot 40 seconden beukte er een nieuwe golf tegen de rotsen onder hen, die een fontein van vijftien meter hoog door de opening perste, die even in de lucht leek te hangen voor deze weer met donderend geraas terugviel in de opening! Wat een opwinding!

De rotsen waren vochtig en glibberig. Gordon's jongens haastten zich naar hun vrienden, terwijl zij elkaar waarschuwden niet te dicht bij de rand van de opening te komen. Zij rilden bij de gedachte over de rand te glijden, een gedachte die alleen theoretisch mogelijk was. Niemand geloofde dat dat zou gebeuren.

Toen explodeerde er onverwachts een golf, die veel feller was dan de voorgaande, die hen terug deed rennen naar de overheellende rotsen zo'n acht

meter terug. Onmiddellijk klonk de kreet „Waar is Mike?“ Iemand riep: „Ik zag hem geloof ik het gat ingezogen worden!“

Hoe vreemd klinkt het geluid van de elementen in onze oren, nadat zij de stem van de vijand is gaan vertolken. Wat seconden daarvoor nog opwinding was, had plaatsgemaakt voor totale angst.

De twee met afschuw vervulde leiders bogen zich over de rand en tuurden gespannen in de diepte – en het was pikzwart. Bijna onmiddellijk weer weggedreven door de volgende spuit, keerden zij terug om de inktzwarte duisternis af te zoeken waar Mike in was verdwenen.

Wanhopig riepen zij zijn naam, maar geen antwoord. Drie keer spoot het water de lucht in en dwong hen zich terug te trekken, en even zoveel keren renden zij terug om zijn naam boven de wind uit de opening in te schreeuwen.

Tussen de derde en de vierde uitbarsting was er een antwoord, en het was opmerkelijk duidelijk: „Ja, ik ben hier beneden, maar voor de rest is het goed.“ Zij slaakten een zucht van verlichting. Met iedere spuit hadden zij verwacht stukjes en beetjes van Mike's gebroken lichaam voorbij te zien vliegen.

Alle jongens deden hun broek uit en knoopten die aan elkaar. De respons uit het gat was gestaakt. Zij lieten het „touw“ zakken en schreeuwden naar Mike dat hij het moest vastgrijpen.

Maar de golven – die onafgebroken, frustrerende golven – beukten op de kust en daarmee ging het spuiten on-

verminderd door. Twee keer lieten zij het touw zakken en twee keer werd het terug in hun gezicht geslagen.

En van Mike's vrienden wilde zich naar beneden laten zakken, maar dat voorstel werd al snel overboord gezet. Eeuwenlange stroming had ieder houvast in het gat weggesleten. Moedig als het plan was, zou het nooit uitvoerbaar zijn.

Doug Carlsen staarde voorovergebogen, met een wit weggetrokken gezicht, de opening in. „Wat moet ik doen? We moeten hem redden!”

Op dat moment zag iemand iets in de baai drijven, het bleek Mike te zijn. Hij doborde rond als een kurk en was ogenschijnlijk bewusteloos, maar vreemd genoeg bleef zijn hoofd boven water.

Doug sprong op en schreeuwde: „Ik ga hem halen!” Gordon schreeuwde terug of hij kon zwemmen. „Niet erg goed, maar hij is van mijn groep – ik moet wat doen!”

Greg Parker kwam tussenbeide. „Ik kan zwemmen,” schreeuwde hij boven de branding uit. „Ik ben kroonverkenner. Ik heb mijn onderscheiding zwemmend redden en ik weet dat ik 'm kan redden.”

En Greg, atletisch gebouwd en begenadigd met een grote dosis zelfvertrouwen, mocht het gaan proberen. Hij kroop behoedzaam over de rotsen en liet zich in zee zakken, terwijl Mike gevaarlijk dicht naar de scherpe rotsen toedreef. Greg zwom met krachtige slagen naar hem toe en trok hem weg naar de open zee. Hij pakte Mike over de borst in een reddingsgreep. Hij bevond zich in shocktoestand en Greg, die hem met één arm vasthield, probeerde een zijslag.

Maar waar moest zij naar toe? Als hij naar de kust toezwam, zouden zij door de golven op de rotsen geslagen worden. Het water sloeg voortdurend over hen heen en het was onmogelijk geen water binnen te krijgen. Het inslikken van zeewater veroorzaakt braakneigingen, die zelfs de sterkste zwemmers aantast, en Greg was al danig aangeslagen.

Ze waren nu ongeveer zes meter van de rotsen verwijderd. De machteloze toeschouwers konden de woorden van Greg nauwelijks horen: „Ik haal het niet, help ons.”

Steve Dudley riep: „Greg is mijn beste vriend.” En voordat iemand iets

kon doen, dook hij in het kolkende water. Nu waren er drie jongens waar zij zich zorgen om moesten maken.

Steve slaagde er echter in de andere twee te bereiken en Mike kwam gedeeltelijk weer bij zijn positieve.

Hij herinnerde zich de verschrikking van het meegezogen worden door de terugvallende golf en het neerkomen op een richel zo'n drieënhalve meter lager. Hij had zich daar vast weten te grijpen, maar niet lang. De tonnen water die zich weer terug naar de zee haastten, hadden hem opgenomen en meegeleurd door een horizontale tunnel en hem uitgespuwd in zee.

Greg en Steve wisten Mike weer een stuk in zee te krijgen en zij waren nu betrekkelijk veilig. Gordon keek de andere groepsleider aan: „Ik wil even alleen zijn om na te denken, ik ben zo weer terug.”

Hij verdween achter een enorme rots waar hij alleen kon zijn en sprak daar een machtig gebed uit. Hij beloofde alles wat hij had of ooit zou hebben, hij wilde alles geven wat God verlangde als Hij hen hielp de jongens veilig op het droge te krijgen.

Achter de rotsen vandaan komend, werd zijn aandacht gevestigd op een kleine baai, ongeveer twaalf meter rechts van hen. Ook daar was de kust rotsachtig maar de baai verschaftte wat meer beschutting. Misschien zouden de jongens, als zij die wisten te bereiken, het daar wel uithouden totdat er een helikopter gewaarschuid was. Zij vochten nu al twintig minuten tegen de golven en hij zag wel dat ze uitgeput raakten. Boven de wind en de golfslag uit hoorde hij hen bidden: „O, God, alstublieft, help ons!”

De jongens aan land vormden een gebiedskring en knielden neer. Gordon stond links van hen. Er kwam een gedachte in hem op, het was bijna alsof hij een stem hoorde zeggen: „Je moet de zee stillen.”

Hij schrok bij de gedachte, wie was hij dat hij dit soort macht zou kunnen bevelen, Mozes scheidde de Schelfzee, maar hij was gewoon Gordon Daniels. De gedachte iets te ondernemen wat hij nauwelijks kon bevatten, beangstigde hem.

De indruk kwam weer en een derde keer: „Je moet de zee stillen.” De gedachte schoof al het andere op de achtergrond, uitgezonderd de veront-rustende gedachte: „Zal ik eenmaal

verantwoordening moeten afleggen voor het misbruiken van mijn priester-schapsautoriteit?”

Hij hief zijn arm rechthoekig omhoog en gebood de golven in de naam van Jezus Christus te stillen totdat de jongens in veiligheid waren. De gebiedskring ontbond zich en de jongens schaarden zich rond Gordon, die zijn bevel herhaalde.

Onmiddellijk werd de zee, die daarvoor zo meedogenloos was geweest, kalm. Toen rolden er twee reusachtige golven uit tegengestelde richtingen de baai binnen – richtingen waar eerder geen golven vandaan waren gekomen – die te zamen kwamen op de plaats waar de uitgeputte zwemmers wanhopig probeerde boven te blijven. De golven namen de jongens op en brachten hun veertien meter dichterbij de kleine baai.

En van de toekijkende jongens was al naar de auto gerend om een kunststofkussen op te halen. Hij gooide het uit alle macht naar de zwemmers, terwijl er een tweede paar golven aankwam die de jongens de resterende afstand hielp overbruggen. Nu waren ze minder dan drie meter van de veilige baai verwijderd. Steve ving het kussen op en drukte het onder Mike als een zeilplank, in enkele seconden waren ze binnen bereik van hun redders.

Het volgende probleem waarmee zij geconfronteerd werden was de kustlijn, die in dat baaitje net zo rotsachtig was als de rest van die kille, afschrikwekkende vlakte. Ook daar waren rotsen waar zij overheen zouden moeten, met de niet denkbeeldige mogelijkheid, dat diezelfde wonderbaarlijke golven, die uit het niets waren opgedoken en hun tot tweemaal toe een zet in de goede richting hadden gegeven, hen nu te pletter zouden slaan op de onverbiddelijke rotsen.

Gordon begon te rennen op het moment dat hij zag dat de golven zich begonnen samen te trekken. Hij moest de baai zien te bereiken vóór de oververmoeide zwemmers.

Hij liep het water in tot zijn middel en greep Mike vast. Op dat moment rolden de golven weer over hen heen, waardoor ze beiden volledig werden bedolven. Zijn handen hoog boven het hoofd hield hij zijn adem in en gaf Mike door aan de toegestoken handen boven hem op de rotsen, dit herhaalde zich met Greg. Steve liet het kussen te vrog

los en werd op de rotsen gesmeten voordat Gordon hem kon vastgrijpen. Hij liep daardoor heel wat schaafwonden op.

Mike was totaal in de war, maar ze waren alle drie in leven.

Iedereen was moe van het gebeurde. Er waren ongeveer 45 minuten verstreken sinds er „Waar is Mike?“ werd geroepen. Zij leunden vermoeid tegen de dichtstbijzijnde steun aan, waar zij dachten even op adem te kunnen komen. Maar Gordon wilde hen zo snel mogelijk helemaal in veiligheid hebben, dus begonnen ze te klimmen.

Eén jongen dacht opeens aan de reischeckes in hun broeken, die zij aaneengebonden hadden achtergelaten op het rotsplateau. Hij maakte aanstalten om ze te gaan halen toen Gordon schreeuwde: „Nee, doe dat maar niet, laten we hier weg gaan!“

Zij droegen Mike. Gordon sloot de

rij, hij draaide zich nog een keertje om en zag hoe een zonnestraal door de wolken heenbrak. Het was bijna vijf uur. Hij was uitgeput maar dankbaar.

Hij keek uit over zee, er kwam een nieuwe golf aanrollen, die niet ruw op de kam was als de andere maar glad. Gefascineerd keek hij toe hoe de kam van de golf zich splitste. Het zwartste gedeelte ervan rolde zich op en viel precies op de broeken (de plek waar zij seconden daarvoor nog hadden gestaan en waar ten minste één jongen had gestaan als hem was toegestaan de checkes te gaan halen). Toen de golf afdroop waren de rotsen leeg; de broeken waren verdwenen, volledig opgeslokt alsof ze nooit bestaan hadden.

Zij droegen Mike zo ver mogelijk de rotsen op, daar stopten ze om hem in handdoeken te wikkelen, voordat zij teruggingen naar het kamp. Ze veroorzaakten nogal wat opschudding, toen

men kletsnat en zonder broek het kamp binnenkam.

De plaatselijke brandweer vervoerde Mike, Greg en Steve naar een ziekenhuis. De verwondingen vielen mee: Steve had als gezegd de schaafwonden en Mike had wat water in zijn longen. De dokters hielden Mike een nacht ter observatie en waren verbaasd dat hij er heelhuids was uitgekomen. Er waren er meer in die opening gevallen; niemand had het ooit na kunnen vertellen.

Steve en Greg ontvingen een huldebetoon van de burgemeester van Maui County voor hun uitzonderlijke heldendaad.

En wat Gordon betreft, de rillingen lopen nog steeds over zijn rug als hij terugdenkt aan die hopeloze middag aan de verlaten kust van Maui. Ook is hij een beetje verbaasd dat hem werd toegestaan deel te hebben aan een wonder. Hij is zijn belofte niet vergeten. □

Het antwoord op vragen van algemeen evangeliebelang geldt als leidraad en niet als officiële uitspraak aangaande het beleid van de kerk

Vraag en antwoord

Vraag:
Moet ik, wanneer ik bij het zegenen van het avondmaal een vergissing maak, opnieuw beginnen of kan ik volstaan met het herhalen van de betreffende regel?

Antwoord:
Mark E. Hurst,
uitvoerend secretaris van het
algemeen jonge-mannencomité

Het avondmaal is één van de belangrijkste verordeningen waaraan leden van de kerk kunnen deelnemen. Hoewel de verordening op zich vrij eenvoudig is, is de betekenis er-

van voor hen die er aan deelnemen – zowel degenen die het ontvangen als die het bedienen, van fundamenteel belang. Het elke week hernieuwen van eerder, bij de doop gemaakte verbonden, stelt hen die er van nemen in staat zich opnieuw toe te wijden aan het leven in overeenstemming met het voorbeeld van Jezus Christus.

Zij die het avondmaal bedienen, waardige priesters of dragers van het Melchizedeks priesterschap die hier toe zijn aangewezen, bevinden zich bij uitstek in een goede positie om deze verordening tot een geestelijke ervaring te maken voor hen die er aan deelnemen.

Daar de gebeden voor het avondmaal feitelijk schriftuur zijn (Moroni 4:3, Moroni 5:2, LV 20:77, 79), heeft de Heer ons nauwgezette instructies gegeven voor het zegenen van het brood en het water. Het waardig en eerbiedig uitspreken van deze gebeden is wat de verordening van het avondmaal kan verheffen van een oppervlakkig, mechanisch iets tot een waar geestelijk gebeuren. Het lesmateriaal van de Aäronische priesterschap voor jonge-mannen in de leeftijd van priester beveelt het uit het hoofd leren van de gebeden sterk aan. Het bestuderen en begrijpen van het doel van het avondmaal en de betekenis van de gebeden kan ook de doelmatigheid van hen die gevraagd zijn de verordening uit te voeren sterk vergroten. Zoals meestal het geval is vermindert voorbereiding en oefening

de kans op fouten maken bij het uitspreken van de gebeden. Hoewel de gebeden uiteindelijk toch van de hier toe bestemde kaartjes (of uit de Schriften) gelezen worden, stelt het bekend raken met en het uit het hoofd leren van de gebeden de bedienaar in staat een kennis en een vertrouwen te hebben die leiden tot een eerbiedig en geestelijk uitspreken van de gebeden.

Iedereen maakt echter af en toe een vergissing en de wetenschap dat deze gemakkelijk verbeterd kunnen worden vergroot het zelfvertrouwen en verkleint de kans op fouten. Wanneer de bedienaar een fout maakt en dit onmiddellijk herstelt is het niet nodig het hele gebed te herhalen. Wordt de fout niet door de bedienaar hersteld, dan is het de verantwoordelijkheid van de bisschop om tactvol en zonder de persoon in verlegenheid te brengen, het hele gebed te laten herhalen.

Van het avondmaal nemen is één van de belangrijkste doelen van de avondmaalsvergadering. Afgezien van het belang van de verordening zelf wordt tijdens het avondmaal de sfeer van het resterende gedeelte van de vergadering bepaald. Het bereidt de aanwezigen voor op de Geest afgestemd te zijn en in hogere mate de leerstellingen van het evangelie die besproken zullen worden in zich op te nemen. Zij die het avondmaal bedienen horen dit met grote eerbied te doen voor de zegeningen die mede door hen tot degenen komen die van het avondmaal nemen. □

Vraag en antwoord

Vraag:

Ik ben diaken en zou graag willen weten of de volgorde van brood en water bij het avondmaal een bijzondere betekenis heeft. Als iemand geen brood heeft gekregen, kan ik hem dan eerst het water geven of moet ik terug om het brood te halen?

Antwoord:
Kent E. Pulsipher, bisschop, twintigste wijk van Sandy, Ring Sandy Utah East

Je stelt een belangrijke vraag over een heilig onderwerp. Het laat zien dat je inzicht hebt in de taken van het ambt waar je toe geordend bent en dat de Geest je leidt. Het is geweldig als zij die het Aäronische priesterschap ontvangen een diep besef hebben van het werk van de Heer waar zij bij betrokken zijn.

Broeders van de Aäronische priesterschap die op gepaste wijze het avondmaal bereiden, inzegenen en rondnemen kunnen een motiverend voorbeeld zijn voor de jongere leden van de kerk. Het was de Heer zelf die het avondmaal instelde, vlak voor zijn kruisiging en opstanding (Matteüs 26:26–28). Rituele offers werden vervangen door het offeren van een gebroken hart en een verslagen geest. Nieuwe verbonden werden ingesteld, die bij bekering en na de doop van kracht waren en elke week hernieuwd konden worden door van het brood en het water te nemen (LV 20:71–74). Deze verbonden houden een erkenning in van het offer van Jezus Christus waarbij Hij zijn bloed vergoot en leed in het vlees, het op ons nemen van de naam van Jezus Christus en het betuigen dat wij Hem altijd indachtig zullen zijn en de geboden onderhouden die Hij ons heeft gegeven (LV 20:76–79). De belofte die hieraan verbonden is dat „zij altijd zijn Geest met zich zullen hebben“.

Over de avondmaalsvergadering en de sfeer die het bedienen van het avondmaal omgeeft, heeft president Joseph Fielding Smith eens gezegd: „Ik geloof dat de avondmaalsvergadering de heiligste van alle vergaderingen in de kerk is.“ (*De leer tot zaligmaking*, 1977, deel 2, blz. 296.)

Op de algemene conferentie van april 1983 sprak ouderling David B. Haight over het avondmaal en stond stil bij hoe het zingen van het avondmaalslied kan bijdragen tot persoonlijke verandering. „We leerden in onze jeugd, dat als we de Geest wilden voelen een verandering in ons hart moesten ondergaan en om in volledige harmonie te zijn bij zulk een heilige gebeurtenis was het noodzakelijk dat we het avondmaalslied meezongen. Terwijl we de woorden persoonlijk

zongen, werd onze ziel er beter op voorbereid om deze heilige verordening te begrijpen (*De Ster*, oktober 1983, blz. 21).

Met betrekking tot de bediening geeft de Heer in 3 Nephi 18 enige instructies: „En Jezus gebood Zijn discipelen, dat zij Hem brood en wijn zouden brengen. . . Hij (nam) van het brood, en brak en zegende het; en Hij gaf de discipelen, en gebood, dat zij zouden eten. En toen zij hadden gegeten en voldaan waren, gebood Hij, dat zij de schare zouden geven. . . Hij (gebood) Zijn discipelen dat zij van de wijn uit de beker zouden nemen en er van drinken, en dat zij eveneens de schare zouden geven, zodat zij er van zouden kunnen drinken“ (3 Nephi 18:1, 3, 4, 8).

Hoewel de nadruk wordt gelegd op het hernieuwen van onze ziel en verbonden, behoren de instructies van de Heer over de bediening ervan opgevolgd te worden. „En dit zult gij altijd onderhouden, zoals Ik het heb gedaan“ (3 Nephi 18:6). Het belang van de juiste uitvoering van de verordening werd door de profeet Joseph Smith onderstreept toen hij door openbaring de „juiste“ dag ontving waarop de kerk georganiseerd zou worden (LV 20, inleiding). Deze afdeling en andere schriftuurplaatsen geven de juiste tekst van de avondmaalsgebeden weer (LV 20:77, 79; Moroni 4:3, 5:2) en de volgorde waarin brood en wijn (later water) bediend moesten worden. Misschien is het kleine verschil in bewoording tussen de twee gebeden een aanwijzing voor een belofte die in fases gedaan wordt. In het gebed voor het brood staat „dat zij gewillig zijn de naam van Uw Zoon op zich te nemen“. In het gebed voor het water staat „Zijner altijd indachtig te zijn“.

Dit heilig onderdeel van onze ere-

Vraag en antwoord

dienst zal, wanneer dit goed wordt uitgevoerd, niet alleen het leven van de jeugd zegenen, maar zal ons voorbereiden op hogere verbonden en verordeningen in de tempel van de Heer en ons als „discipelen van Christus” kenmerken. □

Vraag: Hoe kan ik beter met mijn collega op zending opschieten?

Antwoord:
Joe J. Christensen,
voormalig president van het
opleidingsinstituut voor
zendingen, Provo, Utah

Goed met je collega's op zending opschieten is zonder twijfel één van de belangrijkste doelen die je tijdens

je zending moet bereiken. Hier zijn een aantal suggesties die je kunnen helpen de verstandhouding met je collega te verbeteren:

1. *Bind jezelf je collega te dienen.* Een nimmer falende manier om liefde voor een ander te ontwikkelen is om op heel persoonlijke wijze dienstbaar te zijn. Twee collega's die moeilijk met elkaar op konden schieten ontdekten dit beginsel toen één van hen ziek werd en een dag in bed moest blijven. Ouderling Blake deed wat hij kon om zijn zieke collega te verzorgen. Ouderling Waite was bijzonder getroffen toen hij merkte dat terwijl hij koorts had gehad en sliep, ouderling Blake zijn schoenen gepoetst had en hun appartement had opgeruimd. „Ik begon te beseffen”, zei ouderling Waite, „dat ik meer moest doen om mijn collega te dienen. Vanaf die dag groeide er wederzijdse waardering en oprechte vriendschap.”

2. *Studeer en bid elke dag gezamenlijk.* Er schuilt enorme kracht in de boodschap van het evangelie. Als collega's dagelijks onder gebed de Schriften en de grote beginselen van het evangelie bestuderen, is het veel gemakkelijker om eventuele problemen te overwinnen. Wanneer je persoonlijk, en in het bijzonder met je collega bidt, denk er dan aan je Hemelse Vader te danken voor het geweldige voorrecht de gelegenheid te hebben met iemand samen te kunnen werken die zulke goede eigenschappen bezit als je collega. Bid dat jullie in staat zullen zijn problemen te overwinnen en goed met elkaar op te schieten.

3. *Leer op positieve wijze over onenigheden praten.* Bedenk dat we allen tekortkomingen en hebbelijkheden hebben die het anderen moeilijk maken zich aan ons aan te passen. Op deze wereld heeft ooit maar één volmaakt persoon geleefd, en dat is natuurlijk de

Heiland. Voor de rest zijn we allen onvolmaakt. Van het begin af aan moeten we ons terdege bewust zijn dat er de nodige verschillen zullen zijn en dat we bereid moeten zijn hard te werken deze te overwinnen. Zendingen wordt aangeraden regelmatig een „onderling evaluatiegesprek” te voeren waarbij zij worden aangemoedigd om open en positief te bespreken hoe hun verstandhouding verbeterd kan worden. „Wat kan ik doen om een betere collega voor jou te zijn?” is een heel goede vraag die je regelmatig je collega moet stellen.

4. *Bind jezelf te voldoen aan alle eisen die aan een zendingel gesteld worden.* Als je de juiste beginselen naleeft heeft je collega nooit reden negatief over je te zijn omdat je de zendingregels niet in acht zou nemen. Het is een zware belasting om met iemand te moeten samenwerken die niet geheel aan het werk is toegewijd. Eén zendingel schreef in zijn brief naar huis: „Op het ogenblik gaat het niet zo best hier omdat ik mijn collega niet zo ver kan krijgen 's ochtends uit bed te komen en hard te werken.” Als je zorgt dat je collega nooit zo over je hoeft te spreken verbeter je de verstandhouding.

Zendingelingen die goed leren opschieten met hun collega's ontwikkelen een vaardigheid om met de meest uiteenlopende karakters om te gaan. Door deze ervaring worden ze niet alleen succesvolle zendingelingen, maar lang na hun zending zijn het dezelfde vaardigheden die hen helpen te slagen in hun dagelijks werk, hun werk in de kerk en in het bijzonder in hun eigen families en gezinnen.

Het is iedereen tot zegen wanneer zendingelingen goed met elkaar leren omgaan. Bedenk dat de Geest niet verblijft in een sfeer van tweestrijd en onenigheid en dat, zonder de Geest, zendingelingen niet kunnen slagen. □

Dit is jullie tijd

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Eerste Quorum der Twaalf Apostelen.

In een andere tijd willen leven is soms begrijpelijk, maar heeft meestal weinig zin. Iemand uit het Boek van Mormon schreef: „Ja, indien ik in die dagen had geleefd, zou mijn ziel blijdschap hebben gehad” (Helaman 7:8). Toch kwam ook deze man tot het besef dat toendertijd dienen net zo goed een goddelijke roeping is als vandaag de dag bepaalde taken uitvoeren.

Dus, jeugd van de kerk, nu is jullie door God bepaalde tijd! Jullie zullen in een tijd leven dat profetieën vervuld worden, dat alle geschiedenissen met het heden verbonden wordt, een tijd van bijzondere beloften, van schrille contrasten, en dankbare zekerheden.

Jullie, de opgroeiende generatie, zullen naar mijn mening niet de fout maken die jonge mannen en vrouwen vroeger maakten: „(Er) kwam na hen een ander geslacht op, dat de Here niet kende, noch het werk, dat Hij voor Israël gedaan had” (Richteren 2:10). Evenzo zullen jullie niet meemaken wat we in het trieste verslag van een andere generatie lezen: „Want zie, zij hadden vele kinderen, die opgroeiden en toenamen in jaren, en hun eigen zin volgden” (3 Nephi 1:29).

Toch zullen er vrienden van jullie in de kerk zijn die dezelfde lessen kregen als jullie maar de kerk zullen verlaten,

afvallig zullen worden, „ja, de Here, hun God, geheel en al (zullen vergeeten)” (zie Alma 47:36).

Toen ik achttien jaar oud was ging ik bijna direct na school de tweede wereldoorlog in. Ik had een kopie van mijn patriarchale zegen bij me, dat er heel beduimd uitzag. Ik las het om troost en zekerheid te vinden als jonge, angstige soldaat in de gevechten op het eiland Okinawa in de Stille Oceaan. Vlak daarvoor had mijn zelfvertrouwen tijdens mijn schooltijd een paar flinke deuken opgelopen. Om maar wat te noemen, het fokken van varkens was niet bepaald bevordelijk voor mijn sociale contacten; ernstige huiduitslag maakte het er allemaal niet beter op; en niet erg lang zijn betekende onder andere niet in het basketbalteam kunnen spelen. Al deze dingen samen waren er oorzaak van dat ik erg teleurgesteld was toen ik de oorlog inging.

Maar toen ik het huis van liefhebberde en „eertzame” ouders verliet, wist ik wie ik was en had ik enig idee van de toekomst. Ook wist ik dat de Heer van mij hield. Voor de rest was ik onzeker en bezorgd.

Van sommigen van jullie, leden van de opgroeiende generatie heiligen der laatste dagen, heb ik het idee dat jullie al iets verder zijn, dat jullie enkele ei-

genschappen hebben van drie jongemannen, Sadrak, Mesak en Abednego. Deze jonge discipelen weigerden zich ter aarde te werpen en de gouden afgod van koning Nebukadnessar te aanbidden. Met de mogelijkheid in het vooruitzicht door verbranding om het leven gebracht te worden, gaven zij één van de klassiek geworden antwoorden uit de menselijke geschiedenis. Hun onvoorwaardelijk geloof en vertrouwen was in de Heer . . . die hen wel of niet zou redden, het deed er niet toe. „Indien onze God, die wij vereren, in staat is ons te bevrijden, dan zal Hij ons uit de brandende vuuroven, en uit uw macht, o koning, bevrijden; *maar zelfs indien niet* – het zij u bekend, o koning, dat wij uw goden niet vereren en het gouden beeld dat gij hebt opgericht niet aanbidden” (Daniël 3:17–18, cursivering toegevoegd).

De Heer zal met jullie zijn in jullie brandende ovens. En zulke ervaringen zullen komen, zoals Petrus ons zei: „Geliefden, laat de vuurgloed, die tot beproeving dient, u niet bevreemden, alsof u iets vreemds overkwame” (1 Petrus 4:12).

Voor jullie, strijders in deze laatste dagen, heb ik een aantal suggesties:

1. Leer rechtvaardige reflexen ontwikkelen. Deze verhinderen dat je

Nieuws uit de regio

Twee tempels in Europa ingewijd, voor een tempel de eerste spade gestoken

De periode 28 juni tot 4 juli 1985 was een drukke tijd voor de algemene autoriteiten Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Wm. Grant Bangerter, H. Burke Peterson en Robert D. Hales. Zij waren het die, vergezeld van D. Arthur Haycock, secretaris van president Kimball, en D. Kennedy, bijzonder vertegenwoordiger van het Eerste Presidium, een nieuw tijdperk op het gebied van tempelwerk in Europa inluiden: op 29 juni in Oost-Duitsland de inwijding van de Freiberg-tempel, op 1 juli in Friedrichsdorf het steken van de eerste spade voor de Frankfurt-tempel en op 2 juli in Zweden de inwijding van de Stockholm-tempel.

Voor Europa betekent dit een nieuw tijdperk wat betreft tempelwerk: dichter bij huis en dus gemakkelijker bereikbaar, kleiner van opzet waardoor de tot nu toe gebruikelijke tempelreizen twee à drie keer per jaar met grote groepen vervangen zullen worden door kleinere groepen die de tempel in een hogere frequentie gaan bezoeken.

Een indruk van het "kleiner van opzet zijn": de begiftigingszalen van de tempels te Londen en Zollikofen hebben een capaciteit van ruim 200 personen elk, terwijl die van de Freiberg-tempel plaats biedt aan ongeveer 40 personen. De Stockholm-tempel heeft vier kleine begiftigingszalen, die alle uitkomen op dezelfde celestiale kamer; de Frankfurt-tempel zal eender van opzet zijn.

Hieronder volgt een verslag van de inwijding van de tempels te Freiberg en Stockholm, alsmede een verslag van het steken van de eerste spade

voor de voor Nederland en Vlaanderen zo belangrijke Frankfurt-tempel.

Inwijding Freiberg-tempel

Voor het eerst in de geschiedenis heeft de kerk een tempel gebouwd achter het ijzeren gordijn. Locatie: het 800-jaar-oude Oostduitse plaatsje Freiberg.

Lange rijen voor de Freiberg-tempel tijdens het open huis.

Freiberg ligt pal ten zuiden van Berlijn op ongeveer 165 kilometer afstand. De inwijdingsdiensten, die op 29 juni begonnen en ook de dag erna doorgingen, werden door ruim 2360 leden bijgewoond, terwijl tijdens het daaraan voorafgaande open huis de tempel door bijna 90.000 mensen werd bezocht.

President Gordon B. Hinckley, tweede raadgever in het Eerste Presidium, zei dat de voltooiing en inwijding van deze tempel een symbool waren van het grote geloof en de enorme toewijding van de Duitse leden aldaar, en ook van de hand des Heren in het verzachten van de harten van regeringsfunctionarissen, waardoor toestemming voor de bouw verkregen werd.

Op 28 juni vond ter afsluiting van het open huis het traditionele plaatsen van de sluitsteen plaats, waarmee de tempel officieel voltooid was. De gezamenlijke kerken in Oost-Duitsland, vertegenwoordigd door Hermann Kalb, presenteerden een

formele welkomsbrief, waarin waardering aan het adres van de kerk geuit werd. Hij kreeg zelf een in leer gebonden, gegraveerde brief aangeboden, waarin de kerk haar erkentelijkheid uitsprak voor de ondervonden medewerking.

Dr. Pieter Hantzsche, architect-directeur van de Bauakademie van Dresden, een overheidsinstelling die medewerking verleende bij het ontwerp en de bouw van de tempel, zei dat men in eerste instantie wederzijds sceptisch was, maar dat de tolerantie en openheid waarmee het project tot een einde gevoerd is een voorbeeld voor de gehele mensheid is.

Ook de stad Freiberg was tot alle medewerking bereid. Dit kwam wel het beste tot uiting in de foto die de gemeente van de tempel bij haar kerstboodschap plaatste. Ouderling Thomas S. Monson, lid van het Eerste Quorum der Twaalf Apostelen, noemde de samenwerking met de plaatselijke en landelijke instanties

”de beste die ik ooit ondervonden heb”.

In zijn inwijdingsgebed zei president Hinckley onder andere: ”Wij zijn tezamen vergaderd als inwoners van verschillende landen, met elkaar verbonden door onze gemeenschappelijke liefde voor U, onze Vader en uw Zoon, de Verlosser van de gehele mensheid... Wij bidden dat allen die aan deze heilige onderneming hebben meegewerkt en bijgedragen, door U gezegend zullen worden met de goede dingen van de aarde en de heilige dingen van de hemel, en dat allen met dankbaarheid jegens U en Uw grote goedheid zullen leven... Moge dit het begin zijn van een nieuwe dag van blijdschap voor uw volk. Moge hun tranen in glimlachen veranderen. Moge hun lasten verlicht worden. Moge hun zorgen van hun afgenomen worden. Moge de zekerheid dat U nabij bent elk hart versterken... Nu wij dit huis inwijden, hernieuwen wij onze toewijding aan U en uw eeuwige doeleinden.”

De Stockholm-tempel

Op 2 juli 1985 werd in het 61.000 inwoners tellende plaatsje Vasterhaninge, twintig kilometer ten zuidoosten van Stockholm, de eerste Noord-europese tempel van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen ingewijd. De inwijding van deze Zweedse tempel vond gedurende elf diensten plaats. Vier daarvan werden er in het Zweeds vertaald, drie in het Fins, twee in het Noors en twee in het Deens. In totaal woonden ongeveer 5230 leden de inwijding bij. De tempel zal ongeveer 17.000 leden uit genoemde taalgieden en IJsland bedienen.

Ook hier werd voor de inwijding de symbolische sluitsteen geplaatst. ”Deze handeling geeft aan dat dit Huis des Heren nu voltooid is... de tempel is klaar om aan Hem en zijn geliefde

Zoon toegewijd te worden als hun heilig huis, en wordt gebruikt door hen die waardig zijn hem te dienen in de uitvoering van dit heilige werk. ”

Tijdens de eerste inwijdingsdienst zei president Hinckley: ”Laat dit een dag van toewijding zijn... het begin van een nieuwe, glorieuze dag in het werk van de Heer in dit uitverkoren land.” Ouderling Monson, die zelf van Zweedse voorouders afstamt, zei: ”Ik heb het gevoel dat de tempel een bak in ons leven zal zijn, het zal als de poolster zijn om onze toekomst te

sturen... Als we over ’s levens zeeën varen kunnen er tijden komen dat we geen duidelijk baken zien, maar de tempelbegiftiging zal ons altijd naar het celestiale koninkrijk van God leiden.” Hij zei dat één van de belangrijkste boodschappen van de tempel is dat ”als de stormen van het leven opsteken, wij niet zullen vergaan!”

Tijdens het open huis, voorafgaand aan de inwijding, bezochten ruim 47.600 belangstellenden het gebouw, meer dan het dubbele dan men ver-

wacht had. Van de 1.215 mensen die een verwijskaart hadden ingevuld, hebben er tot nu toe al ruim 200 te kennen gegeven meer over de kerk te willen weten.

Dat men ook van overheidswege belangstelling voor het project heeft, blijkt uit het feit dat ter gelegenheid van de inwijding een postzegel met daarop een afbeelding van de engel Moroni is uitgegeven. Dit soort uitgaven wordt altijd tot zeer bijzondere gelegenheden beperkt.

Eerste spade Frankfort-tempel

”Heeft u speciale connecties met onze lieve Heer? Dit is de eerste mooie dag die we deze zomer hebben,” aldus mevrouw A. Reinhuber-Adorno, raadslid van de gemeente Friedrichsdorp ter gelegenheid van het steken van de eerste spade voor de aldaar te bouwen tempel. Ouderling Thomas S. Monson, lid van het Eerste Quorum der Twaalf Apostelen, verklaarde de weersverandering door te onthullen dat bisschop Robert D. Hales, pas geroepen als presiderende bisschop van de kerk en ook bij de plichtigheid aanwezig, verantwoordelijk was gesteld voor het weer, niet alleen voor die dag maar ook tijdens de inwijding van de tempel te Freiberg de week daarvoor, en de tempel te Stockholm, de volgende dag.

De hilariteit was tekenend voor de sfeer: een godsdienstige plichtigheid, geleid en bijgewoond door mensen die gelukkig waren dat het eindelijk zover was en dat ook lieten merken.

Hindernissen

Voor het echter zover was moest een flink aantal hindernissen genomen worden.

Allereerst de locatie: van de veertien mogelijke bouwterreinen werden er elf direct afgewezen door de plaatselijke overheden. Ook de resterende drie werden zwaar bevochten. Evenals bij ons is grond in de Bondsrepubliek Duitsland een zwaar bewaakt bezit; in woongebieden kan het niet voor andere doeleinden dan bewoning gebruikt worden. Open stukken worden beschermd. Herindelingsgebieden is mogelijk maar

erg moeilijk als dit belastingtechnisch ongunstig uitvalt voor de plaatselijke overheid. Uiteindelijk viel de keus op het terrein van een oude vermicellifabriek in Friedrichsdorp. Peter Mourik, hoofd van de afdeling Onroerend Goed van de kerk voor Europa: ”Er was echt inspiratie voor nodig om het terrein in Friedrichsdorp, met die 30 meter hoge fabriekspijpen, als de geschikte locatie voor een tempel te zien.”

Een blik op het koor, tevens een impressie van het bouwterrein.

Aanwezig namens de gemeenteraad van Friedrichsdorp: mevrouw A. Reinhuber-Adorno.

Het bouwterrein was echter niet het enige probleem: Protestvergaderingen, gesponsord door de plaatselijke kerken, probeerden de bevolking ertoe te bewegen de kerk niet te steunen in haar streven een tempel in Friedrichsdorp te bouwen. Naast het godsdienstig aspect was er bijvoorbeeld het argument dat de architectuur van het gebouw niet overeenkwam met de stijl van de omliggende gebouwen, en men had ook bezwaren tegen de hoge torenspitsen.

In dit opzicht is het ironisch dat Friedrichsdorp in de geschiedenis bekend staat als godsdienstig tolerant: in een tijd dat de Franse Hugenoten de godsdienstige vervolging in Frankrijk probeerden te ontvluchten door naar Duitsland te trekken (rond 1680) en niet geaccepteerd werden door de bevolking, was Friedrichsdorp de plaats waar het hun vergund werd zich te vestigen.

Uiteindelijk was het de 37 leden tellende gemeenteraad van Friedrichsdorp die de knoop moest doorhakken. Ondanks pogingen om de beslissing in negatieve zin te beïnvlo-

den werd het voorstel de kerk een tempel te laten bouwen met 21 tegen 15 stemmen goedgekeurd, twee meer dan nodig was. Het bleek een keerpunt te zijn in dit twee jaar slepende gebeuren, want de tegenstand veranderde vanaf dat moment in bereidwillige medewerking. Tekenend voor alle moeilijkheden is echter wel het feit dat deze eerste spade samenvalt met de inwijding van de tempels te Freiberg en Stockholm, terwijl de voorbereidingen op de bouw van deze drie tempels gelijktijdig begonnen na de aankondiging in april 1981. Ook werd het aantal torenspitsen teruggebracht van zes tot een.

Veel belangstelling

Voor deze plechtigheid waren leiders en belangstellenden uitgenodigd uit

Onder toezien oog van ouderlingen Monson en Bangarter steekt president Hinckley de eerste spade voor de Frankfort-tempel.

het gebied dat van de tempel gebruik zal maken: Oostenrijk, West-Duitsland, Nederland, België en het noordelijk deel van Frankrijk. In dit gebied wonen ongeveer 53.000 leden van de kerk, verdeeld over 19 ringen en 6 districten.

Hoewel men was aangemoedigd de inwijding van de tempel bij te wonen, eerder dan het steken van de eerste spade, was de belangstelling groot (meer dan 1.000 mensen). Zelfs enkele Nederlandse leden hadden vrij genomen om aanwezig te kunnen zijn, waaronder president A. Hulleman van de Ring Den Haag. Om 11.30 uur arriveerden de bezoekende algemene autoriteiten, te weten ouderling Gordon B. Hinckley, tweede raadgever in het Eerste Presidium, ouderling Thomas S. Monson, bisschop Robert D. Hales, ouderling Wm. Grant Bangert, president van het Eerste Quorum der Zeventig en voorzitter van het tempelcomité van de Kerk, en ouderling H. Burke Peterson, lid van het Eerste Quorum der Zeventig en recentelijk ontheven als raadgever in de Presiderende Bisschop. Ook waren aanwezig D. Arthur Haycock, secretaris van president Kimball, en D. Kennedy, bijzonder vertegenwoordiger van het Eerste Presidium.

Symbool

De plechtigheid stond onder leiding van de voorzitter van het plaatselijk tempelcomité, regionaal vertegenwoordiger Klaus F. Hasse. Hij had nauw samengewerkt met architect Rolf Metzner en had dus inzicht in de problemen die aan de bouw vooraf waren gegaan. Dat de bouw nu kan beginnen was in zijn ogen te danken aan een geduldige instelling en een bereidheid tot communiceren. Hij zei dat de tempel hier in de toekomst een symbool van zou zijn.

Na het openingslied en -gebed sprak

de president van het Europees gebied, Joseph B. Wirthlin, over de achtergrond van tempels in de kerk en zei dat de tempel "een schild en een bescherming" zou zijn voor de stad. "Een plaats van vrede, want de mensen die naar de tempel komen hebben slechts goede bedoelingen. Zij zoeken een plaats waar zij geestelijk opgebouwd kunnen worden en innerlijke vrede vinden."

President A. Hulleman van de ring Den Haag Nederland deed er nog een schepje bovenop...

Mevrouw Reinhuber-Adorno zei zeer onder de indruk te zijn van de jonge mensen die op eigen kosten hun opleiding en loopbaan tijdelijk terzijde schuiven om God te dienen. "Uit een kerk, die zoiets met haar jeugd bereikt, moet iets goeds voortkomen."

Eiland van rust

Ouderling Thomas S. Monson noemde de tempel "een plaats van vrede, een schuilplaats tegen de stormen van het leven en een eiland van rust". "Het zal de inwoners van Friedrichs-

dorp niet spijten dat zij ons toestemming hebben gegeven hier een tempel te bouwen." Hij hoopte dat de bouw van deze tempel de leden die ervan gebruik gaan maken zou aanzetten zich opnieuw aan de Heer toe te wijden, God boven alles lief te hebben en hun naaste als henzelf. "Het is zijn werk, zijn huis, en zijn oog zal er op rusten."

Vervulling van profetie

President Gordon B. Hinckley noemde de bouw van deze tempel een vervulling van profetie, van dromen en een antwoord op vele gebeden. Hij vertelde dat in 1910 de toenmalige president van de kerk, Joseph F. Smith, voorspelde dat de tijd zou komen dat tempels in Europa gebouwd zouden worden. In die tijd had de kerk een erg slechte naam, de leden leefden ver van elkaar verspreid en er heerste een geest van ontmoediging. Het was moeilijk in de vervulling van deze profetie te geloven. Na de tempels in Zwitserland, Engeland, Oost-Duitsland en Zweden is de Frankfort-tempel echter de vijfde op Europese bodem. Hij verzekerde de inwoners van Friedrichsdorp dat de tempel eens een object zou zijn waar zij met trots naar zouden wijzen. Hij dankte alle leden voor hun inspanningen en bijdragen: "Moge God u zegenen voor alles wat u gedaan heeft en nog zult doen, en dat zijn vrede met u moge zijn. Moge Hij u allen zegenen."

Na een inwijdingsgebed voor de bouwplaats en een voorspoedig verloop van de bouw stak president Hinckley de eerste spade, gevolgd door de overige algemene autoriteiten, plaatselijke priesterschapsleiders en allen die zich bij deze gelegenheid voor het persoonlijk gedenken wilden laten ver eeuwig.

Wat het mooie weer betreft, twee uur na afloop van de plechtigheid regende het pijpenstelen.

Zendingspresident Paul L. Ward en echtgenote: Terug van weggeweest

Juni 1949: In Rotterdam meert na een reis van elf dagen een oceaanstomer van de Holland-Amerikalijs af, en een negentienjarige Amerikaanse jongen zet zijn eerste schreden op Nederlandse bodem. Ouderling Paul L. Ward begint zijn zending in een land dat nog herstellende is van de honger en verwoesting van de tweede wereldoorlog. Het was de tijd dat in het kader van het welzijnszorgprogramma de kerk vanuit Salt Lake City voedsel naar Europa stuurde, daar de economie en voedselvoorziening hier weer geheel opgebouwd moesten worden.

”Toen ik uit Amerika vertrok was men niet zeker of ik in Nederland gemakkelijk voedsel op de bon zou kunnen krijgen. Dat bleek echter geen probleem te zijn, het was zelfs zo dat de mais die men vanuit Amerika verstuurde bijna niet door de Nederlanders gegeten werd omdat het hier als varkensvoer beschouwd werd. Dat bleef dus over voor de zendingen, en wij lustten het wel...”

Druk

”Als zending had je het behoorlijk druk in die tijd, naast je zendingswerk bekleedde je vaak leidinggevende posities in de plaats waar je werkte. In Woerden bijvoorbeeld was ik gemeentepresident en in Den Haag districtsresident, zowel voor de leden als voor de zendingen. In die tijd was Cornelis Zappij zendingspresident, later John P. Lillywhite.” President Ward begon zijn zending in Den Helder, van daar naar Gent, Rotterdam, Woerden tot slot Den Haag.

Voor zijn roeping als zendingspresident was hij bisschop van de Tiende wijk van Boise in de ring Boise Idaho South. Hij en zijn vrouw, Catharine M.C. van Bilsen, zelf Nederlandse en geboren en getogen in Delft, hebben vijf kinderen en acht kleinkinderen. ”Dat vonden we het moeilijkste,” zegt zuster Ward, ”onze kinderen en

en ook de familiebanden lijken veel minder hecht als toen. Ze hebben het zo goed dat ze God niet meer nodig hebben.” ”Toen ik mijn zending begon,” zegt president Ward, ”kende ik één man die een auto had. Voor de rest fietste iedereen.”

Verbaasd

”We waren echt heel verbaasd toen we geroepen werden. President Hinckley vroeg hoe goed mijn Nederlands was. Ik dacht toen dat het best nog wel redelijk was, maar sinds we hier zijn ben ik daar niet meer zo van overtuigd!” Zuster Ward vertelt nog:

President en zuster Ward achter hun woning in Hilversum.

”Toen we geroepen werden zei president Ward dat als dat de wil van de Heer was, wij natuurlijk onze roeping zouden aanvaarden. Maar de firma waar president Ward dertig jaar lang voor werkte (hij is verzekeringsagent) gaf hem geen mogelijkheid na onze zending weer terug te komen, hij moest gewoon met pensioen gaan en we zouden een groot gedeelte van onze pensioenaanspraak verliezen. Zo was het contract nu eenmaal. Ondanks dat besloten we toch om te gaan, en we vastten met ons hele gezin voor een oplossing voor president Wards werk. De dag na ons vasten werden we opgebeld door de directeur van de firma, die zei dat het een eer voor hen was als hij op zending zou gaan, en dat hij natuurlijk na zijn zending weer terug kon komen. Zijn arbeidsovereenkomst werd er speciaal voor gewijzigd. Het was echt een wonder en we zijn de Heer erg dankbaar dat Hij ons zo gezegend heeft. Ook was het voor ons een getuigenis dat onze roeping echt van Hem komt.”

”Niet moeilijk”

Zendingswerk in Nederland gaat moeilijk. Zendingspresidenten komen en gaan en toch blijft het aantal bekeerlingen laag, lager nog zelfs dan een aantal jaren geleden. Hoe kijkt hij tegen dit gegeven aan? ”Ik wil het idee uit de wereld helpen dat zendingswerk in Nederland moeilijk is. Ik weet dat de zendelingen vaak 30, 35 uur per week langs de deuren gaan en weinig succes hebben, maar we moeten niet blijven denken dat het moeilijk is. Ik ben ervan overtuigd dat hier nog veel mensen zijn die het evangelie willen horen. Ik geloof zeker dat er een tijd zal komen dat de mensen in Nederland en Europa gewoon ziek zullen worden van de moderne filosofieën en dat ze terug zullen keren tot God. De leden van de kerk spelen hier een belangrijke rol bij, want de mensen zullen zien dat leden van de kerk anders zijn, dat ze

iets hebben en dat ze iets uitstralen. De sleutel tot het zendingswerk hier is hoe de leden het evangelie elke dag beleven en dit naar hun medemensen uitstralen. Op die manier is het niet moeilijk om zendingswerk te doen, iedereen kan het.

President Ward: ”ik denk dat alle leden en zendelingen hun zendingswerk doen, we meer succes zullen hebben.”

Een goed voorbeeld vind ik een tweetal zendelingenzusters die nu hier op zending zijn, zij hebben succes door de wijze waarop zij de Geest Gods in hun leven hebben. Ze maken contact met mensen en mensen luisteren naar ze. Wat zij kunnen kan iedereen.” Hij ziet niet op tegen zijn taak hier: ”Nee, ik zie er zeker niet tegenop, ik zie het als een geweldige gelegenheid om de Heer te kunnen dienen. Maar het zal alleen lukken als we goed met de leden kunnen samenwerken.” Zuster Ward bevestigt dit volmondig: ”We hebben elkaar gewoon nodig.”

Amerikaanse programma's

Een gedachte die onder de Nederlandse en Vlaamse leden leeft is dat

alle programma's die vanuit Salt Lake City tot ons komen op de Amerikaanse leest geschoeid zijn en hier niet op dezelfde manier uitgevoerd kunnen worden.

Bijvoorbeeld de zendingsprogramma's van de kerk. Hoe denkt hij

hierover? ”Ik denk dat mensen diep in hun hart overal hetzelfde zijn. We moeten natuurlijk oppassen dat we bepaalde dingen niet als een excuus gaan aangrijpen. Zelf vind ik het bijzonder verheugend dat ouderling Hans Ringger uit Zwitserland tot algemene autoriteit geroepen is en nu lid is van het gebiedspresidium met verantwoordelijkheid voor o.a. Nederland en Vlaanderen. Hij komt zelf uit een gebied waar het aantal bekeerlingen erg laag is en zijn aanpak kan verfrissend werken. En de sleutel is en blijft de samenwerking tussen de leden en de zendelingen. Overigens moet ik zeggen dat in de korte tijd dat ik hier ben ik veel hardwerkende, oprechte leden heb gezien, goede zendingsleiders die veel goed werk doen. Ik wil hun een compliment

maken, want het feit dat er niet veel mensen gedoopt worden, wil niet zeggen dat de leden niets doen. Dat is beslist niet waar, er wordt wel degelijk veel gedaan. Ik denk dat als *alle* leden en zendelingen hun zendingswerk doen, we meer succes zullen hebben.”

Plannen

Welke plannen heeft president Ward voor het zendingswerk in Nederland en Vlaanderen? ”In de eerste plaats zal ik me concentreren op samenwerking met de leden. Hierbij moet ook veel van de zendelingen zelf uitgaan. Ik wil niet dat ze ’s zondags op een kluitje in de kerk zitten, ik wil dat ze de leden goed leren kennen, hun respect en vertrouwen winnen en op een goede manier met ze omgaan. Hun contact met de leden moet niet alleen bestaan uit afspraken om te komen eten.

Ook moeten ze de Nederlandse taal

goed leren beheersen. Tijdens alle zendingsconferenties zal zuster Ward uitgebreid aandacht besteden aan het Nederlands en veel gemaakte fouten onder de aandacht brengen, zodat ze leren hun boodschap op een duidelijke wijze te presenteren en ze met de taal vertrouwd raken. Ze moeten het gewoon goed kunnen brengen. Verder is het me opgevallen dat de zendelingen geconcentreerd zitten in plaatsen waar een wijk of gemeente van de kerk is. Zo’n stad wordt gemiddeld één keer per jaar helemaal uitgekamd en de mensen kennen de zendelingen zo langzamerhand wel. Maar er zijn veel plaatsen waar geen wijk of gemeente is en ook geen zendelingen, veel mensen daar hebben nooit van de kerk gehoord. Ik zou graag die mensen bereiken. De kerk en haar leden hier moeten in de publiciteit komen, niet alleen de mormonen uit Salt Lake City. Daardoor kunnen de mensen zien dat mormonen ook hier een plaats in de samenleving innemen.”

Respect

President Ward is 56. Hij en zijn vrouw houden veel van sport: skiën, waterskiën, president Ward is ook een verwoed golfspeler. Ze tuineren en president Ward heeft in de bergen van Idaho zijn eigen vakantiehuisje getimmerd. Dit, hun gezin en zijn werkring laten zij achter om zich te wijden aan het werk van de Heer in Nederland en Vlaanderen. ”Ik heb veel respect voor de Hollanders en de Belgen, ik wil op mijn beurt hun respect winnen. Bij Hollanders en Belgen weet je precies waar je aan toe bent, ze draaien er niet omheen. Dat kan soms pijnlijk zijn, maar als je ze hebt, dan heb je ze ook echt.” Zuster Ward voegt hieraan toe: ”Toen we geroepen werden zei president Hinkley, ‘we hebben hem daar nodig’. We voelen echt dat we een werk te doen hebben hier, en we hopen dat we dat met de leden en de zendelingen samen kunnen volbrengen.”

”Put woorden van wijsheid uit de beste boeken”

(LV 88:118.)

Afstuderen is in Nederland al lang zo bijzonder niet meer als vroeger. Titels als docterus of meester zijn danig aan inflatie onderhevig en een universitaire graad is beslist geen garantie voor een goede betrekking. Als dit je omstandigheden zijn kan je twee dingen doen: bij de pakken neerzitten en denken dat het allemaal toch geen zin heeft, of er nog een scheepje bovenop doen. Voor dat laatste koos Nettie Stoppelenburg, lid van de wijk Utrecht, die dusdanig geboeid was door twee verschillende studierichtingen, dat ze besloot in beide richtingen af te studeren. Tegelijkertijd. Mochten er lieden zijn die denken, ”dat kan nooit”, laten die dan met aandacht het volgende artikel lezen!

Archeologie en kunstgeschiedenis

Nettie Stoppelenburg is 28. Twintig jaar geleden al stond haar besluit vast om archeologie te gaan studeren. Aan de Rijksuniversiteit te Utrecht was dit een doctoraal-studie (”was”, want

het wordt opgeheven), zonder voltijs kandidaatsprogramma. Daarom moest zij voor haar kandidaats een ander vak kiezen: kunstgeschiedenis. Deze richting sprak haar echter zo aan, dat zij naast archeologie ook dit vak als hoofdvak heeft afgewerkt en nu voor beide een ”bul” heeft ontvangen.

Nettie Stoppelenburg:
”Werken voor onze Hemelse Vader
brengt, behalve veel drukte, ook veel
zegeningen met zich mee...”

"Ik denk dat ik mijn dankbaarheid voor de talenten die de Heer mij heeft gegeven het best kan uiten door ze te gebruiken, en het is een groot voorrecht en moedertje hebben die me aardaartoe de kans geeft."

Seminarielerares

Op zich is dit al een hele prestatie, maar vergeet niet dat ze ook in de kerk haar drukke werkzaamheden heeft: Nettie is seminarielerares in de wijk Utrecht (en "superleerkracht" van 1985). "Die combinatie is lang niet altijd even gemakkelijk, hoor, het schrijven van twee scripties van meer dan 60 pagina's, literatuurtentamens, opgravingen, meewerken aan tentoonstellingen en zo. Er waren tijden dat ik vier roepingen tegelijk had. Dit kon allemaal omdat ik nog volgens de "oude stijl" studeerde en dus heel zelfstandig te werk kon gaan, terwijl de onderwijservaring die ik binnen de kerk opdeed een belangrijke factor was bij het veroveren van een plaats in de opleiding voor eerstegraads onderwijsbevoegdheid in kunstgeschiedenis. Al met al denk ik dat ik door het werken in de kerk wel een jaar ben kwijtgeraakt en als ik volgens de "nieuwe stijl" mijn studie had moeten voltooiën had ik het niet zo kunnen doen. Maar werken voor je Hemelse Vader brengt, behalve veel

drukke, ook veel zegeningen met zich mee... Eigenlijk vond ik maar één nadeel kleven aan het lesgeven in het seminarie, en dat is dat je je leerlingen na vier jaar uit je klas moet missen. Het is dan wel geen roeping, maar het is wel het meest fantastische werk wat binnen de kerk te doen valt. Dit geldt natuurlijk ook wel voor lesgeven in andere klassen, omdat leerkrachten mensen zijn met een zeer grote invloed, maar ik ben er trots op toekomstige leiders te kunnen onderwijzen."

Respect voor overtuiging

"Ik heb het nooit een probleem gevonden om te vertellen dat ik een heilige der laatste dagen ben, andere studenten willen er graag meer van weten. Op studie-excursies kreeg ik 's avonds vaak nauwelijks de tijd om mijn bord leeg te eten, omdat mijn tafelgenoten wilden horen waarom ik mineraalwater dronk in plaats van wijn, en wat 'mijn' kerk dan wel geloofde en deed. Je hoeft je nooit te schamen voor het evangelie, want de meeste studenten hebben respect voor je overtuiging en je zelfdiscipline, maar vergeet ook nooit tolerant te zijn!"

Zij die hun studie succesvol afronden worden geregistreerd, met de betreffende studierichting(en). Foto's genomen op de dag van afstuderen voor archeologie (8 juli j.l.).

Niet alleen studeren

Wie denkt dat zo'n studierend en onderwijzend bestaan geen ruimte laat voor "de prettige dingen van het leven" komt ook hier bedrogen uit: "Hobbies? Reizen, fotograferen, genealogie, kleding maken, buikdansen (ben ik om gezondheidsredenen mee begonnen), muziek (Josquin des Prez, John Dowland (veel luitmuziek), Francois Couperin (vooral clavecimbelmuziek), Bach (voornamelijk uitvoeringen met originele instrumentatie) en lezen (Dickens, de zusjes Brontë, Tolkien, Katherine Kurtz, en voor het lichtere werk Georgette Heyer).

Aanmoediging

"Ik vind inderdaad dat we zoveel mogelijk kennis moeten verwerven, of dat nou door een universitaire studie is of op een andere manier. Zoals ik al zei, voor mij is het een manier om je dankbaarheid te tonen aan je Hemelse Vader, ik denk dat iedereen die wil leren, en ondanks een drukbezet schema z'n best doet en z'n Hemelse Vader voorop zet, het toch ver zal schoppen."

De Zendelingenpagina's

Saskia Arts
New York New York Mission
Two Lincoln Square
New York, New York 10023
U.S.A.

Jan Debaene
Zendingsgebied Amsterdam
Nederland
Laarderweg 128
1402 BM Bussum
Nederland

Thies de Jonge
Zendingsgebied Amsterdam
Nederland
Laarderweg 128
1402 BM Bussum
Nederland

Alexander Marshall
German Hamburg Mission
p/a Königsbergstrasse 21
D-1000 Berlin 45
West-Duitsland

Mendel Anja van der Molen
South Africa Johannesburg Mission
P.O. Box 52114, Saxonwold
Johannesburg 2132
Zuid-Afrika

Ernst Mollemans
England London Mission
64-68 Exhibition Road
London SW7 2 PA
Engeland

Ingrid Panhuizen
New Mexico Albuquerque Mission
10832 Prospect Street, North East
Suite E,
Albuquerque, New Mexico 87112
U.S.A.

Jan Peters
England Bristol Mission
St. Lawrencehouse, Quay Street
Bristol, BS1 2HV
Engeland

Arend Spijkerman
Philippines Manila Mission
Makati Center, P.O. Box 801
Metro Manila
Philippines 3117

Michael Stigter
Arizona Tempe Mission
P.O. Box 27056
Tempe, Arizona 85282
U.S.A.

Willem Swart
South Africa Johannesburg Mission
P.O. Box 52114, Saxonwold
Johannesburg 2132
Zuid-Afrika

Claire Verschoof
Edinburgh Scotland Mission
Boroughfield 32
Colinton Road
Edinburgh
Schotland

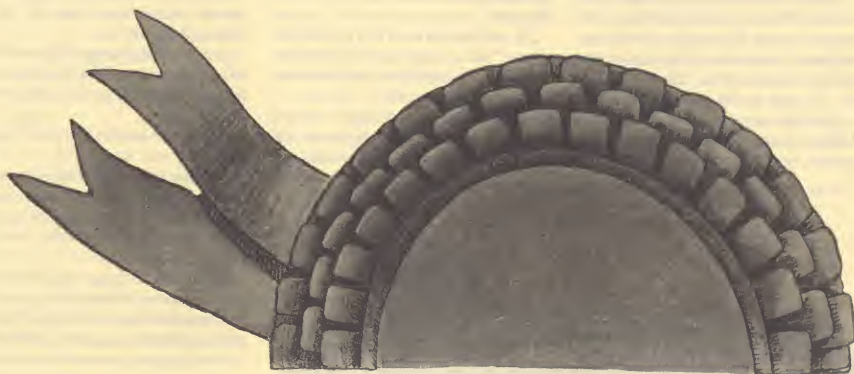
Percey de Wilde
Indianapolis Mission
P.O. Box 495
Carmel JN 46032
U.S.A.

Zuster Saskia Arts voor de Brooklyn Bridge, New York.

Cartoons: Adrie de Jong, Den Haag.

Margaret M. Robison

De winnares

Toen Panda Greene meedeed aan de kilometer-wedloop, dacht ze dat ze geen kans had om te winnen. Ze had haar hele leven al aan hardlopen gedaan, maar nooit eerder had ze een echte wedstrijd gelopen. Ze had het altijd voor de lol gedaan. De leerlingen en leerkrachten van de Andrews-school spraken drie maanden geleden, toen ze er in de zesde klas kwam, al over de wedstrijd. Ze wist dat de beste hardloper mee mocht doen aan de wedstrijd. Ze kon het nauwelijks geloven dat ze ver voor haar klasgenoten over de finish was gegaan. En toen iedereen op school wist wie ze was, en zelfs de leerkrachten in de gang een praatje met haar maakten, kon ze het niet helpen dat ze ermee ingenomen was.

„Hup, Panda, hup!” schreeuwden de leerlingen als ze tijdens de oefenwedstrijden ver voor de anderen over de finish kwam.

De grootste rivaal van de Andrews-school was de Washingtonschool. In de afgelopen vijf jaren hadden hun winnaars uiteindelijk tegen elkaar moeten strijden, en alle keren had de Washingtonschool de beker in de wacht gesleept. Maar op de Andrews-school waren ze nu heel enthousiast; ze hoopen allemaal dat Panda zou winnen. Panda had winnen nooit belangrijk gevonden, maar nu wilde ze dolgraag – niet voor haarzelf, maar voor haar klasgenoten, voor haar leerkrachten, voor haar school!

Toen Panda's ouders over de wedstrijd hoorden, waren ze net zo

enthousiast als Panda.

„Wij komen zeker,” zei haar moeder en omhelsde haar. „We zijn trots op je!”

„Als opa Greene het hoort,” zei haar vader, „denk ik dat hij speciaal hierheen komt om jou te zien lopen.” Billy, Panda's achtjarige broertje, keek naar haar op en zei: „Ik hoop dat je wint, maar ik heb ze van de Washingtonschool zaterdag gezien. Hun loopster ziet er uit als een taai en ze rent als een jaguar.”

Billy's waarschuwing vergrootte Panda's verlangen om te winnen. Elke dag rende ze na schooltijd meteen naar de baan van de nabijgelegen middelbare school. Ze oefende tot haar bruine haar nat was van het zweet en haar spieren pijn deden.

De winnares

Panda voelde zich de ochtend van de wedstrijd heel goed. Ze stond in de warme zon op de tribune en keek naar de baan. „Je kan beter bij papa en mama en opa gaan zitten,” zei ze tegen Billy. „Ik moet me nu gaan omkleden.”

Op dat moment kwam Marianne Harper, haar rivale van de Washington-school, naar haar toe. Billy had gelijk.

Ze zag er sterk en snel uit. Ze keek ook erg nors.

„Ik wil je alleen even van dichtbij bekijken,” zei ze tegen Panda. „Iedereen zegt dat je zo hard kunt rennen, maar daar zie je niet naar uit.”

Billy ging op een bank staan, zodat hij oog in oog stond met Marianne. Hij stak zijn neus in de lucht en keek haar

woest aan. „O, dat is niet erg,” zei hij, „je ziet alleen maar het stof als de wedstrijd begint!”

Marianne keek langs Billy naar Panda. „Je maakt geen kans,” zei ze koel en liep weg, „jij hoeft niet zo nodig te winnen.”

Billy keek naar Panda. „Wat bedoelt ze?”

„Ik weet het niet, ik heb nu geen tijd om er over na te denken,” zie ze en liep weg. Toen ze zich omdraaide om naar Billy te zwaaien, struikelde ze en viel bijna.

Ze kon nog net haar evenwicht bewaren, maar voelde een felle pijn in haar rechterenkel. Na voorzichtig te hebben gevoeld, besloot ze dat het niet ernstig was en ging snel naar de kleedkamer.

Ze moesten acht rondjes rennen op de baan van de school. Zes meisjes, allemaal van lagere scholen uit de buurt, stonden klaar voor de start. Panda stond op de binnenbaan, Marianne naast haar. Het startsein werd gegeven en Marianne had meteen een voor-sprong.

Panda liep haar eigen tempo, en concentreerde zich op haar ademhaling. *Ontspan je, zei ze tegen zichzelf. Adem diep en gelijkmatig.*

Aan het eind van de tweede ronde liepen er twee meisjes voor haar: Marianne Harper, en Sue Winton van de Longfellowschool. Panda liep haar eigen, regelmatige tempo. De hele school rekende op haar en ze was niet van plan hen in de steek te laten. Na het derde rondje liep alleen Marianne nog maar tussen Panda en de overwinning. Maar haar struikelen op de tribune had meer schade aangericht dan Panda had gedacht. Ze voelde het neerkomen van haar voet op de harde baan.

Bij elke stap deed haar been meer pijn. *Ik moet winnen, dacht ze. Vergeet die pijn. Ren!*

Halverwege het laatste rondje zag Panda haar kans om te winnen. Marianne werd moe. Panda ging harder lopen, totdat ze naast Marianne liep. Marianne keek naar Panda, haar ogen waren hard en koud. Het was duidelijk dat ze verliezen niet licht zou nemen.

Ze hoefde nog maar 45 meter toen

Geïllustreerd door Scott Greer

De winnares

een stekende pijn door Panda's been schoot. Ze voelde haar enkel draaien terwijl ze viel. Haar handen gleden over de baan, ze werden helemaal ruw. Haar knieën bloedden, ze kreeg stof in haar mond en ze zag Marianne over de finish gaan.

Meteen na de wedstrijd was in de aula van de middelbare school er een feestje voor de deelnemers, winnaars en verliezers. Panda wilde er, ondanks de verwondingen, dolgraag heen, dus brachten haar ouders haar van de dokter naar het feestje en hielpen haar in een stoel.

Ze werd onmiddellijk omringd door bezorgde vrienden en vriendinnen die probeerden haar te troosten. Billy stond naast haar, terwijl haar ouders en grootvader met andere ouders en leerkrachten stonden te praten.

„Doet je been veel pijn?“ vroeg Billy toen de klasgenoten even weg waren.

„Nee, 't gaat wel,“ zei Panda, „de dokter zegt dat het met een weekje over is, ik moet het laten rusten.“

Billy was de eerste die Marianne aan zag komen. „O, o, problemen,“ fluisterde hij.

Panda verwachtte dat Marianne zou snauwen, maar haar gezicht stond ernstig. „'t Spijt me van je been,“ zei ze, „ik wilde dolgraag winnen, maar niet op deze manier.“

„Het was niet jouw schuld,“ zei Panda, „je hebt eerlijk gewonnen.“

„Echt? Kijk eens om je heen.“ Marianne knikte naar de vele ouders, leerkrachten en leerlingen in de aula. „Jouw hele familie is er, en een heleboel vrienden en vriendinnen! Zij vinden het niet erg dat je verloren hebt. Ze juichen nog steeds voor je.“ Ze schudde droevig haar hoofd. „Ik dacht dat het anders zou zijn als ik zou winnen, maar dat is het niet.“

Mijn klasgenoten kwamen alleen maar om de beker, en mijn ouders zijn helemaal niet geweest.“

Marianne draaide zich om en wilde weg lopen. Panda greep haar arm. „Wacht even,“ zei ze. „Ga jij volgend jaar niet naar de Jeffersonschool?“

Marianne knikte.

„Ik ook,“ zie Panda. „Misschien

kunnen we samen in een estafetteploeg komen. We zouden een goed team vormen.“

„Meen je dat echt?“

„Natuurlijk,“ zei Panda.

„Dan heb je een teamgenoot!“ Er speelde een lachje om Marianne's mond toen ze weg liep, maar haar ogen stonden vol tranen. „Ik begrijp het

niet,“ zei Billy. „Ze heeft gewonnen, dan huil je toch niet?“

„Soms wel, Billy,“ zei Panda nadenkend. „Ik denk dat een heleboel dingen belangrijker zijn dan winnen.“ „Ja,“ zei Billy, „zoals een broer.“

Panda sloeg haar arm om Billy's schouder. „Ja,“ zei ze met een brede lach, „zoals een broer.“ □

Isaak ontmoet Rebekka

In Abrahams tijd was het gebruikelijk dat de ouders voor hun kinderen een man of vrouw uitkozen. Abraham wilde voor zijn zoon Isaak een goede vrouw zoeken. Dat zou echter wel de nodige moeilijkheden opleveren. Abraham woonde namelijk in Kanaän en hij wilde niet dat Isaak met een Kanaänitische vrouw trouwde, omdat de Kanaänieten afgoden aanbaden. Abraham wilde dat Isaak een rechtshapen vrouw trouwde, die hem zou helpen de ware, levende God trouw te blijven en hun kinderen de waarheid bij te brengen. Alleen zo kon Abrahams nageslacht in het bezit blijven van het priesterschap. Zonder het priesterschap zouden hun niet die speciale zegeningen ten deel vallen, die de Heer hun had beloofd.

Abraham riep zijn oudste knecht bij zich en gaf hem de opdracht een vrouw voor Isaak te zoeken. Hij zei: „Ik wil dat u zwerft bij de Heer, de God des hemels en der aarde, dat gij voor mijn zoon geen vrouw zult nemen uit de dochters der Kanaänieten. Maar gij zult naar mijn land, naar Mesopotamië, gaan om een vrouw te nemen voor mijn zoon Isaak.”

De knecht wist dat dit een uiterst ernstige, belangrijke aangelegenheid was en vroeg: „Maar als de vrouw mij niet wil volgen naar dit land? Zal ik Isaak meenemen, zodat de vrouw en haar familie hem kunnen goedkeuren?”

Abraham antwoordde: „Wacht u ervoor mijn zoon daarheen terug te brengen.”

Abraham wilde niet dat Isaak naar een ander land zou gaan. Misschien zou hij daar willen blijven. De Heer had het land Kanaän aan Abraham en zijn familie gegeven en Abraham wilde dat Isaak daar leefde.

Abraham zei tegen zijn knecht: „De

Here zal zijn engel voor uw aangezicht zenden en zal u helpen een vrouw voor Isaak te vinden.”

Toen de knecht dat goed begrepen had, gaf hij Abraham zijn hand en zwoer een eed [1] dat hij zich zou houden aan de aanwijzingen.

De knecht ging op reis met een karavaan die bestond uit tien kamelen en een aantal mannen om hem te helpen. Hij trok naar Mesopotamië, naar de stad waar Nachor woonde. Daar liet hij zijn kamelen neerknielen bij een waterput buiten de stad. De avond viel en de vrouwen gingen er op uit om water te putten. De knecht kende hier niemand en had geen idee hoe hij de vrouw moest vinden, die de Heer voor Isaak had uitgezocht. Hij had dringend hulp nodig en dus bad hij: „Here, God, ik sta hier bij de waterbron en de dochters van de mannen der stad gaan uit om water te putten. Laat het nu zo zijn, dat het meisje tot wie ik zeg: Neig toch uw kruik, opdat ik drinke, en dat zegt: Drink, en ook voor uw kamelen zal ik drenken [2], – dat Gij haar hebt bestemd voor uw knecht Isaak.”

Nog voor hij was uitgesproken, kwam er een knappe, jonge vrouw aan. Ze heette Rebekka en ze was niet alleen mooi om te zien, ze was ook deugdzaam en vriendelijk. Ze hield van de Heer en deed haar best zijn geboden te onderhouden. Daarom was Rebekka door de Heer gezegend.

Toen Rebekka met haar gevulde kruik van de bron terugkwam, liep de knecht haar tegemoet en zei: „Laat mij toch een weinig water drinken uit uw kruik.”

„Drink, mijn heer,” gaf zij ten antwoord. En toen ze hem genoeg had laten drinken, zei ze: „ik zal ook voor uw kamelen putten”. Dit was het teken waarom de knecht geboden had. Dus

nu wist hij dat de Heer Rebekka had uitgekozen om Isaaks vrouw te zijn.

Nadat de kamelen genoeg gedronken hadden, vroeg de knecht aan Rebekka: „Wiens dochter zijt gij? Vertel het mij toch. Is er in uw vaders huis voor ons een plaats om te overnachten?”

Haar antwoord verheugde de knecht zeer. Ze vertelde hem dat ze de dochter was van Betuël en een kleindochter van Nachor. De knecht wist natuurlijk dat Nachor Abrahams broer was en hij besefte dat hij naar het huis van Abrahams verwanten was geleid. Hij boog zijn hoofd en dankte de Heer. Toen Rebekka zijn gebed hoorde, begreep ze dat hij de knecht was van haar oudoom Abraham. Opgewonden rende ze naar huis om het aan haar familie te vertellen. Ook zij waren opgewonden. Rebekka's broer, Laban, haastte zich naar de knecht, die nog steeds bij de bron stond. Met de volgende woorden nodigde Laban hem uit: „Kom, gij gezegende des Heren, waarom staat gij buiten, terwijl ik reeds het huis gereed gemaakt heb en ook de plaats voor de kamelen.”

Enige tijd later nodigde Laban de knecht aan tafel, maar deze sprak: „Ik zal niet eten, voordat ik mijn woord gesproken heb.” Toen vertelde de knecht aan de familie waarom Abraham hem naar Mesopotamië gezonden had. Hij vertelde ook dat hij door de Heer geleid was en dat hij bij de bron had gebeden om een teken, waardoor hij zou weten welk meisje Isaaks vrouw zou moeten worden. Vervolgens deelde hij hen mede dat Rebekka door de Heer was uitverkoren. De knecht vroeg aan Rebekka's vader en broer om toestemming om het meisje mee te nemen naar het verre Kanaän om Isaaks vrouw te worden.

Rebekka's familie bestond uit goede mensen. Hun antwoord getuigde van groot geloof en vertrouwen in de Heer. Ze zeiden: „Dit is een bestiering van de Here. Neem haar en ga heen, opdat zij de vrouw worde van Isaak, zoals de Here gesproken heeft.”

Toen de knecht van Abraham dit hoorde, knielde hij weer en dankte God. Toen haalde hij gouden en zilveren sieraden en kleren tevoorschijn en gaf ze aan Rebekka. En ook aan haar moeder en broers gaf hij kostbare geschenken.

Nadat deze belangrijke zaken afge-

handeld waren, was de knecht opgelucht. Hij at met smaak en bracht de nacht bij Rebekka's familie door.

Toen de morgen aanbrak, zei hij: „Laat mij naar mijn heer gaan.“ Doch Rebekka's moeder en broer vonden het niet leuk om haar zo gauw te zien vertrekken.

„Laat het meisje een dag of tien bij ons blijven“, vroegen ze.

Maar de knecht bleef aandringen: „Houd mij niet op, nu de Here mijn weg voorspoedig gemaakt heeft; laat mij vertrekken, opdat ik naar mijn heer ga.“

Daarop zeiden zij: „Vraag het Rebekka zelf.“ En ze riepen haar en vroegen: „Wilt gij met deze man meegaan?“

Omdat Rebekka zo'n groot geloof had, wist ze dat de Heer haar zou zegenen en daarom antwoordde ze: „Ja.“ Rebekka verliet haar familie van wie ze zoveel hield. Ze ging naar een ver, vreemd land om daar met een man te trouwen, die ze nooit eerder had ont-

moet en toch wist ze absoluut zeker dat dat het juiste was.

Rebekka's familie wist van de grote beloften die aan Abraham en zijn nageslacht waren gedaan. Ze wisten dat Rebekka door met Isaak te trouwen een bijzondere roeping had te vervullen. Ze zou de moeder van vele volken worden. Toen ze Rebekka vaarwel zeiden, zegenden ze haar met de volgende woorden: „Onze zuster, moogt gij tot duizenden van tienduizenden worden.“

Ze bestegen hun kamelen en Rebekka en haar dienstmaagden volgden de knecht van Abraham.

In het land Kanaän zat Isaak op nieuws te wachten. Hij wist dat de Heer zijn vaders knecht zou leiden om de juiste vrouw voor hem te vinden. Op een avond ging hij naar het veld om te bidden. Toen hij zijn ogen opsloeg, zag hij de karavaan terugkeren uit Mesopotamië en rende hen tegemoet.

Toen hij dichterbij kwam, zag Rebek-

ka hem en vroeg aan de knecht: „Wie is die man daar, die ons tegemoet komt in het veld?“

En de knecht antwoordde: „Dat is Isaak.“

Daarop bedekte Rebekka snel haar gelaat met een sluier [3] en liet zich van haar kameel glijden om Isaak te begroeten. Ze was opgewonden, omdat ze nu de jongeman zou ontmoeten, die door de Heer was uitgekozen om haar echtgenoot te worden.

Isaak en Rebekka hadden op de Heer vertrouwd en Hij had hen samengebracht om man en vrouw te worden. □

(Dit verhaal staat in Genesis 24.)

[1] Een eed is een heilige gelofte.

[2] Drinken is te drinken geven.

[3] In Rebekka's tijd droeg een vrouw een sluier om haar gezicht mee te bedekken, vooral in de aanwezigheid van een man die ze nooit eerder had gezien.

Participatieperiode

Hartelijk gefeliciteerd, Jeugdwerk!

Pat Graham

„En al uwe kinderen zullen van den Heere geleerd zijn, en de vrede uwer kinderen zal groot zijn“ (Jesaja 54:13, Statenvertaling).

Op een dag in de herfst van 1878 kwamen 224 kinderen bij elkaar in een kerkgebouw in Farmington (Utah) voor hun eerste jeugdwerk en om „al het goede“ te leren en „hoe zich te gedragen“. Nu gaan meer dan 825.000 kinderen over de hele wereld naar het jeugdwerk en leren dat zij kinderen van God zijn. Het jeugdwerk groeit en met haar de kinderen in het evangelie.

Omdat de kerk zo snel groeit, hebben de kerkleiders de wereld in veertien gebieden verdeeld om de leden beter te kunnen helpen. Bekijk de kinderen in klederdracht op deze bladzijden maar eens goed. Kleur ze en trek een lijn van het kind naar het land of de streek waar het vandaan komt.

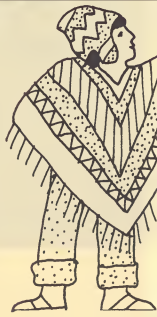
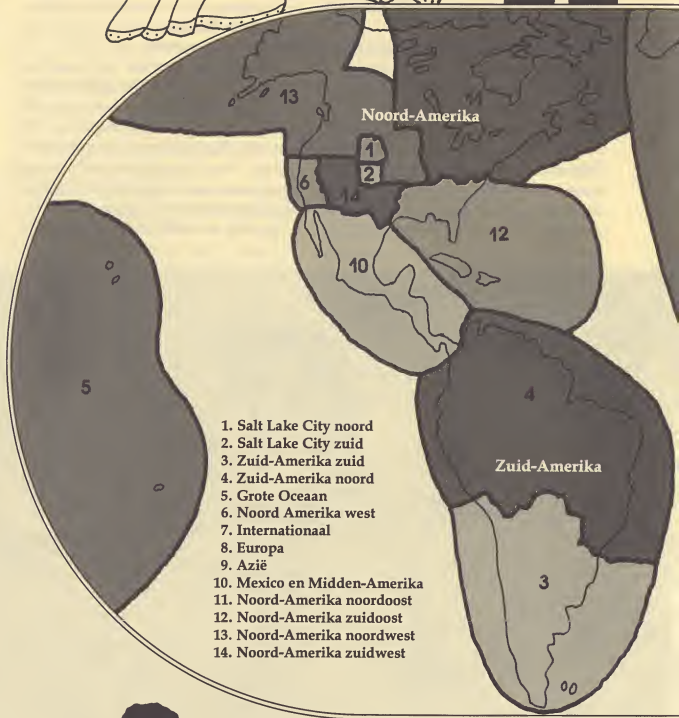
Het is opwindend deel uit te maken van een groeiende organisatie met leden over de hele wereld.

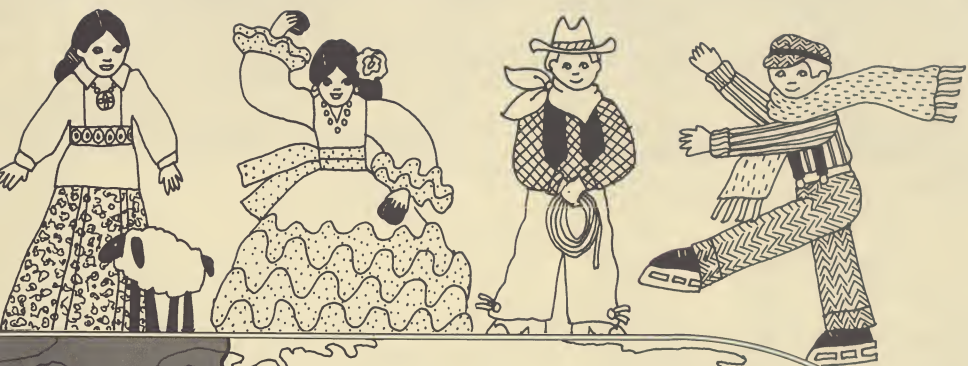
Ideeën voor de participatieperiode

1. Onderzoek de geschiedenis van het jeugdwerk in uw land. Vertel over de groei van de kerk. Stel gedenkwaardigheden van het plaatselijke jeugdwerk ten toon.

2. Schrijf een brief aan jeugdwerkkin-
deren in een ander land.

3. Plan een partijtje om de verjaardag van het jeugdwerk te vieren.

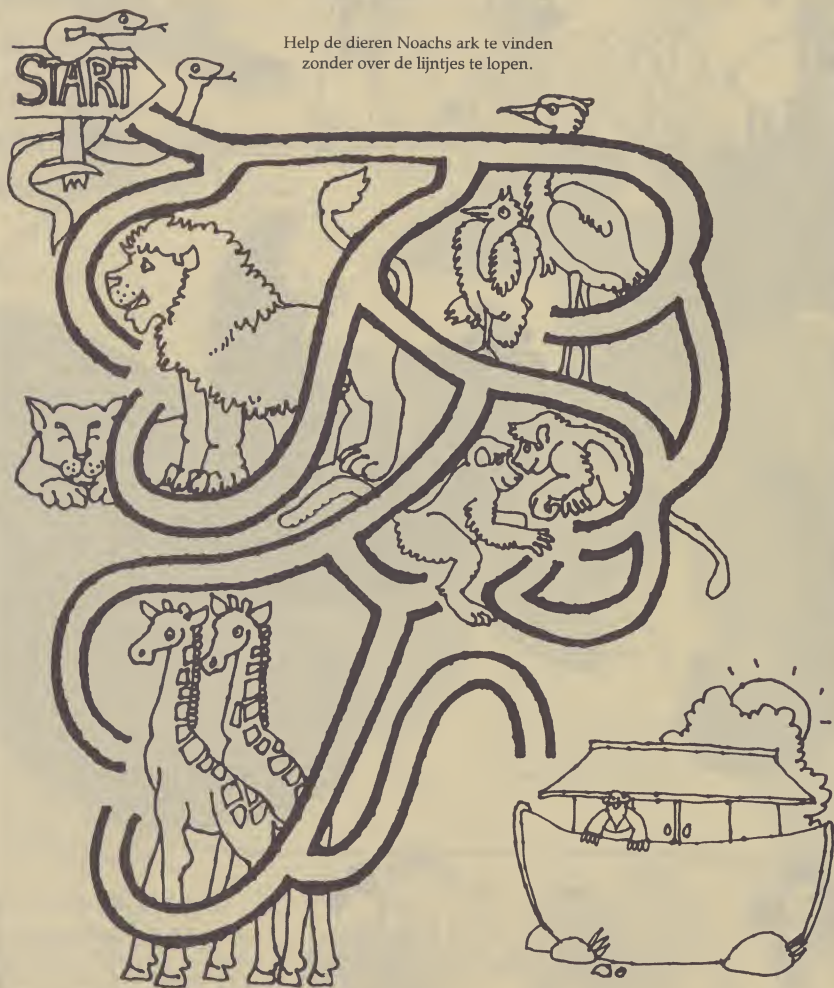

De ark van Noach

Angele Fitzgerald

Help de dieren Noachs ark te vinden
zonder over de lijntjes te lopen.

Zendingswerk, anders dan anders

In de eerste week van mei 1984 kreeg Ingrid Panhuizen uit de wijk Den Haag haar roeping om in het zendingsgebied New Mexico Albuquerque een zending van anderhalf jaar te vervullen. Veel gedachten speelden door haar hoofd: zou ze bij Mexicanen en Indianen langs de deuren gaan? Toen ze haar werk in Clovis (New Mexico) begon bleek de werkelijkheid wel heel anders uit te pakken.

Gedurende een jaar had zij het voorrecht (zoals zij zelf schrijft) om heel intensief te werken met vluchtelingen uit Laos, die na aankomst in Amerika lid van de kerk werden. De volksrepubliek Laos (naar schatting drie miljoen inwoners) ligt in Zuidoost-Azië en grenst o.a. aan China en Thailand. Sinds de komst van een communistisch regime heerst er veel onrust, en veel mensen proberen het land te ontvluchten, o.a. naar de Verenigde Staten, waar zij door taal- en cultuurbarrières veel moeilijkheden hebben met hun aanpassing aan het Amerikaanse leven. Ingrid vindt het werken met Laotiaanse leden een prettige, maar ook een droevige en frustrerende ervaring. Hier volgt haar verslag.

Hulp

Het Laos-programma, zoals dat tot voor kort functioneerde, bestaat uit hulp aan de Laotiaanse leden in hun dagelijks leven en bijstand bij het versterken van hun getuigenis. Wij maken afspraken met doktoren, begeleiden de mensen naar doktoren, sociale diensten en overheidsinstanties, omdat overal taal- en cultuurverschil problemen geeft. Voor deze taken proberen wij een goede verstandhouding op te bouwen; twee koppels bezoeken de Laotiaanse leden eens per week. Door de grote taalbarrière communiceren wij in gebroken Engels en met handen en voeten, want er is slechts zelden een vertaler aanwezig. Het is triest te horen welke ellende deze mensen hebben doorgemaakt nadat de macht in Laos over is genomen door een communistisch regime. Veel vaders, zoons en broers zijn geëxecuteerd of naar kampen gebracht, anderen werden tijdens hun vlucht naar Thailand (zwmendend of per boot) doodgeschoten. Veel families zijn uit elkaar gerukt. Sommigen wonen in Thailand, anderen zijn elders, soms

nog - van vrijheid beroofd door het bewind - in Laos. Vluchten betekent verbanning uit het vaderland, want op terugkeer staat de doodstraf. Zulke verhalen stemmen mij droevig, maar geven mij een diep gevoel van dankbaarheid voor de vrede, de vrijheid en de welvaart waarin ik leef.

Evangelie onderwijzen

Het meest frustrerende in het Laos-programma is de poging de Laotianen het evangelie te onderwijzen. Ik denk dat hun cultuur, hun boeddhistische achtergrond, het taalverschil en het feit dat hoofdzakelijk de vrouwen lid zijn van de kerk, alsmede de zes-daagse werkweek (van 14.00 uur tot 02.00 uur) hier debet aan zijn. Tot voor kort was er een vertaler, die elke week een zondagsschoolles gaf; helaas is hij uit Clovis vertrokken. We staan nu met de rug tegen de muur, want er zijn onder de Laotianen nog geen mensen, die genoeg Engels spreken om zo'n taak te kunnen vervullen. De zendingen probe-

Zuster Ingrid Panhuizen

ren sprekers te helpen met het voorbereiden van een toespraak voor de avondmaalsvergadering, die twee maal per maand wordt gehouden. Het is jammer dat er in het beginstadium onvoldoende is samengewerkt om deze mensen in de wijken te integreren. Het aantal zendelingen hier is ook verminderd, waardoor de beschikbare tijd voor de Laotianen minder wordt; ook onder de Amerikanen moet zendingswerk gedaan worden. Het Laos-programma is na bijna een jaar bedroevend teruggelopen. Ik hoop dat er — na de op handen zijnde splitsing van de wijk alhier — leden naar voren zullen treden die zich meer zullen gaan richten op de Laotiaanse zusters en broeders. De kinderen geven veel minder problemen, zij houden niet zo vast aan tradities en oude denkbeelden. Ik ben ervan overtuigd dat veel van deze kinderen sterke leden kunnen worden. Het kan een generatie worden, die een positieve invloed heeft op de generaties voor en na hen.

Naasteliefde is dienen

Het was een fijne ervaring om te merken hoe je door naasteliefde in de praktijk, het dienen, groeit. Van saaiheid is ook zeker geen sprake;

soms belt er midden in de nacht iemand op om te zeggen dat de ijskast het niet doet en of wij er de verhuurder even van in kennis willen stellen. Ook moeten wij soms 's nachts een moeder wekken om haar er aan te herinneren dat haar kindje medicijnen moet innemen. Door de moeilijke taal ontstaan wonderlijke verwikkelingen, vooral wanneer je in het beste Laotiaans denkt iemand vriendelijk te bedanken, maar door een andere uitspraak verklaarde ik ernstig last van mijn ingewanden te hebben. Grote hilariteit! Hun eetgewoonten vragen ook nogal wat oefening; rijst is wel zonder bestek of met stokjes te eten, maar gerechten met veel sausjes lopen langs je vingers, polsen en ellebogen tot in je mouwen. Over het algemeen zijn hun gerechten heel smakelijk, maar aan sprinkhanen en gekookte varkenshuid kan ik niet wennen.

Belangrijke les

Dankbaar kijk ik terug op het samenwerken met dit volk van ver, dat zich kenmerkt door hun bescheidenheid, ingetogenheid, gastvrijheid en sterke familiebanden. Ik heb hier zo

goed geleerd dat wij - of we nu geel, blank of bruin zijn, allen kinderen zijn van dezelfde God. Het volgende verhaaltje tot slot geeft misschien wel een zeer juist beeld van dit feit:

"Met grote bruine ogen stond Tommy in het park te kijken naar een man met een bont gekleurde tros ballonnen, die met gas gevuld waren. Eén voor één liet hij ze los. Oh, wat gingen ze hoog! De man nam een bruine ballon, vulde deze, maar voordat hij hem losliet, vroeg Tommy verlegen: 'Gaat de bruine ballon net zo hoog als de rode, of de gele, of al die anderen?' De man antwoordde: 'Het is niet de kleur, die hen omhoog doet gaan, het is de inhoud.'"

Zuster J.H. Kirschbaum-zur Kleinschmiede

Verenigde Staten, heeft onlangs van het Voluntary Action Center (een vrijwilligerscentrale) in Salt Lake City een onderscheiding gekregen voor zijn werk onder de Laotiaanse vluchtelingen.

Hij spreekt Laotiaans, Thais, Vietnames en Engels, en helpt vluchtelingen in Salt Lake City door voor ze te vertalen bij hun contacten met ziekenhuizen, scholen, verzekeringsmaatschappijen en dergelijke.

Pham vluchtte met een viertal andere jongens in de leeftijd van twaalf tot veertien jaar uit Laos. Na twee jaar in een vluchtelingenkamp te hebben doorgebracht, waar hij zendelingen van de welzijnszorg van de kerk ontmoette, kon hij met behulp van een oudere broer, die al in Salt Lake City woonde, naar de Verenigde Staten emigreren. Daar onderzocht hij het evangelie en werd lid van de kerk.

Laotiaanse vluchteling onderscheiden

De 20-jarige Laotiaanse vluchteling Tien Van Pham, sinds 1982 in de

Hij heeft in de staat Utah al verschillende haardvuuravonden gegeven, waarbij hij spreekt over de problemen waar vluchtelingen mee te kampen hebben.

Jeugdtempelreis District Antwerpen

Vreugde, een brandend gevoel in het hart, warme vriendschap en verdraagzaamheid, eerbied, dankbaarheid... waren typerende aanwezig op de jeugdtempelreis van het District Antwerpen. Wij hopen van harte dat iedere jongere en iedere volwassene de geest indachtig blijft die hij daar tot in 't diepst van zijn hart voelde.

Woensdagmorgen 24 juli stapten 25 jongeren en 12 volwassenen op de bus richting Zollikofen. Het werd een lange reis; maar allerlei gezelschapsspelen, 'n zangstonde, enkele eetpauzes en gezellige gesprekspartners zorgden voor voldoende afleiding. Toen de bus dan uiteindelijk haar deuren

opende nabij de Zwitserse tempel was het alsof een elektrische lading doorheen het lichaam van de aanwezigen werd gestuurd. Met een hart vol verwachtingen maakten de meesten een wandeling rondom de tempel, terwijl de hoofdverantwoordelijken de slaapplekken in orde gingen maken.

Nog even tijd voor een schriftlezing en opbouwende gedachte.

Daar we donderdag pas om elf uur in de tempel werden verwacht, maakten we eerst een wandeling. Halverwege pauzeerden we om onder de lommette van een boom 3 Nephi 11 voor te lezen en versterkt te worden door 'n opbouwende gedachte van één der jongeren. Enige tijd later stond een ieder rond het doopvont in vlekkeloos wit gekleed. Toen de tempelwerker het belang van de doop voor de doden onderstreepte en zijn dankbaarheid uitte voor onze aanwezigheid was er 'n vredige geest voelbaar. Nadien werden de jongeren en de volwassen zusters gedoopt in naam van een reeks overledenen die reeds jaren en jaren stonden uit te kijken naar dit moment dat de poort van Gods koninkrijk voor hen geopend zou worden. Zeer opvallend was de eerbied die er onder de jongeren heerste. Ook tij-

En 'n toevallig aanwezige Belgische broeder vertelde dat hij zeer diep getroffen was door de eerbiedige stilte onder onze jeugd en dat deze geest zelfs voelbaar was tot in de bovenkamers van de tempel. Het was fijn om al deze reacties te horen, maar nog fijner om te beseffen dat zowel onze Hemelse Vader als de overledenen voor wie het werk geschiedde, innig dankbaar waren voor de geest die de jeugd van Vlaanderen met zich meebracht. Toen we dan rond twee uur de tempel verlieten, verwelkomde een brandende zon ons... het werd dus zwemmen geblazen. We voelden ons wel wat witterig, maar niettemin genoten we van het water, van het spel met elkaar en het gewoon met elkaar zitten en keuvelen. Dit waterfestijn werd afgerond met 'n lekker avondmaal, waarna goed geslapen werd.

fende dat we met Gods werk bezig waren. Tijdens de namiddag wandelde er 'n groepje naar de Migros, 'n ander groepje plonsde alweer in het water en enkele anderen liepen wat rond in de keuken. En die avond... na het avondmaal... gebeurde het. De JM/V van de gemeente Antwerpen leidde een gezinsavond. Vooreerst werd er een geestelijk lesje gegeven over het thema "Één in geloof en vertrouwen op God", waarna er twee spelletjes werden gespeeld: lofzangen- en tekstenjacht. Deze spelletjes zorgden voor enige rivaliteit, dusdanig dat menigeen zich toen in stilte afvroeg hoe deze spelletjes gevolgd konden worden door 'n getuigenisvergadering. Maar ja, het plan werd gerespecteerd en broeder Huysmans kreeg de opdracht om de getuigenisvergadering te leiden. Na een inleidende gedachte hield hij de vergadering voor geopend. Eén volwassene gaf zijn getuigenis, 'n tweede, 'n derde, 'n vierde... stilte... 'n vijfde volwassene, 'n zesde, 'n zevende... weer stilte... Toen stond Jürgen op en zei hoe blij hij was dat hij voor twee van zijn voorouders het werk had mogen doen.

Dit eenvoudige, maar eerlijke getuigenis liet 'n tweede jongere opstaan, 'n derde, 'n vierde, 'n vijfde... en ook Godelieve stond op en zei dat ze ooit hoopte 'n getuigenis als dat van de volwassene te ontwikkelen...

'n Traan rolde... 'n neus werd gesnoten... stilte... een volwassene stond recht, nog 'n volwassene... stilte... 'n jongere gaf zijn getuigenis en Stefaan vertelde dat hij zo dankbaar was voor deze getuigenisvergadering en dat hij innig hoopte dat zijn vader ooit 'hetzelfde zou kunnen meemaken en doorvoelen... hij weende en velen met hem... stilte... broeder Huysmans maakte aanstalten om de vergadering af te sluiten maar Davy stond recht en zei dat hij voor zijn vertrek gedacht had "weer vier dagen van mijn vakantie naar de knoppen"

Jeugd van het District Antwerpen voor de Zwitserse tempel.

dens de twee diensten op vrijdag was er 'n geest van eerbied aanwezig die diverse reacties ontlokte... nimmer had men een dergelijke fijne groep jongeren ontmoet. Eén van de Franse tempelwerkers moest gewoon zijn gevoels kwijt en zei dat hij nooit zo 'n fantastische groep jongeren had gezien.

Om 05.45 uur werd er in 'n teen geknepen, 'n schouder geschud, 'n deken weggetrokken. Rond 06.20 uur stond iedereen klaar op weg naar het tempelhuis voor het ontbijt. Nadien begaven we ons naar de tempel waar we zes uur aan één stuk (van 07.00 tot 13.00 uur) mochten vertoeven, beseff-

maar dat hij nu zo blij was om erbij te zijn... gesnotter, zakdoeken... 'n getuigenis... warmte... dankbaarheid... vrede... 'n gebed en 'n kamer vol geest.

Het was gewoon onbeschrijflijk (3 Nephi 17:16-17) en een ieder leek uit z'n borstkas te springen. Gods Geest was aanwezig... heel sterk aanwezig. Om de opgekropte energie de vrije loop te laten werd 'n nachtspel gespeeld, en ook daar rolde 'n traan-

tje, maar nu was het ten gevolge van een gilend oud vrouwtje dat zich verkneukelde in het pinnige kreupelhout. Het was 02.30 uur toen de oogjes toevielen... maar het was een pracht van een dag, een goddelijk geschenk... een wonder!!

Zaterdag was het dan weer reizen geblazen en het afscheid viel zwaar. Doch dit werd enigszins verzacht door de woorden van onze buschaf-

teur Jacques na het slotgebed van Steven. Ontroerd vertelde hij hoezeer hij getroffen was door de groep jongeren die hij had mogen vervoe- ren. Zo'n groep had hij nog nimmer ontmoet. Hij beloofde het Boek van Mormon dat hij ten geschenke kreeg te zullen lezen en hoopte dat hij volgend jaar weer het voorrecht zou krijgen om onze chauffeur te zijn. Wij hopen dat ook.

J. Huysmans

JM/JV-conferentie Ring Utrecht-Nederland

Van donderdag 16 tot en met zaterdag 20 mei werd er in de wijk Rotterdam Noord voor de jeugd van 12 tot 18 jaar van de Ring Utrecht-Nederland een JM/JV-conferentie gehouden, die wel zeer geslaagd genoemd mag worden.

Na de opening een dienstproject. De hele groep (bestaande uit 42 jongens en meisjes en leiding) toog naar "Veenweg", een verzorgingstehuis voor demente bejaarden. De groep splitste zich in kleine groepjes van twee à drie JM/JV'ers elk, die met een bejaarde gingen praten en/of wandelen, of soms alleen maar de hand vasthielden om vriendschap over te brengen.

Wat een fantastische jeugd hebben wij in de kerk: van giebelende en drukdoende "tiners" schakelden zij om tot serieuze, dienstbare, volwassen burgers die aan de hen toevertrouwde bejaarden een bijzondere dag schonken. Sommigen van deze bejaarden hadden nog maar een half jaar te leven, of waren al twee jaar niet meer buiten geweest, hetzij door gebrek aan personeel, hetzij door het feit dat ze in jaren niet meer waren bezocht door hun familieleden. Dit was op liefde gestoelde dienstbaarheid.

Onze jeugd heeft zich daar echter niet alleen dienstbaar gemaakt, maar heeft ook, vooral onder de aanwezige bezoekers en het personeel, zendingswerk gedaan. Want niet zelden werd gevraagd wie wij waren en dan werd er door onze jeugd uitgelegd dat wij lid waren van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Men vond het prachtig dat zulke jonge mensen zich ook in wilden zetten voor andere mensen. De conferentie kon na deze fantastische ervaring niet meer stuk.

De getuigenisvergadering op zaterdagochtend was een prachtig sluitstuk, voor sommigen was het de eerste keer dat ze hun getuigenis gaven.

Een geestvolle ervaring. Daarna opruimen, toiletten schoonmaken, alles werd zo schoon gemaakt dat de ZHV van Rotterdam Noord dacht dat er een schoonmaakbedrijf zich even "kwaad" had gemaakt. Dit was echter de manier van onze JM/JV'ers, die een fijne conferentie met veel kameradschappelijke ervaringen hadden gehad, om "dank je wel" te zeggen.

Dienstbetoon, zendingswerk, talenten ontwikkelen, kameradschap opbouwen en lekker eten: dat waren de ingrediënten van een geslaagde JM/JV-conferentie van de Ring Utrecht-Nederland.

H. van Dam

JM/JV'ers wandelen en praten met bejaarden van het verzorgingstehuis "Veenweg".

Zomerkampen 1985 in beeld

Jonge Bijzondere Belangenkamp: zolang het paard niet op hol slaat is huijkar rijden grote pret...

Jonge Bijzondere Belangenkamp: Kampdeelnemers zonder watervees maken zich op voor een kanotocht.

Jonge-Volwassenenkamp: "spring, of we helpen even" (En daar ga je nou voor je lol naartoe!)

Jonge Bijzondere Belangenkamp: In het kader van de "Belgische dag" werd de "Achelse Kluis" bezocht. Van dit klooster staat de voorkant (foto) in Nederland en de achterkant in België.

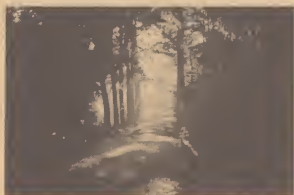

*Jonge Bijzondere Belangenkamp: Zijn deze broeders net zo vaardig met de roeispanen als op de toetsen??
Scoutingekamp Ring Den Haag;*

Jonge-vrouwen kamp Ring-Den Haag: gezellige avond met act van de leiding.

Jonge-vrouwen kamp Ring Den Haag: geen jonge vrouw te zien, maar wel een mooi plaatje van de omgeving.

Jonge-Volwassenenkamp: engelachtige jonge volwassenen tijdens de bonte avond.

Jonge-vrouwenkamp Ring Utrecht: in weer en wind voor de tent. Op deze foto is het mooi weer, maar soms regende het zo hard dat je plat op je buik in de tent, het gaststeltje door de opening buiten vasthoudend, je potje moest klaarmaken!

Jonge-vrouwenkamp Ring Utrecht: samenhang onder leiding van Tineke van der Bij, "Ik bouw voor jou een regenboog..."

Jonge-vrouwenkamp Ring Utrecht: als de zon dan scheen was een koele drank hard nodig!

Scoutingkamp Ring Den Haag: En dan, dan heb je honger...

Jonge-Volwassenenkamp: acht "vossen" werden onder de plaatselijke bevolking uitgezet, die tijdens de "vossenjacht" opgespoord moesten worden.

Scoutleider Peter Jansen assisteert bij een afdaling.

De Belgische natuur leende zich uitstekend voor o.a. een kanotocht.

Jongemannen kamp Ring Utrecht: na lichamelijke inspanning geestelijke arbeid. De 16- en 17-jarigen bespreken een evangelie-onderwerp.

Vader-zoonkamp Ring Utrecht: kennismakingsspel waarbij geblinddoekte zoons hun vader aan de voeten moesten herkennen. (Trouwens, deelt een lid van een ringpresidium daar lijfstraffen uit??)

Jongemannenkamp Ring Utrecht: losgeslagen leiding in een zangact. V.l.n.r. Gerry Uijleman, Ribanna de Kock, Thea en Rolf van der Put. Overigens alle lof voor de kookkunst van de drie dames.

Vader-zoon-kamp Ring Utrecht: voetbalwedstrijd, vaders tegen zoons. Ondanks deze vermietigende uitbaal (Marcel de Kok doet wijselijk een stapje opzij) wonnen de vaders met 4-2.

Herinnering:
Inleverdatum Europese
Artistieke Prijsvraag 1985:
31 oktober 1985.

De kerk in Zuidoost-Azië

Naar een artikel van Gerry Avant, Church News
Foto's: Gerry Avant, W.E. Skidmore.

Uitzicht over Singapore, de grootste havenstad van Zuidwest-Azië.

Zendingen die onder de toegewijde supervisie van president W.F. Lionell Walters werken, hebben soms moeite hem bij te houden. Het is haast onmogelijk om zijn komen en gaan voortdurend in de gaten te houden in een zendingsgebied dat zich uitstrekt van New Delhi (India) in het westen tot Manado (Indonesië) in het oosten. Het duurt twaalf uur om van het ene uiteinde van het gebied naar het andere te vliegen. Bijna 1 miljard mensen wonen binnen de grenzen van dit zendingsgebied, waar honderden talen gesproken worden.

In Singapore alleen al, waar het zendingskantoor gevestigd is, zijn vele verschillende nationaliteiten, culturen, talen en godsdiensten vertegenwoordigd. Ruim driekwart van de 2.1 miljoen inwoners is Chinees, 15% Maleis en 7% Indiaas. Er worden tal van dialecten gesproken, hoewel Singapore vier officiële talen heeft: Engels, Chinees, Maleis en Tamil.

Andere landen in het zendingsgebied Singapore kennen ook vele talen. Indonesië bijvoorbeeld, telt 250 ver-

schillende talen onder 300 etnische groeperingen die tezamen een bevolking van 147 miljoen mensen vormen.

“Er zijn geen christelijke landen in ons zendingsgebied. Wij nemen zo'n beetje het voortouw bij het brengen van het evangelie naar een aantal grote niet-christelijke naties,” zegt presi-

dent Walters, geboren in Maleisië, getogen in Singapore en geschoold in Australië.

In het zendingsgebied Singapore bevinden zich twee van de grootste islamitische bevolkingsgroepen ter wereld: In Indonesië de grootste, met meer dan 150 miljoen moslims, in India de op één na grootste, met ongeveer 100 miljoen moslims.

De meest voorkomende godsdiensten in Maleisië zijn de islam en het boeddhisme, gevolgd door het christendom. 70% van de bevolking van Maleisië heeft een binding met het confucianisme, boeddhisme of taoïsme of een combinatie hiervan.

Hoewel de meeste landen in het zendingsgebied eeuwenoude en diepgewortelde culturele tradities hebben, genieten zij nog maar zo'n veertig jaar onafhankelijkheid.

Aan de basis van de groei van de kerk in deze landen staat een legertje zendingen dat bijna geheel uit plaatselijke leden bestaat. In Indonesië bijvoorbeeld, zijn alle veertig zendingen

Een dorpie op Pankor, aan de westkust van Maleisië.

van Indonesische afkomst. En zoals ook in andere streken in dit zendingsgebied, gaat men hier niet van deur tot deur. De eilandketen van Indonesië, die zich uitstrekt van de Indische tot de Stille Oceaan, bestaat uit 13.667 eilanden, waarvan er 967 bewoond zijn. Tenminste de helft van de Indonesische bevolking woont op Java, Madura en Bali.

“Lokale zendingen,” zegt president Walters, “brengen nu meer mensen tot de kerk dan het dubbele aantal niet-Indonesiërs vijf jaar geleden.” Ongeveer zeventig Indonesiërs hebben een zending vervuld. “Er heerst een soort van ‘ons-kent-ons-sfeertje’ in de kerk in Indonesië nu zij zo’n beetje alle leiderschapsposities bekleeden, die zo nodig zijn om de leden te versterken,” zegt hij. “Vijf jaar geleden was er een tekort aan studenten in Indonesië. Nu zijn er leden die rechten, medicijnen, economie en bouwkunde studeren, en andere beroepsopleidingen volgen. Persoonlijk en gebun-

Kevin Tham, een teruggekeerd zending, verzamelt kokosnoten na een storm in Koala Loempoer, Maleisië.

delde aspiraties zijn gestegen nu het evangelie hoop in hun leven heeft gebracht en hun een begrip van hun goddelijk potentieel heeft gegeven.”

Ook het merendeel van de zendingen in Singapore en Maleisië bestaat uit plaatselijke leden. “Zij zijn bezig hun sporen in de kerkgeschiedenis te verdienen,” aldus president Walters. “Zij brengen grote offers door familie en vrienden te verlaten, vaak gaat dit gepaard met een negatieve houding van goedbedoelende familieleden die niet bij de kerk zijn aangesloten. Maar wij moeten de eerste zending nog tegenkomen, die na zijn zending een slechtere band met zijn familie had dan daarvoor.”

Kevin Tham is één van de Maleisiërs die een zending vervulde. In 1981 gedoopt, terwijl hij bij zijn tante in Australië woonde en daar naar school ging, keerde hij naar Maleisië terug om het evangelie aan zijn landgenoten te verkondigen.

Zoals met veel bekeerlingen, praatte hij eerst uit nieuwsgierigheid met de zendingen over het christendom. “Mijn tante is methodiste,” zegt hij, “toen ik bij haar in Australië ging wonen vroeg ik haar over het christendom. Ze liep naar een boekenplank, haalde er een blauw boek af en gaf het mij. Het was een Boek van Mormon dat de zendingen eerder die dag bij haar hadden achtergelaten.”

Kevin sprak de zendingen de volgende dag en beloofde naar een open huis te komen, hoewel hij niet voornemens was deze belofte na te komen. “Ik was de badkamer aan het verven toen mijn tante binnenkwam en waarschuwde dat het tijd was om me om te kleden en naar het open huis te gaan. Ik zei haar dat ik niet ging. Ze wees mij erop dat ik mijn belofte moest nakomen, dus ging ik er met mijn nichtje naartoe. Eerst was ik een beetje bang om al die mensen de hand

Cheah Poh Lin werd vijf jaar geleden lid van de kerk. Ze is kleuterleidster in Koala Loempoer.

te schudden. We werden het kerkgebouw rondgeleid en leerden het lied 'Ik ben een kind van God'. Dat sprak me erg aan."

Kevins tante en haar drie dochters werden een week later gedoopt na de eerste zendelingsdiscussie. Hij beëindigde zijn zending in november 1984,

in Koala Loempoer, een van de moderne steden in Maleisië. Hij wil zijn opleiding computertechnologie in Australië afmaken en dan naar Maleisië terugkeren.

"Ook in India doet het plaatselijke leiderschap ervaring op. Het ledental is er de afgelopen drie jaar verdub-

beld," zegt president Walters. Er zijn acht gemeenten georganiseerd en in tal van andere steden zijn leden woonachtig.

Tenminste twaalf leden van Indiase afkomst hebben een zending buiten India vervuld.

"In Sri Lanka was het Engelse onderwijsproject van de kerk, dat door de Rotary Club en de YWCA gesponsord werd, een testprogramma om Sri-lankanen op informele wijze Engels te leren," zegt hij, "dankzij dit project waren een aantal Sri-lankanen in staat zich een betere betrekking te verwerven met gunstiger vooruitzichten."

"Hoewel er in de zending al veel vooruitgang is gemaakt," zegt president Walters, "is dit pas het begin. Maar als je ziet wat er al gedaan is en wat er zich gaandeweg ontwikkelt, zijn we beslist niet op een kleinschalige of experimentele manier bezig."

Dan, op vastberaden toon, voegt hij er aan toe: "Dit is niet mijn zending. Het is die van de Heer."

Het zendingsgebied Singapore strekt zich uit van New Delhi (India, niet op de kaart) tot Manado, Indonesië.

Tempelrooster voor 1986

Zwitserse tempel:
11 - 14 maart
27 - 30 mei
4 - 7 november

Op de 1e en 4e zaterdag van de maand zijn alle diensten in het Duits.
Op de 2e zaterdag zijn de eerste twee diensten in het Engels, de derde in het Duits.
Op de 3e en 5e zaterdag zijn alle diensten in het Frans.

Om plaatsgebrek te voorkomen kan de tempel in de maanden juni - juli - augustus alleen door de aangewezen groepen bezocht worden. De overige maanden is iedereen te allen tijde welkom.

Londen-tempel
voorlopig
15 - 18 april
15 - 18 juli
21 - 24 oktober
28 - 31 oktober

*Zie de toekomst zonnig tegemoet.
Je bent door God in deze tijd en omstandigheden geplaatst.
God kent je en Hij weet wat je kunt bereiken.*

Foto door Grant Heaton

*Leer verdovende middelen, alcohol, pornografie en
immoraliteit te doorzien – brutale, directe aanvallen op je
persoonlijke vrijheid en je kansen op geluk.*

steeds weer met elke nieuwe verleiding in de slag moet. Zij die met elke verleiding moeten worstelen, verliezen niet alleen tijd, maar mogelijk zelfs hun ziel.

2. Leer onderscheid maken tussen vreugde en plezier. Laat je bijvoorbeeld niet misleiden door het gelach van de wereld; het is niet meer dan een eenzame massa die vaste grond onder de voeten zoekt.

3. Behoud het geloof, en het geloof zal jou behouden.

4. Amuseer je op een opbouwende manier, maar leer vreugde ernstig nemen.

5. Wees anders dan de wereld om iets voor die wereld te betekenen.

6. Leer verdovende middelen, alcohol, pornografie en immoraliteit te doorzien – brutale, directe aanvallen op je persoonlijke vrijheid en je kansen op geluk. Ze vernietigen het lichaam en de geest; ze schroeven de smaakzintuigen van de ziel. Verkeerd gebruik van je vermogen te voelen zal dit vermogen vernietigen.

7. Laat je geloof niet door je stemmingen ondermijnen. Wat in het Boek van Mormon staat is waar, ongeacht hoe gevuld je agenda is.

8. De tijd staat voor jou en je leven niet stil, ook al ben je nog jong. Naarmate je ouder wordt veranderen weken in dagen, maanden in weken en jaren in maanden. Vroeg of laat zeg je, zoals Jakob: „En ook ons leven is als een droom voorbijgegaan” (Jakob 7:26). Daar komt bij dat de tijd het snelst voorbijgaat als we met plezier betrokken zijn bij een goede zaak: „Derhalve diende Jakob zeven jaren om Rachel, en die waren in zijn ogen als enkele dagen,

omdat hij haar liefhad” (Genesis 29:20).

9. Je kunt zelf weten dat Jezus leeft, dat dit zijn kerk is, en dat zijn evangelie waar is. Maar er is slechts één weg, en geen sluiptwegen: „Indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of ik uit Mijzelf spreek (Johannes 7:17).

10. Je zult niet altijd een verklaring hebben voor wat er met jou of om je heen gebeurt. Daarom moeten we een diep vertrouwen en geloof in onze Hemelse Vader hebben. Je kunt leren om met Nepht te zeggen: „Ik weet, dat Hij zijn kinderen liefheeft; toch weet ik niet de betekenis van alle dingen” (1 Nepht 11:17). Soms is dit het enige wat we kunnen weten. Toch is het genoeg!

Julie zijn door God geroepen, door God in deze tijd en omstandigheden geplaatst. En Hij kent julie beter dan julie jezelf kennen, weet waar je toe in staat bent. Maar God zal niet tevreden met je zijn zoals je nu bent, hoe goed je ook bent, want Hij weet wat je kan worden!

Er zullen uitdagingen genoeg zijn. Julie tijd zal als de tijd van Noach zijn (zie Matteüs 24:37–42). Maar dit zal ook een tijd zijn waarin de kerk zal groeien en haar leden over de hele wereld verspreid zullen leven (zie 1 Nepht 4:14).

Er zullen steeds meer ringen van de kerk gevestigd worden, ook zullen er steeds meer tempels verrijzen.

Ja, julie zullen in een tijd leven waarin de vrede van de aarde zal worden weggenomen (LV 1:35). Maar julie kunnen de vrede des Heren in je hart en huis hebben – welke vrede alle verstand te boven gaat (zie

Johannes 14:27; Filippenzen 4:7).

Ja, julie zullen in een tijd leven waarin, door ongerechtigheid, de liefde van velen zal verkillen. (zie Matteüs 24:12.) Maar toch kunnen julie liefde in je hart en huis hebben.

Ja, julie zullen in een tijd leven waarin, door ongerechtigheid, velen in wanhoop zullen verkeren door de omstandigheden in de wereld (zie Moroni 10:22). Maar julie kunnen deel uitmaken van het volk van God dat „gewapend is met gerechtigheid en met de macht Gods in grote heerlijkheid” (1 Nepht 14:14). De Heer zal zich temidden van zijn volk bevinden. Hij zal hen leiden en je bij de hand nemen.

„En gij kunt nu niet alle dingen verdragen; niettemin, weest goedsmoeds, want Ik zal u voortleiden. Het koninkrijk is het uwe, en de zegeningen er van zijn de uwe, en de rijkdommen der ewigheid zijn de uwe” (LV 78:18).

„Er zullen grote verdrukkingen onder de kinderen der mensen zijn, maar Mijn volk zal Ik bewaren” (Mozes 7:61).

Ja, julie zullen in een tijd leven waarin de mensen niet onder de indruk zullen zijn van de heilige Schriften (zie Mozes 1:41). Maar julie zullen zien hoe de Schriften – oud en modern – samenkomen (zie 2 Nepht 3:12), vooral naarmate je de Schriften leert gebruiken.

Ja, julie zullen ook in een tijd leven waarin meer en meer mensen Jezus „als niets achten” (1 Nepht 19:9); sommigen zullen Jezus slechts als een man beschouwen (zie Mosiah 3:9), maar julie kunnen Jezus als je Herder en Voorbeeld hebben. Daarnaast is zijn gebod aan julie om „zoals Ik ben” te worden (3 Nepht 27:27). □

Leren geloven

Mollie Hobaugh Sorensen

Wat een geweldige ervaring om de waarheid te leren toen je dacht dat die niet bestond! Voor mij was het net zoiets als thuiskomen na koud en hongerig in de mist rondgelopen te hebben, en dan te genieten van een warme maaltijd en een koude drank. Telkens weer zei ik tegen de zendingen: „Ja, dat klopt geloof ik wel. Ja, zo denk ik er ook over.” Het leek wel of de zendingen mij de geheimen van mijn eigen hart openbaarden.

Maar hoewel ik enthousiast was over deze beginselen hadden de zendingen meer de instelling van „geen woorden maar daden”. Ze kwamen steeds weer met die irritante vraag op de propen: „Zuster Sorensen, hoe denkt u over de doop?” De waarheid was dat ik er helemaal niet over dacht. Ook zag ik niet in waarom het aanvaarden van een bepaalde opvatting automatisch het zich onderwerpen aan bepaalde gewoonten moest betekenen. Ik hoefde alleen maar antwoorden te hebben, niet een nieuwe levensstijl.

In werkelijkheid was ik bang om te veranderen en mij te binden. Ik wilde wel doen wat goed was, maar de angst in mij was meer dan ik de baas kon. De zendingen, niet onder de indruk van mijn tegenwerpingen, kwamen steeds weer op het onderwerp „doop” terug. Op een avond, gepijnigd door besluiteloosheid, barsste ik in tranen uit en gaf mezelf over. „Vader,” zei ik, „wat moet ik doen? Als wat ik geleerd heb waar is, laat mij dat dan weten zodat ik de moed zal hebben om gedoopt te worden.” Het moment dat ik dit gebed

uitsprak leek het alsof de Geest van de kruin van mijn hoofd af mijn hele lichaam vervulde, met vreugde, vrede, en vertrouwen in wat mij geleerd was.

Na mijn doop zette ik mijn speurtocht naar de verborgen stukken van de leg-puzzel van het leven voort. Ik kocht de Standaardwerken en boeken van de kerk en las ze wanneer ik kon. De sensatie van het ontdekken was iets geweldigs, en mijn verlangen om meer te weten was onuitblusbaar. Toen ik voor het eerst opstond om mijn getuigenis te geven, zei ik ongeveer het volgende: „Ik weet dat het evangelie waar is. Het is allemaal zo redelijk en logisch. De beginselen lijken goed en vanzelfsprekend, en ze geven mij het antwoord op vragen waar ik mijn hele leven al mee rondloop.” Verstandelijk was ik geheel overtuigd van de waarheid van deze leerstellingen; gevoelsmatig echter was ik een hol vat.

Terugziend, besef ik hoezeer een verstandelijk getuigenis een valstrik is. Ik was zo gefascineerd door het horen en bespreken van het woord dat ik het doen veelal had nagelaten. Ik zocht voornamelijk degenen op die langs dezelfde lijnen als ik dachten en had weinig oog voor hen die stil de beginselen van het evangelie naleefden maar er niet zozeer op uit waren deze te bespreken. De kerk was meer een klassikaal gebeuren voor mij en ik ging voorbij aan het werk achter de schermen – huisbezoek, zieke leden verzorgen, en de tempel bezoeken. In mijn enthousiasme over het ontdekken van waarheid en dat wat echt betekenis heeft, wilde

ik in dat stadium blijven hangen – en daar altijd blijven hangen. Maar naarmate mijn kennis mijn vermogen de wetten van God na te leven steeds meer te boven ging, begon ik wanhopig te worden. Ik had het idee dat ik intelligent genoeg was om het evangelie te begrijpen, maar niet in staat was dit na te leven. Ik beschouwde mezelf als de mindere van hen die niet zo veel leken te begrijpen als ik, maar beter schenen te leven.

Toen ontmoette ik Elaine. Zij was een warme, vriendelijke vrouw met een sterk getuigenis. Ik was onder de indruk van het feit dat zij de Schriften meerdere malen had gelezen en wij praatten graag over de geschriften van Alma, Nephi en Joseph Smith. Elaine had echter één typische gewoonte: ze bad bij elke gelegenheid die ze kreeg. Ze bad over de die simpele dingen als een jeugdwerkles, een probleem met haar kind, de autosleutels die ze verloren had. „Als ik kniel,” zei ze eens tegen mij, „zie ik mezelf bij God’s knie, en dat Hij als een liefhebbend vader op mij neerziet.”

„Ach, Elaine,” wilde ik zeggen, „van een geweldig netwerk van theologische beginselen heb jij een al te simpele persoonlijke relatie met God gemaakt. De grote God in de hemel is toch zeker niet geïnteresseerd in die wissemesjes van jou? Hij heeft wel wat anders te doen.”

Toch kon ik er niet onderuit dat Elaines gebeden verhoord werden. God bleek toch geïnteresseerd te zijn. „Waarom zou zij zo bijzonder zijn?”, mopperde ik. „Vader in de hemel houdt zeker meer van haar dan zij zo’n voorkeursbehandeling krijgt.”

Uiteindelijk besefte ik dat, als er bij God geen aanneming des persoons was (zie Handelingen 10:34), er maar één verklaring kon zijn voor het verschijnsel dat ik in Elaines leven waarnam: Elaine betaalde een prijs die ik niet betaalde. Terwijl ik al tevreden was met de wetenschap dat God bestond, had zij het vertrouwen dat Hij haar zou helpen en leiden. Terwijl ik Hem van mijn leven van alledag uitsloot, vroeg zij Hem steeds weer een deel van haar dag te zijn. Terwijl ik Hem zag als de grote grondlegger van beginselen en heaal, kende zij Hem ook als haar vader. Om kort te gaan, terwijl ik al mijn gedachten aan Hem wijdde, wijdde zij ook al haar gevoelens aan Hem.

Ik wist dat ik aan een nieuwe fase van het bekeringsproces toe was. In de eerste fase had ik beginselen van de waarheid ontdekt; nu hoopte ik de Man van waarheid te vinden. Maar ik vond het moeilijk om met mijn hart te bidden. Ik was gewend aan mijn ietwat gedragen stijl en ik voelde me gewoon dom. „Wie ben ik om God te benaderen?“, vroeg ik mij af. Is het mogelijk dat Hij ooit belangstelling en geduld voor mijn probleem zou kunnen opbrengen? Zou Hij mij helpen om mijn driftigheid, die de relatie met mijn man en kinderen ernstig schaadde, de baas te worden? Zou Hij het willen aanhoren dat ik hulp nodig had bij het onderwijzen van vier-jarige kinderen in het jeugdwerk? Het was allemaal geen kwestie van leven of dood, dat niet. Maar ik wilde gewoon zijn dochter zijn – net als Elaine.

Toen beantwoordden Mozes' woorden mijn vragen: „Och, ware het gehele volk des Heren profeten, doordat de Here zijn Geest op hen gawe!“ (Numeri 11:29.) In mijn gebed vroeg ik mijn Hemelse Vader deel van mijn leven te gaan uitmaken. En na verloop van tijd, naarmate ik leerde om openlijker de zorgen in mijn hart te delen, kwam ik nader tot Hem. Toen ik om hulp bad bij een jeugdwerkles, kwam ik tot inzichten

die ik nooit eerder had gehad. Toen ik om hulp bij mijn driftigheid bad, verdween deze. Toen ik om hulp bad bij het overwinnen van mijn neiging om mijn man te kritiseren, vergat ik de aanleiding van mijn kritiek. Steeds weer vonden kleine wonderen plaats; steeds weer stond ik versteld dat het God interesseerde!

Tijdens deze tweede fase van mijn bekering kwam ik tot de ontdekking dat God niet alleen bestaat, maar dat Hij leeft! Door zijn liefderijke zorg kon ik nu opstaan en getuigen: „Ja, het evangelie is waar, maar wat belangrijker is, Hij is waar – liefderijk en echt, persoonlijk en machtig. Onze Vader heeft ons niet alleen de waarheid en de organisatie van de kerk gegeven. Hij geeft van zichzelf, als wij maar willen vragen.“

De profeet Joseph Smith heeft gezegd: „De Vader van het heeal (ziet) met vaderlijke zorg en ouderlijk medeleven op het ganse menselijke geslacht neer.“ (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, 1982, blz. 196.) Eerder had ik deze uitspraak niet begrepen. Nu voelde ik de waarheid ervan. Met Johannes kon ik zeggen, „Wij hebben lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad.“ (1 Johannes 4:19.) Naarmate mijn vertrouwen in Hem groeide ging ik van Hem houden, zelfs mij in Hem verheugen.

Ook leerde ik dat ik niet volmaakt in alles hoefde te zijn; ik hoefde alleen maar te weten waar ik om hulp kon vragen. Net als Nephi leerde ik dat alleen de Heer de „Rots mijner zaligheid“ kon zijn. Alleen Hij kon mij de kracht geven verleiding uit de weg te gaan. En alleen Hij kon de benodigde hulp bieden om door zijn Geest een verbitterde instelling weer zachtvaardig te maken.

Ik herinner me een maandagavond toen mijn man de gezinsavond wilde uitstellen om een voetbalwedstrijd uit te zien. Ik was moe en prikkelbaar, ik had de gezinsavond meteen na het eten willen houden. Ik zei dat ik het best vond, maar in gedachten kwam ik in opstand. Na de wedstrijd was ik de was aan het doen. „Goed,“ zei hij, „zullen we gezinsavond houden?“

„Nee,“ antwoordde ik, „ga jij maar. Ik maak eerst de was af.“ Hij probeerde me tot andere gedachten te brengen, maar mijn hart was bitter en gesloten.

Toen hij weg was, worstelde ik met mijn gevoelens. „Hij was fout om ons te laten wachten terwijl hij naar die wedstrijd keek. En hij is nog wel lid van het ringspresidium!“ Maar mijn geweten redeneerde, „Wat maakt het nou uit? Leg het naast je neer. De kinderen vragen zich af waar je bent. Ga nou maar.“

Geïllustreerd door Andrea Pettigall

Andrea Pettigall

Ik kon het niet. Ik wist dat de kinderen mij zo door zouden hebben, en mijn opstandige geest zouden aanvoelen. Ik had meer kracht nodig dan ik zelf kon opbrengen om mijn opstandigheid te overwinnen, dus zocht ik hulp door gebed. Een paar minuten later was mijn hart gezuiverd. Zonder gevoelens van afkeer voegde ik me bij het gezin. Die avond waren de kinderen stil en ontvankelijk en we hadden één van de opbouwendste avonden ooit samen.

Door ervaringen als deze heb ik geleerd om niet alleen op de beginselen van het evangelie te bouwen, maar ook op de Grondlegger van deze beginselen. De Engelse schrijver C.S. Lewis sprak over de tweezijdige aard van geloof:

„Geloof kan (a) een overdachte intellectuele instemming zijn. In dat opzicht verschilt geloof in God nauwelijks van geloof in de uniformiteit van de natuur of in het bewustzijn van andere mensen. Volgens mij is het dit wat wel . . . 'verstandelijk' of 'intellectueel' of 'zinnelijk' geloof genoemd wordt. Het kan ook (b) vertrouwen of verlaten op de God betekenen wiens bestaan zodoende wordt erkend. Het gaat hierbij om een instelling van de wil. Het heeft veel weg van ons vertrouwen in een vriend.” (*A mind awake*, blz. 137.)

Voor mij was stap (b) niet mogelijk geweest zonder stap (a), geen vertrouwen zonder intellectuele instemming. Met andere woorden, ik kon niet op God vertrouwen zonder eerst het met het idee in te stemmen dat Hij bestaat. Het gevaar werd mij duidelijk toen mijn enthousiasme om te *weten* groter werd dan mijn ijver om te *doen*.

Natuurlijk kan ijver zonder kennis net zo gevaarlijk zijn. Kennis en gehoorzaamheid moeten samengaan. Er moet evenwicht in ons leven zijn – weten wanneer we moeten studeren en wanneer we het geleerde in praktijk moeten brengen. Mijn speurtocht naar het woord is zeker niet opgehouden; ik vind het heerlijk om opvattingen van C.S. Lewis, de Schotse schrijver Henry Drummond en Parley P. Pratt te horen en te bespreken. Maar het blijkt dat ik de meeste tijd besteed aan het vestigen van een huis van orde, een huis van vioolles, een huis des gebeds, een huis van schoolwerk en karweitjes.

Toch ben ik nog steeds gemotiveerd om mij verder te ontwikkelen. Naast de zorg voor tien kinderen heb ik een

graad in een wetenschappelijke richting behaald en momenteel werk ik aan een hogere. Waarom? Gewoon omdat ik van leren houd en bang ben voor onwetendheid. Maar hoewel mijn studies tot mijn geluk hebben bijgedragen is dat niet te vergelijken met hoe gelukkig het echtgenote zijn en het moederschap mij hebben gemaakt. Ik heb ondervonden dat het werk achter de schermen veel uitdagender en lonender is dan het werk in de schijnwerpers. Het is tenslotte niet onze taak om alleen maar hier en daar feiten te verzamelen voor één of ander eindexamen, maar om ons kwaliteiten eigen te maken die ons in staat zullen stellen een volheid van de Vader te ontvangen. Het is niet voldoende te weten dat Joseph Smith leiding van de Vader volgde; wij moeten ook de leiding volgen die wij ontvangen. Het is niet voldoende het ver-

haal van de bekering van Enos na te kunnen vertellen; wij moeten ook op de zelfde wijze bekeerd worden. De Schriften leren ons hoe de Vader in het verleden met zijn kinderen omging; maar wat belangrijker is, ze leren ons hoe Hij met ons zal omgaan als wij waardig zijn en als we Hem zoeken. De speurtocht naar het weten en het doen zal wat mij betreft nooit ophouden. Het bekeringsproces heeft mij en mijn gezin meer vreugde gebracht dan ik voor mogelijk hield. De Heiland maakte het verband duidelijk tussen zijn woord ontvangen en zijn vreugde ontvangen toen Hij zei, „Dit heb ik tot u gesproken, opdat mijn blijdschap in u zij en uw blijdschap vervuld worde.” (Johannes 15:11.) □

Mollie H. Sorensen, moeder van tien kinderen, geeft de cursus evangeliebeginselen in de eerste wijk van Napa in de Ring Napa California.

Ons lichaam: tot last of tot zegen?

Barbara Lockhart

Ziet u uw lichaam als een last of als een zegen? Beschouwt u uw lichaam als onderdeel van uzelf of als iets wat u met u meedraagt? Is uw ware „ik“ alleen de geest, of is uw ware „ik“ het lichaam en de geest samen?

De profeet Joseph Smith leerde dat wij „naar de aarde gekomen (zijn) om een lichaam te verkrijgen en dit in het celestiale koninkrijk God rein aan te bieden.“ Onze geest moet met een lichaam verenigd worden om dit „grote beginsel van gelukzaligheid“ te verwerven. [1]

Ons heiligen der laatste dagen wordt geleerd dat onze ziel, ons *echte* ik, uit zowel het lichaam als de geest bestaat. (Zie Leer en Verbonden 88:15.) De een kan niet verhoogd worden zonder de ander; beide zijn nodig. Joseph Smith leerde ook dat Satan's straf voor zijn rebellie is dat hij „nooit een lichaam zou bezitten“. [2] Zonder een tabernakel, of een lichaam, kan onze geest geen vooruitgang maken.

Hoewel wij geloven dat wij zowel uit lichaam als uit geest bestaan, zijn er enkelen die ons alleen als verstand en persoonlijkheid zien – eigenschappen van de geest. We zien ons lichaam als iets naast ons *echte* „ik“, als iets wat we „hebben“ in plaats van wat we zijn.

Als we langs deze lijnen denken geven we te kennen beïnvloed te zijn door een theorie die het immaterialisme ge-

noemd wordt. Volgens deze theorie is het lichaam minder echt en minder belangrijk dan het verstand of de geest, dat niets wat uit materie bestaat „echt“ is, dat de werkelijkheid een geestelijk iets is dat de materie te boven gaat. Daarom wordt het lichaam, dat uit materie bestaat, als minder echt beschouwd. Plato (428–348 v. Chr.) was van mening dat het lichaam een gevangenis van de geest was, een beperking van het volmaakte, een hinderpaal bij het verkrijgen van wijsheid en kennis. „Het lichaam is ons een bron van eindeloze ellende,“ schreef Plato. Zijn idee was dat niemand rein kon worden tot de dood, wanneer „de ziel van het lichaam gescheiden wordt en alleen in zichzelf zal bestaan.“ Dan, „de dwaasheid van het lichaam verlaten hebbend, zullen wij rein zijn.“ [3] Latere filosofen – Aristoteles (384–322 v. Chr.), Thomas van Aquino (1225–1274) en Rene Descartes (1596–1650) – volgden of bouwden op Plato's denkwijze. Aristoteles beschouwde de ziel of „het wezen“ van een mens als iets naast het lichaam. [4] Thomas van Aquino was van mening dat lichaam en geest elkaars tegengestelde waren – de geest onverderfelijk en het lichaam verderfelijk. [5] Descartes, in zijn beroemde uitspraak „ik denk, daarom ben ik,“ ziet het verstand als uiteindelijk de enige werkelijkheid in het menselijk leven. [6]

Veel moderne godsdiensten leren dat de geest onstoffelijk is en dat daarom alleen deze onsterfelijk is. Vanuit dit gezichtspunt houdt het lichaam bij de dood op te bestaan. Na de dood zal ons onsterfelijk „ik“ alleen de geest zijn. De immaterialist zegt ook dat God geen lichaam, lichaamsdelen of gemoedsaandoeningen heeft.

Mensen die door deze opvattingen beïnvloed zijn denken vaak dat hun lichaam een last is, iets wat overwonnen moet worden. Zij vinden hun verstand of hun geest veel belangrijker dan het lichaam; dat dit leven bedoeld is om het verstand en de geest te verbeteren. Zij denken dat aandacht voor het lichaam alleen nut heeft als het de geest verhoogt.

Heiligen der laatste dagen wordt geleerd dat zowel het lichaam als de geest onsterfelijk zijn en dat de opstanding een letterlijke hereniging van lichaam en geest is. Wij zullen dan dezelfde aard als God hebben, want „De Vader heeft een lichaam van vlees en beenderen, even tastbaar als dat van de mens.“ (Leer en Verbonden 130:22.)

Tien jaar voor afdeling 130 werd neergeschreven ontving de profeet een andere openbaring die informatie geeft over de aard van de mens: „Want de mens is geest. De elementen zijn eeuwig, en geest en element, onscheidbaar verbonden, ontvangen een volheid van vreugde; En wanneer ze gescheiden zijn, kan de mens geen volheid van vreugde ontvangen.“ (Leer en Verbonden 93:33–34.)

Deze geest is de geest die bij de opstanding verrijst. Amulek leerde dat de mensen bij de opstanding, „... uit de eerste dood, tot het leven (worden opgewekt), zodat zij niet meer kunnen sterven, en hun geest zich met hun lichaam verenigt, om nimmermeer te worden gescheiden; ... zodat het (geheel) geen verderf meer kan zien.“ (Alma 11:45.)

Het immaterialisme is niet de enige filosofie die ons verkeerd over onszelf

Ons heiligen der laatste dagen wordt geleerd dat onze ziel, ons echte ik, uit zowel het lichaam als de geest bestaat. De een kan niet verhoogd worden zonder de ander.

doet denken. Er zijn er meerdere, maar misschien is de belangrijkste daarvan wel het existentialisme. De eerste existentialisten ontkenen het bestaan van de geest en zeiden dat we alleen ons lichaam waren. „De identiteit van het lichaam is niet logischerwijs onafhankelijk van de identiteit van de persoon wiens lichaam het is . . . Een persoon is zijn lichaam.” [7]

Friedrich Nietzsche hield er de volgende theorie op na: „Ik ben lichaam, en ziel – zo spreekt het kind. En waarom niet als kinderen spreken?

Maar zij die verlicht zijn en kennis bezitten zeggen: ik ben enkel lichaam en niets anders; ziel is slechts een woord voor iets over het lichaam.” [8]

Aanhangers van deze moderne filosofie staan het volgende voor: Er is geen God en dus is er geen geest. De mens is zijn lichaam. Hij heeft fysiek de mogelijkheid om tot iets te evolueren wat zich boven zijn huidige staat bevindt. Hij bestaat niet uit verschillende onderdelen – zoals geest, verstand, of lichaam – maar is één integraal geheel met diverse disposities.

De existentialistische opvattingen over het lichaam kunnen een persoon er toe brengen te geloven dat het voornaamste doel van het leven het ervaren van genot is, om met het lichaam maar al het mogelijke te ervaren. Iemand kan de voorkeur geven aan een onlogische en spontane benadering van het leven, met het idee dat als iets een plezierig gevoel geeft, het toegestaan is. Goed of fout is een kwestie van persoonlijke afweging, zonder absolute waarheid als uitgangspunt. Daarom kan het existentiële denken ons er toe brengen ons niet met onze Heiland te willen identificeren.

De waarheid is dat het lichaam en de geest samen onze realiteit en identiteit vormen.

„En de geest en het lichaam vormen de ziel van de mens,” schreef de profeet Joseph Smith in de Leer en Verbonden (Leer en Verbonden 88:15.)

Ouderling James E. Talmage schreef: Het is typerend voor de theologie van de heiligen der laatste dagen dat wij het lichaam als een essentieel onderdeel van de ziel beschouwen. . . . Nergens, buiten de Kerk van Jezus Christus, wordt de plechtig en eeuwige waarheid onderwezen dat de ziel van de mens uit het lichaam en de geest bestaat.” [9]

Evangeliebeginselen zoals deze leren dat ons lichaam een zegen is, een heilig onderdeel van ons eeuwig geluk. Het dilemma van het lichaam versus de geest is slechts denkbeeldig. Hoewel er een onderscheid tussen het lichaam en de geest is, zijn deze twee niet elkaars tegengestelde. De geest is niet onstoffelijk maar zowel het lichaam als de geest zijn stoffelijk. Uit de Leer en Verbonden leren wij dat er „niet zoiets als onstoffelijke materie (bestaat). Alle geest is stof, doch is fijner of reiner, en kan alleen door reinere ogen worden onderscheiden. Wij kunnen deze niet zien, maar wanneer ons lichaam is gereinigd zullen wij zien, dat alle geest stof is.” (Leer en Verbonden 131:7–8.)

Dit brengt ons tot het inzicht dat de geest en het lichaam *meer overeenkomsten dan verschillen hebben en beide van groot belang voor elkaar zijn*. Paulus had het over de heerlijkheid van het lichaam toen hij de Korintiërs vroeg, „Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt?” (1 Korintiërs 3:16.) Voortdurend noemt de Heer ons lichaam een tempel, misschien om nadruk te leggen op de heiligheid ervan.

„De elementen zijn de tabernakelen Gods; ja, de mensen zijn tabernakelen Gods, namelijk tempelen.” (Leer en Verbonden 93:35.)

Het is een zegen om een lichaam te bezitten. Het is een gave omdat wij tijdens ons voorsterfelijk bestaan onze eerste staat behielden. Omdat wij een lichaam hebben lijken wij nu meer op God dan voordat wij naar deze aarde kwamen. Zij die deze waarheden begrijpen zien in dat het „echte” ik, of de ware ziel, zowel het lichaam als de geest is. Zij voelen een verbondenheid, een innerlijke voldoening, naar gelang beide in gerechtigheid samenwerken. Zij beschouwen hun lichaam als een zegen, een beloning voor getoonde rechtvaardigheid. Deze mensen zijn dankbaar dat zij het voorrecht hebben tijdens deze tweede staat vooruitgang te kunnen maken en meer zoals God te worden, en zij willen zich voorbereiden, naar lichaam en geest, om weer met hun Hemelse Vader te leven.

Dit voorbereidingsproces wordt heiliging genoemd, en het heeft de verzoening en de opstanding van Christus als uitgangspunt. Heiliging begint wanneer wij ons van onze zonden bekeren, verbonden sluiten met de Vader en de Zoon, en er naar streven de geboden te

Het is een zegen om een lichaam te bezitten. Het is een gave omdat wij tijdens ons voorsterfelijk bestaan onze eerste staat behielden. Omdat wij een lichaam hebben lijken wij nu meer op God dan voordat wij naar deze aarde kwamen.

onderhouden. De Heilige Geest kan dan in ons leven komen en ons „van (onze) zinnelijke en gevallen staat tot een staat van rechtvaardigheid (doen overgaan).” We zijn „uit de Geest geboren”.

Het is een fundamenteel beginsel van onze theologie dat dit proces van heiliging niet alleen betrekking heeft op de geest, maar ook op het lichaam. Naar gelang wij luisteren naar de influisteringen van de Geest en ons leven reinigen, belooft de Heer: „uw ganse lichaam (zal) met licht worden vervuld, . . . en hij, die met licht is vervuld, begrijpt alle dingen. Heiligt u daarom, opdat uw gemoed oprecht voor God worde, en de dagen zullen komen, dat gij Hem zult zien; want Hij zal Zijn aangezicht voor u ontsluiten.” (Leer en Verbonden 88:67–68.)

De heiliging van onze ziel zal volledig zijn wanneer wij „voortkomen in de opstanding der rechtvaardigen”, met een celestiaal lichaam, om „voor eeuwig (te) wonen in de tegenwoordigheid van God en Zijn Christus”. (Zie Leer en Verbonden 76:50–70.)

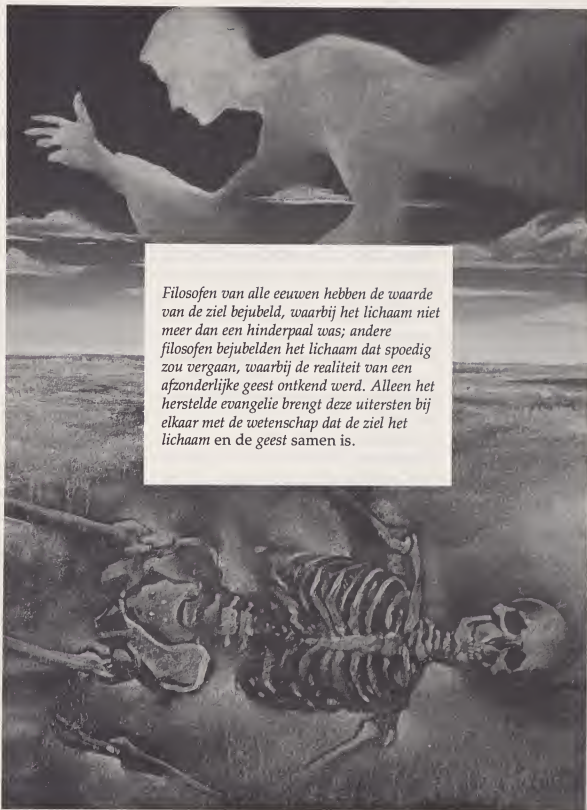
Vandaar dat het verkrijgen van een lichaam om de macht schonk onze eeuwige vooruitgang voort te zetten, een macht die wij in het goede moeten oefenen. In zijn klassiek geworden toespraak, *de drie graden van heerlijkheid*, spoort ouderling Melvin J. Ballard ons aan om tijdens dit leven alles te overwinnen. Wij raken de verlangens van het vlees niet kwijt wanneer wij sterven en naar de geestenwereld gaan. „Die hebben we dan nog bij ons,” zegt hij. „Naar mijn oordeel kan elke man of vrouw in dit leven in één jaar meer doen ter naleving van Gods wetten dan in tien jaar nadat ze gestorven zijn. . . .

Het is veel gemakkelijker de overwinning te behalen en de Here te dienen terwijl de geest nog met het vlees verenigd is." [10] (Ook in *Het wonder der vergeving*, blz. 28.) Het lichaam is heilig en essentieel voor onze vooruitgang. De geest moet echter de leiding nemen. Brigham Young heeft gezegd, „Laat de geest, die God in uw tabernakel geplaatst heeft, de leiding nemen. Ik beloof u dat u, indien u dat doet, al het kwaad zult overwinnen, en het eeuwige leven zult verwerven. Maar velen, zeer velen, laten de geest

overheersen door het lichaam, en zijn dan overwonnen en worden vernietigd.“ (Ook in lesboek *Zustershulpvereniging*, geestelijk leven les 7, blz. 45, „Wij moeten de verleidingen weerstaan“.) Ouderling Theodore M. Burton van het Eerste Quorum der Zeventig zei tijdens de algemene conferentie van april 1981: „Het is . . . echter niet nodig om het lichaam en de lusten van het lichaam onze handelingen te laten beheersen . . . Ik geef toe dat bepaalde hartstochten en lusten bij de ene

mens sterker zijn dan bij de andere, maar ik zeg dat een rechtvaardig God ons een verstand en een wil gegeven heeft waarmee wij, als wij dat willen, daaraan paal en perk kunnen stellen.“ (*De Ster*, oktober 1981, blz. 56.)

Ouderling Paul. H. Dunn zegt dat wij ons op heiliging voorbereiden door te leren onze lusten te beteugelen. „*Beteugelen*,“ zegt hij, „is het woord dat de wijze vader Alma gebruikte toen hij zijn zoon Shiblon raad gaf, en de belofte die hij er aan vastknoopte is de sleutel die

Filosofen van alle eeuwen hebben de waarde van de ziel bejubeld, waarbij het lichaam niet meer dan een hinderpaal was; andere filosofen bejubelden het lichaam dat spoedig zou vergaan, waarbij de realiteit van een afzonderlijke geest ontkend werd. Alleen het herstelde evangelie brengt deze uitersten bij elkaar met de wetenschap dat de ziel het lichaam en de geest samen is.

wij nodig hebben om zijn raad te begrijpen: 'En tracht tevens al uw lusten te betuigelen, opdat gij van liefde vervuld moogt zijn.' (Alma 38:12.) Het betuigelen vermeerderd de kracht, vermeerderd de macht, vermeerderd de liefde . . . Alma heeft nooit gezegd dat wij onze lusten moeten doden. Dit betekent niet dat onze begeerten uit den boze zijn. Integendeel, wij betuigelen iets waar wij van houden, iets waarvan wij de macht respecteren." (*De Ster*, april 1982, blz. 136-137.)

Het lichaam en de geest leren verenigen en beide ondergeschikt maken aan de wil van de Heer kan één van de grootste vreugden van het leven zijn. „Volledige vreugde wordt gevoeld

wanneer wij ons het meest bewust zijn van ons lichaam. Tijdens momenten van spiritualiteit en inspiratie is men zich niet minder maar meer bewust van alles wat hem omringt en van zijn lichaam zelf." [11]

Ik kan mij één ervaring herinneren, waarbij ik deze diepe vreugde voelde, een gevoel dat ik als de „vreugde na inspanning" omschrijf. Het is de vreugde waarvan ik geloof dat wij die ervaren wanneer de geest en het lichaam in volmaakte harmonie samenwerken.

Ik was in Innsbruck, Oostenrijk, waar in 1964 de Olympische winterspelen gehouden werden. Het was een heldere ochtend, de zon scheen over de gladde ijsvloed van de 400-meter lange schaatsbaan. Bijna alle koppels hadden hun rit tijdens de 3000 meter vrouwen gereden. Lydia Skoblikova had al de eerste drie ritten gewonnen; twee ritten na de mijne zou ze proberen haar vierde gouden medaille van die winterspelen in de wach te slepen.

De ritleidder riep mijn nummer af, 32, Verenigde Staten van Amerika. Terwijl ik naar de startlijn toereed, had ik er alle vertrouwen in dat ik de wedstrijd kon winnen. Ik was in prima conditie. De afgelopen vijf jaar had ik elk jaar gedurende elf maanden zes tot acht uur per dag getraind, en mijn tijden van de laatste twee weken waren alle persoonlijke records. Na het startsein vertrokken we alsof we aan een 500-meter race begonnen in plaats van een 3000-meter. Ik vloog gewoon. Het was net alsof mijn voeten het ijs nauwelijks raakten. Mijn spieren spanden en ontspanden zich, maar het leek allemaal zo moeiteloos te gaan. Hoewel ik mij volledig bewust was van mijn omgeving, was ik helemaal af van de wedstrijd geconcentreerd. Al wat ik was, geest en lichaam, mijn hele wezen droeg bij aan deze alles overtreffende inspanning. Ik voelde mij geheel vereenzelvd met mijn doel, en ik ervoer een harmonie in mijn wezen als nooit tevoren.

Ik heb niet gewonnen. Ik viel, en hoewel ik meteen weer overeind sprong, verloor ik veertien seconden en behaalde in plaats van de zilveren medaille, die binnen mijn bereik lag, de twintigste plaats. Deze uitzonderlijke prestatie staat me echter nu nog levendig voor de geest. Het was een vreugdevol moment waarbij ik mij geheel bewust was van zowel mijn lichaam als mijn geest.

Kennis omtrent de identiteit van zowel ons lichaam als onze geest is essentieel voor onze eeuwige vooruitgang, maar kennis alleen is niet voldoende: we moeten er iets mee doen.

Wanneer wij de onvoorwaardelijke liefde van onze Hemelse Vader voor onze ziel – lichaam en geest – aanvaarden, kunnen wij ook ons gehele „ik" – lichaam en geest – liefhebben en dankbaar zijn voor de mogelijkheid om vooruitgang te maken en als Hij te worden. Wanneer wij ons lichaam als een zegen beschouwen en niet als een last, laten wij excuses maken, klagen en uitstellen achter ons. Dan willen we de geboden onderhouden, onze talenten vergroten en al het mogelijke doen om onze zwakheden te onderkennen en te overwinnen. We zullen leren om met ons oog alleen op Gods eer gericht te leven (zie *Leer en Verbonden* 88:67), zodat wij ons onder hen kunnen bevinden die „tot volmaking (zijn) gekomen door Jezus, de Middelaar van het nieuwe verbond . . . wier lichaam celestiaal is, wier heerlijkheid die der zon is, namelijk de heerlijkheid van God." (*Leer en Verbonden* 76:69-70.) □

Barbara D. Lockhart is lerares lichamelijke opvoeding. Zij is leerkracht van de ochtendseminarie en de cursus evangeliebeginselen van de eerste wijk van Jarrettown (Pennsylvania).

Voetnoten

- [1] *Leringen van de profet Joseph Smith*, 1982, blz. 162.
- [2] *Ibid.*, blz. 269.
- [3] Robert M. Hutchins, ed. *Great books of the Western World*, vol. 7, Plato (Chicago: Encyclopedia Britannica Inc., 1952), blz. 224-225.
- [4] *Great Books of the Western World*, Vol. 8, Aristotle I, blz. 642.
- [5] *Great Books of the Western World*, Vol. 19, Thomas Aquinas I, blz. 381-384.
- [6] Stuart F. Spicker, *The Philosophy of the Body* (New York: Quadrangle, The New York Times Book Co., 1970), blz. 22.
- [7] *Ibid.*, blz. 20.
- [8] *Ibid.*, blz. 21.
- [9] Conference Report, oktober 1913, blz. 117.
- [10] Melvin J. Ballard, *The Three Degrees of Glory* (Salt Lake City: Deseret Book Company, 1965), blz. 12-13; cursivering toegevoegd.
- [11] Richard M. Eyre, *The Discovery of joy* (Salt Lake City: Bookcraft, Inc., 1974), blz. 37.

Laten we er eens over praten

Na het lezen van „Ons lichaam: tot zegen of tot last?" kunt u de volgende ideeën en vragen bespreken:

1. In de reclames, films, literatuur en vermaakgelegenheden van tegenwoordig worden we geconfronteerd met het denkbeeld dat de mens slechts zijn lichaam is, zonder geest. Hoe wordt uw leven door deze opvatting beïnvloed?

2. Welke capaciteit of macht bezit u in verhoogde mate doordat u een lichaam heeft?

3. Hoe helpt de Heilige Geest ons een „volheid van vreugde" te ontvingen (*Leer en Verbonden* 93:33). Hoe verkrijgt men de gave van de Heilige Geest en staat men het meest open voor zijn leiding?

4. In welk opzicht zou uw leven anders zijn als u van het standpunt uitging dat uw lichaam een onderdeel van uzelf was?

5. Beschouwt u uw lichaam ooit als een object, een ding, een last? Wat zou er veranderen indien u uw lichaam als een zegen beschouwde en u dankbaar was voor uw lichaam – in alle eerlijkheid blij was met uw lichaam?

D. Arthur Haycock

Een toeverlaat voor de profeten

Jack Walsh

In september 1938 beklom een 22-jaar oude jongeman met donker haar de treden van een gebouw van vijf verdiepingen aan de East South Temple Street nummer 47 in Salt Lake City, het administratiekantoor van de kerk. Het was zijn eerste werkdag op de afdeling financiën.

D. Arthur Haycock, nu met grijs haar, verschijnt nog steeds elke dag op zijn werk in het zelfde kantoorgebouw. Sinds die eerste dag is hij naar de andere kant van de gang verhuisd, waar hij een grote kamer heeft gevuld met schilderijen, beeldhouwwerken, foto's en andere relikwieën van zijn omgang met president Spencer W. Kimball, voor wie hij werkt als persoonlijk secretaris.

In feite heeft hij de helft van het aantal mannen die president van de kerk zijn geweest goed gekend. Toen president Kimball onlangs door zijn slechte gezondheid niet elke dag naar kantoor kon komen, ging broeder Haycock vaak twee à drie keer per dag naar hem toe in zijn appartement in het eigendom van de kerk zijnde hotel Utah.

„Toen ik als president Kimballs secretaris begon te werken, kwam ik er al snel achter dat we geen lunchpauze hielden,” zegt broeder Haycock van achter zijn met ongeopende brieven beladen bureau. „Veel tijd om uit te rusten is er niet.” Voor Arthur Haycock is er eigenlijk nooit tijd geweest om uit te rusten. „Ik ben gezegend met het voorrecht mijn hele leven te kunnen werken,” merkt hij op, wanneer hij terugdenkt aan zijn schooltijd toen hij niet naar dansavonden of sport-

wedstrijden na school ging omdat hij druk bezig was met het rondbrengen van kranten in zijn wijk in Salt Lake City. Werken leerde hij snel tijdens een jeugd die hij bijna niet overleefde.

Gedurende broeder Haycocks jeugd woonde het gezin in een aantal steden in Utah en Idaho; zijn vader, David Haycock, was kapper, en zijn gezin moest gaan waar er werk was. Arthur werd in Farmington (Utah) geboren. Toen hij drie was verhuisde het gezin naar Bancroft (Idaho). Op een dag, herinnert broeder Haycock zich, toen hij nog een kleine jongen was had hij zijn oom „geholpen” een auto na te kijken en had hij wat benzine en olie gemorst op zijn kleren. De volgende dag zaten hij en een paar vriendjes op de grond met lucifers te spelen. Arthur stak er één aan liet die per ongeluk op zijn met olie doordrenkte overall vallen. „Ik vloog als een fakkel in brand.” Zijn moeder en oom hoorden hem gillen, kwamen naar buiten gerend en doofden de vlammen, maar niet voordat Arthur lelijk verbrand was. Zijn rechterbeen was er het ergst aan toe; en hoevel het verbrande weefsel snel genas, werd zijn knie door het littekenweefsel in een gebogen positie gewrikt. Weken lang waren de dokter en zijn moeder elke dag bezig om zijn knie te strekken, steeds iets verder, en wrongen een spalk tussen zijn oksel en zijn enkel, tot het been recht was. Gedurende de zes maanden dat het genas, herinnert broeder Haycock zich, „droeg mijn vader mij rond op een kussen”.

Niet lang nadat de jonge Arthur weer

op zijn eigen twee benen stond, stierf hij bijna weer. Terwijl hij hollend een boodschap deed stak hij een houten brug over een kanaal over. Hij struikelde en viel met het hoofd voorover in een groot gat in de brug, waar zijn schouders in vast kwamen te zitten met zijn hoofd onder water. Gelukkig werd hij door een opletende moeder gered voor hij verdronk.

In 1922, toen hij vijf was, werd zijn vader voor twee jaar op zending geroepen. Zijn moeder Lily nam haar drie kinderen naar de kleine pioniersgemeenschap Herriman, die in hun onderhoud voorzagen door het land bewerken in het zuidwesten van de Vallei van het Grote Zoutmeer. Hier was zij geboren. Die twee jaar waren erg zwaar. „Wij verdienden de kost,” zegt hij, „door elk karwei wat we konden vinden aan te nemen – voor koeien zorgen, hout hakken, aardappels rooien en hooi binnenhalen. Het was het begin van zijn gewoonte altijd hard te werken.

Toen zijn vader weer terug was verhuisde het gezin naar Firth (Idaho), waar, toen hij acht jaar oud was, David Arthur Haycock in het water van een irrigatiekanaal een gedoopt lid van de kerk werd. Vijf jaar later verhuisde het gezin terug naar Salt Lake City, waar broeder Haycock een officiersopleiding volgde en zijn school afmaakte. Na de South High School nam hij deel aan een door de regering gesubsidieerde Civilian Conservation Corps. Deze zorgde voor opleiding in en banen voor werkloze jongemannen. Hij vertrok om aan een CCC kamp deel te nemen – bij Fort Douglas, in het noordwesten van Salt Lake City.

Gedurende zijn schoolperiode leerde broeder Haycock twee mannen kennen die later leiders van de kerk zouden worden. Een jongeman die Harold B. Lee heette was zijn seminarieleerkracht. De ringpresident die hem voor zijn zending interviewde was Bryant S. Hinckley, vader van een andere jongeman die van Arthur Haycocks eigen leeftijd was, Gordon B. Hinckley, nu tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Het was in zijn seminarieklas dat hij Maurine McClellan leerde kennen, een lid van zijn wijk. Zij wachtte op hem toen hij op achttienjarige leeftijd naar Hawaii op zending ging. Na zijn terugkeer trouwden ze op 6 mei 1938.

Ouderling Haycock zag hoe algemene autoriteiten en medewerkers van de kerk de zending bezochten. Toen hij als zendingssecretaris fungeerde was hij bijzonder onder de indruk van de werkzaamheden van Joseph Anderson, secretaris van het Eerste Presidium, die in 1935 met president Heber J. Grant en president J. Reuben Clark meekwam om de eerste ring in Hawaii te organiseren. Ouderling Haycock besloot toen dat wanneer hij in Salt Lake City terug zou zijn hij voor de kerk wilde werken. Er kwam echter flink wat doorzettingsvermogen bij kijken voor hij zijn doel bereikt had. „Toen ik terug was ging ik een paar maanden lang elke maandagmiddag naar het hoofdkantoor van de kerk om naar een baan te solliciteren. Uiteindelijk werd ik aangenomen.”

Het was hetzelfde jaar dat LeGrand Richards als presiderende bisschop ge-

roepen werd. De jonge Gordon B. Hinckley werkte al in hetzelfde gebouw.

„Sinds ik naar die baan gesolliciteerd heb, heb ik nooit meer naar een andere uitgekeken,” zegt broeder Haycock. „Ik ben maar gegaan waar de leiders van de kerk mij vroegen te gaan, en ik probeer te doen wat ze me vragen.”

Gedurende de tweede wereldoorlog werd zijn loopbaan onderbroken door een periode van twee jaar dat hij aan een spoorlijn werkte. De kerk ondersteunde toen de oorlogseconomie door een aantal getrouwde mannelijke werknemers uit te sturen om daar te werken. Na de oorlog trad hij weer in dienst van de kerk, waardoor hij in de omgeving van kerkleiders bleef en de gelegenheid kreeg ze te leren kennen. President Heber J. Grant, herinnert hij zich, was „een groot geldman, een man zonder vrees,” die de kerk veilig door

de grote depressie van de jaren dertig heen loodste.

Toen George Albert Smith na president Grants dood in 1945 president van de kerk werd, werd broeder Haycock gevraagd zijn persoonlijk secretaris te zijn. Sinds 1923 was broeder Anderson, secretaris van het Eerste Presidium, ook secretaris van de president van de kerk. Maar omdat het werk van de president steeds toenam was assistentie nodig. Toen broeder Haycock secretaris van president Smith werd, bleef broeder Anderson secretaris van het Eerste Presidium, een functie die hij tot 1972 bekleedde.

Hoewel broeder Haycocks werk soms inhield dat het gezin offers moest brengen, „was de omgang met de profeten en andere algemene autoriteiten een geweldige ervaring voor de kinderen,” zegt zuster Haycock. President George Albert Smith nodigde vaak de

Foto broeder Haycock door Eldon Linschoten

D. Arthur Haycock, met president Joseph Fielding Smith in Salt Lake City.

kinderen van het gezin Haycock bij hem thuis uit. „Toen hij eens een paar Siamese katjes had gekocht,“ weet zuster Haycock zich te herinneren, „vroeg hij mijn man de kinderen een middag langs te brengen, en hij overhandigde ze een mandje met een lint er aan. Eén van de katjes zat er in.“

Door met de profeten samen te werken ondervond broeder Haycock wat een grote mannen het waren. „Zij zijn niet alleen ijverig, toegewijd, en trouw aan de kerk, ook zijn ze attent en zorgzaam; ze hebben het nooit zo druk dat ze anderen vergeten,“ zegt broeder Haycock. „Ze nemen de tijd om met mensen te praten.“

President George Albert Smith was heel erg zachtvaardig en vriendelijk, een ware volgeling van Christus. Ik zag hoe president Smith lasten van anderen's schouders afnam en ze op zijn eigen legde. Als er ooit iemand was die balsem van Gilead gebruikte (zie Jeremia 46:11) was het George Albert Smith wel.

Hij was ieders vriend. Zijn 'ik hoop je snel weer te zien' was niet zomaar een afgezaagde afscheidsgroet; president Smith maakte het ook waar. Op die manier heeft hij de kerk vrienden voor het leven bezorgd.“ Broeder Haycock stond aan president Smiths bed en

hield zijn hand vast toen hij op zijn 81ste verjaardag overleed, 4 april 1951.

Onder president David O. McKay was broeder Haycock een tijdlang werkzaam als assistent secretaris van het Eerste Presidium. Toen president Ezra Taft Benson benoemd werd tot secretaris van landbouw van de Verenigde Staten onder president Dwight E. Eisenhower ging broeder Haycock mee naar Washington als zijn administratief assistent. Na twee jaar daar gewerkt te hebben, werd hij geroepen over zijn oude zending in Hawaï te presideren.

In hem hadden de zendingen een voorbeeld van zowel dienstbetoon als toewijding. Vaak zei hij, „ik ben liever een dienstknecht in het huis des Heren dan vorst van een koninkrijk.“ Eens zei hij zijn zendingen: „Het geheim van succes is de uren besteed aan toegewijd en trouw dienstbetoon in het werk van de Meester. Bedenk dat dit het werk van de Heer is en dat hij die er bij betrokken is van de Heer zijn loon ontvangt, en er is niemand in de wereld die beter betaald dan Hij.“

Na zijn ontheffing als president van het Zendingsgebied Hawaï werd broeder Haycock door een aantal grote firma's een baan met een flink salaris aangeboden. Maar Nathan Winters, zending onder broeder Haycock en de bisschop van president Kimball, zegt dat broeder Haycock tegen hem zei, „Ik

ga weer voor de kerk werken. Moet je zien wat voor collega's ik dan zal hebben.“

Hij keerde terug naar Salt Lake City en werd uitvoerend secretaris van het zendelingencomité. Hij werkte onder de voorzitter, ouderling Spencer W. Kimball van het Eerste Quorum der Twaalf Apostelen. Andere leden van het comité waren ouderlingen Gordon B. Hinckley en Boyd K. Packer, die toen nog niet als leden van de Raad der Twaalf geroepen waren. De tijd onder president McKay was er een van sterke groei en uitbreiding van de kerk, en er was veel te doen. Broeder Haycock was vaak in de gelegenheid om nauw samen te werken met de president, „een lange, knappe, bezielende man“ wiens bevelende aanwezigheid gevoeld werd zodra hij een kamer binnenkwam. „En toen kreeg ik op een ochtend om vijf voor acht een telefoontje van president Lee, die zei, „pak pen en papier en kom naar de tempel, je bent de nieuwe secretaris van de Raad der Twaalf.“

Broeder Haycock was als zodanig werkzaam tot president McKay overleed. Daarna werd hij weer geroepen als secretaris van de president van de kerk.

„President Joseph Fielding Smith was een enorm stabiel man,“ zegt broeder Haycock. „Maar de mensen begrepen hem niet. Men vond hem heel

Broeder Haycock is sinds december 1973 werkzaam als de persoonlijke secretaris van president Kimball.

Broeder Haycock, rechts, en zijn vrouw, Maurine, met president Harold B. Lee en zijn vrouw, Freda.

streng." President Smith was kerk-historicus geweest, kende de Schriften heel goed en gaf geweldige toespraken over het evangelie. Maar hij was erg verlegen, waardoor zijn warme persoonlijkheid in het openbaar vaak onzichtbaar bleef. „Hij had een enorm gevoel voor humor. Hij was zachtvaardig en vriendelijk. Je wist dat als je in zijn voetsporen volgde, je niet van het evangelie zou afdwalen." Broeder Haycock werkte heel nauw met hem samen, vooral na de dood van president Smiths vrouw, Jesse Evans Smith. Elke ochtend haalde hij de president op van het huis van zijn dochter Amelia en bracht hem naar kantoor, 's avonds bracht hij hem weer thuis.

President Smith stond niet graag in het middelpunt van de belangstelling, liet zich ook niet graag fotograferen; daarom ook kon hij niet zo goed met de pers omverwag en de pers niet zo goed met hem. Maar hij was gek op kleine kinderen en op één gedenkwaardige foto staat de 95-jarige profeet afgebeeld terwijl hij een klein meisje, die tijdens een algemene conferentie tussen de dranghekken was doorgekropen en haar armen naar hem ophief, een zoen geeft.

„Hij was het einde van een tijdperk. Hij was een brug tussen het begin van de kerk en het heden," zegt broeder Haycock. Toen president Smith in 1972 overleed, verloor de kerk haar schakel met haar pionierverleden. Zijn vader,

president Joseph F. Smith, was de zoon van Hyrum Smith, de vermoorde broer van de profeet Joseph Smith.

Broeder Haycock werd gevraagd aan te blijven als de persoonlijke secretaris van president Harold B. Lee. „Ik denk dat er niemand in de kerk was, behalve de profeet Joseph Smith, die een beter begrip had van kerkelijke bestuur," merkt broeder Haycock op. Hij wijst er op dat veel van de programma's die tegenwoordig in de kerk gebruikt worden het resultaat zijn van president Lee's werk aan projecten en comités, of als president van de Raad der Twaalf en van de kerk. Hij was een man met een „diep en standvastig geloof" die, wanneer mensen zeiden dat „de sluier erg dun was", soms zou zeggen „er is geen sluier".

„Hij was onbevreesd in zijn aanpak van kerkelijke aangelegenheden," voegt broeder Haycock toe.

President Lee had zich al enige tijd niet goed gevoeld en was eind december 1973 erg moe, dus op aanraden van zijn dokter bracht broeder Haycock hem naar het ziekenhuis voor zijn jaarlijks lichamelijk onderzoek. Zuster Lee was net naar huis gegaan en broeder Haycock was alleen met hem toen president Lee onrustig werd, hem aansprak en op wou staan. Bezorgd overtuigde broeder Haycock hem ervan dat hij moest blijven liggen en riep de dokter. Binnen een paar seconden werd president Lee's gezicht wit en begon hij

te transpireren. De dokter was snel in zijn diagnose: „hartstilstand!" en begon de borst van de patient te masseren terwijl het eerste-hulp team opgeroepen werd.

Broeder Haycock belde zuster Lee op om haar te zeggen weer naar het ziekenhuis te komen, samen met president Marion G. Romney, tweede raadgever van president Lee, en president Spencer W. Kimball van de Raad der Twaalf. (President N. Eldon Tanner, eerste raadgever van president Lee, moest in Arizona gebeld worden, waar hij de kerstdagen doorbracht.)

Een uurlang streden de doktoren „heldhaftig" voor president Lee, zegt broeder Haycock. President Kimball arriveerde in het ziekenhuis en „vroeg president Romney, 'wat zal ik doen?' President Romney zei, 'Ik denk dat we niet meer kunnen doen dan bidden en afwachten.' Toen eindelijk, om ongeveer negen uur, de dokter kwam, en deze zei: 'We hebben alles gedaan wat we konden. President Lee is heengegaan,' wendde president Romney zich onmiddellijk tot president Kimball en zei, 'President Kimball, wat zal ik doen?' Heel simpel en heel stil ging het leiderschap van de kerk zodoende van de een op de ander over."

President Spencer W. Kimball had nooit deze positie willen bekleden en had vurig gebeden dat de jongere Harold B. Lee zou blijven leven. Toch nam hij het presidentschap van de kerk op zich met een „absolute, volledige, totale en onvoorwaardelijke toewijding," herinnert broeder Haycock zich.

Zij aan zij met hem werkend, zag broeder Haycock zelf hoe president Kimball moeite deed om zijn pas te vergraven. Jaren daarvoor, toen hij een operatie wegens kanker aan de stembanden had ondergaan, had president Kimball „een verbond met de Heer gemaakt" om hem elk uur van elke dag te dienen, als hij dit maar mocht overleven en zijn stem behouden, zegt broeder Haycock.

Hij heeft nog steeds die „onoverwinnelijke geest en enorme gedrevenheid". President Kimball heeft als leider van de kerk zijn sporen ruimschoots verdiend. Wat betreft de bouw van tempels is veel vooruitgang geboekt, ook wat betreft zendingswerk en tot de wereld getuigen dat Jezus de Christus is en dat zijn evangelie is hersteld. Een verklaring voor deze vooruit-

gang is onder meer „de grote genegenheid van de profeet voor mensen overal,” zegt broeder Haycock.

„President Kimball heeft ons geleerd onze pas te vergroten, om het ‘te doen’. Door met hem te werken begrijp ik nu enigszins wat onze zending als kerk is. Hij stuwt de mensen voorwaarts, maar wel op een vriendelijke manier.”

En hoe zit het met Arthur Haycock? De afgelopen jaren heeft hij tijd gevonden om dienstbaar te zijn in de functies van wijkadministrateur, ringadministrateur, hogeraadslid, bisschop, zendingspresident, regionaal vertegenwoordiger en momenteel ringpatriarch. In de tussentijd heeft zijn loopbaan van dienstbetoon aan presidenten van de kerk parallel gelopen met de groei van de organisatie.

„Ik heb het aantal ringen zien groeien van 124 tot bijna 1.500; van 750.000 leden tot meer dan 5.000.000.”

Hebben de eisen die het werk aan hem stelden zwaar op de familie gewogen?

„Hij is wel veel van huis geweest. Maar ik geloof niet dat wij er daardoor slechter aan toe zijn, dit vanwege de zegeningen die wij kregen voor wat hij deed,” merkt zijn vrouw Maurine op. „Het is een geweldig leven voor ons geweest.”

„Ons leven is verrijkt door de grote mannen met wie hij heeft samengewerkt,” zegt ze, en voegt er aan toe dat het voor haar en de kinderen een voor-

recht is geweest om door zijn positie leiders van de kerk te leren kennen.

„Wij hebben geleerd te hebben voor de leiders van de kerk,” zegt Lynette, de dochter van broeder en zuster Haycock (mevrouw Don Dowdle uit Orem (Utah)). Zij merkt op dat de goede eigenschappen die hij heeft waargenomen bij de grote mannen met wie hij heeft samengewerkt, door haar vader zijn overgenomen en hij heeft ze op zijn gezin overgebracht. Zijn levensvisie is „eerst de Heer, dan anderen en als laatste ikzelf.” Of mensen nu hulp nodig hadden of slechts een luisterend oor, broeder Haycock probeerde te helpen.

„Op school had ik een vriendin die het middageten niet kon betalen,” herinnert zuster Dowdle zich. „Pas jaren later kwam ik er achter dat vader op een gegeven moment naar school was gegaan en haar middageten voor de rest van het jaar had betaald.” Zijn dochters kenden zijn vriendelijkheid jegens hen, maar stilletjes deed hij dingen voor anderen, zonder hier de aandacht op te vestigen. „Volgens mij wist moeder het soms niet eens.”

Broeder en zuster Haycock hebben vier dochters, allen in de tempel getrouwd, en vijftien kleinkinderen. Het feit dat al zijn kinderen dichtbij wonen geeft hem de gelegenheid „de kleinkinderen te verwennen,” zegt zuster Dowdle.

Naast dat hij met zes van de twaalf

Broeder en zuster Haycock zijn graag bij de kleinkinderen.

presidenten van de kerk heeft samengewerkt, denkt broeder Haycock wel met „honderden” algemene autoriteiten te hebben samengewerkt. Vaak was hij de eerste die hen gelukwensde na hun roeping. „Ik ken niemand in de kerk die zich in een gunstiger positie bevond dan mijn man,” zegt zijn vrouw.

„Ik heb liever het respect en de genegenheid van deze mannen, en hun waardering,” dan dat van koningen, vorsten of andere invloedrijke mensen van deze aarde, zegt broeder Haycock.

„Je kan je haast niet voorstellen dat zoveel tijd voorbij is gegaan,” mijmert hij, terugkennend aan de jonge man die bijna 46 jaar geleden de treden van het administratiekantoor van de kerk beklom. „Ik weet dat ik maar een gewone vent ben,” zegt hij. „Typen en steno leerde ik op school, en dat zijn mijn vaardigheden. Ik moest vroeg opstaan, hard werken en laat opblijven om het allemaal bij te kunnen benen.”

Maar de verkregen zegeningen zijn zeker alle moeite en opoffering waard geweest, zegt hij nadenkend. „Dat kleine beetje wat ik goed kon doen of gedaan heb staat niet in verhouding tot de enorme zegeningen die ik heb ontvangen.”

„Het enige wat ik te zeggen heb is dat wat ik ook mag zijn, ik het aan deze geweldige broeders en de Heer, aan mijn geweldige vrouw en gezin te danken heb. Ik probeer zo te leven dat ik hun vertrouwen waard ben.”

Jack Walsh, getrouwd en vader van één kind, is raadgever in het presidium van de gemeente Wills Point van de Ring Dallas Texas East. □

Ouderling Ezra Taft Benson (zittend, vierde van links) als secretaris van landbouw van de Verenigde Staten, met zijn stafmedewerkers. D. Arthur Haycock (links staand) was zijn administratief secretaris.

Willard Bean: „de boksende dominee”

Vicki Bean Zimmerman

Toen Willard Bean en zijn jonge bruid in het voorjaar van 1915 naar Palmyra (New York) verhuisden, waren zij er de eerste heiligen der laatste dagen die sinds 84 jaar in het plaatsje hadden gewoond. Een uitdagende zending lag voor hen: het evangelie prediken en de kerk vrienden bezorgen in een gebied dat bekend stond om zijn sterk vooroordeel tegen de heiligen der laatste dagen. Acht jaar eerder, in 1907, had ouderling George Albert Smith de boerderij van Joseph Smith gekocht van ene William Avery Chapman. De heer Chapman vroeg of hij op de boerderij mocht blijven wonen tot hij een andere geschikte woning had gevonden. Hij bleef er tot 1914, zeven jaar. Rond die tijd begon de president van de kerk, Joseph F. Smith, uit te zien naar de juiste man om met zijn gezin naar Palmyra te verhuizen, op de boerderij te wonen en de kerk daar te vertegenwoordigen.

Willard Bean en Rebecca Peterson waren minder dan een jaar getrouwd. Begin van het jaar 1915 woonden zij een conferentie van de kerk bij in Richfield (Utah). Voor aanvang van de vergadering nam Rebecca haar plaats in het koor in en groette Willard buiten de kapel oude bekenden. Het moment dat Willard door de zijdeur van het gebouw naar binnen kwam, stond president Smith op en zei, „Zou Willard Bean zo vriendelijk willen zijn op het podium plaats te nemen?” „Willard, ik heb een zending voor je,” zei hij. „Na de vergadering zal ik je er wat meer over vertel-

len.” Later zei president Smith, „Toen Willard de deur binnenkwam had ik heel sterk het gevoel – net alsof een stem tot me zei, ‘dat is je man’.” Toen hij Willard en Rebecca dat voorjaar voor hun zending aanstelde, waarschuwde hij hen dat zij met veel vooroordeel te maken zouden krijgen in Palmyra. Maar vol vertrouwen voegde hij hieraan toe, „Willard, jou en jouw zendingswerk en je strijdvaardige geest kennende, ben ik er zeker van dat jij de juiste man bent om te sturen.”

In het noorden van de staat New York werd al gauw bekend dat er mormonen naar hun gemeenschap terug zouden keren. De bewoners waren woedend.

Bij aankomst in Palmyra werd Willard, met een jonge vrouw en twee kinderen uit een eerder huwelijk, meteen voor polygamist uitgemaakt. Zelden of nooit sprak iemand hen aan; winkelbediendes weigerden hen te helpen; mensen die de hond uitdieten staken naar de andere kant van de straat over om hen te ontlopen. Twee jaar lang moesten ze met paard en wagen naar de omliggende plaatsen alleen maar om inkoop te doen.

Toen Willard van 1893 tot 1895 in Tennessee op zending was had hij al eerder met vooroordeel te maken gehad. Maar zijn jonge vrouw was zo’n behandeling niet gewend en het raakte haar diep wanneer mensen langs hun huis kwamen en smerige taal riepen, hen uitscholden en duidelijk maakten dat ze beter naar Utah konden teruggaan waar ze vandaan kwamen.

Toen ze voor het eerst naar de heuvel Cumorah gingen kwamen ze een man tegen, geweer in de hand, die hen op niet mis te verstane wijze duidelijk maakte dat mormonen die heuvel nooit op zouden mogen. Toen het gezin pas in Palmyra woonde hielden de bewoners een vergadering en zonden een delegatie van drie man naar de boerderij.

„Kom binnen,” zie Willard.

„Helemaal niet, meneer Bean,” was hun antwoord. „Komt u maar naar buiten. Wij zijn naar een vergadering geweest en wij zijn een comité dat hier naartoe is gestuurd om u te vertellen dat wij willen dat u weggaat uit Palmyra. We willen geen mormonen hier.”

„Zo, dat vind ik erg jammer,” antwoordde Willard. „We hadden gehoopt om hier goed met jullie op te kunnen schieten en iets voor deze gemeenschap te betekenen. Maar laat ik je wel vertellen, wij blijven hier ook al moeten we er voor vechten. Je komt maar op, één tegelijk of drie tegelijk. Wij blijven hier.” De drie gingen weg, en van het comité werd nooit meer iets gehoord.

Hoewel die mannen het zich toen niet bewust waren, werd al gauw bekend dat Willard een uitstekend bokser was. Hij was zelfs kampioen middelgewicht van de Verenigde Staten. Zijn vaardigheden in het boksen bezorgden hem de bijnaam „de boksende dominee” en kwamen hem meer dan eens goed te pas.

In de maanden die volgden werden diverse sprekers ingehuurd om tegen het mormonisme te spreken. Eén van de meest dramatische daarvan was mevrouw Lulu Loveland Shepherd uit Pittsburg, die de gemeenschap met een hele ris leugens tegen de kerk opjutte. Er kwamen nog een aantal andere sprekers naar Palmyra om tegen het mormonisme te prediken. Maar dan hadden ze aan Willard een slechte omdat, zoals Heber J. Grant jaren daarvoor in het zendingsveld al had gezegd, „ik . . . niemand in de kerk (ken) die zoveel schriftuurplaatsen kan aanhalen als Willard.” Hij kende de bijbel goed en er was geen predikant die hij in een debat niet de baas kon – of ze nu uit de omgeving kwamen of „geïmporteerd” waren. Sommige predikanten gaven er de voorkeur aan om Willard en de heiligen der laatste dagen door middel van krante-artikelen aan te vallen, liever dan een persoonlijke confrontatie. Eén

predikant deed dit diverse malen, altijd voorbijgaand aan Willards bereidheid openlijk met hem in debat te treden. Uiteindelijk antwoordde Willard door zelf een artikel te publiceren in de krant van Palmyra:

„Ik ben niet naar Palmyra gekomen om tegen andere kerken of wie dan ook te strijden wegens zijn godsdienst of gebrek daaraan,“ schreef hij. „Van nature ben ik een verdraagzaam en vrede-lievend mens en ik had gehoopt goed met de meesten van u op te kunnen schieten en bij te dragen aan de morele verhoging en verbetering van de gemeenschap. Maar er stroomt ook wat vechtersbloed door mijn aderen, en wanneer ik of de mijnen op achterbakse wijze worden aangevallen door hen die ons karakter zwart willen maken, acht ik het mijn goed recht en plicht mij te verdedigen. En mag ik voorstellen dat van nu af aan, als er een predikant mocht zijn die de behoefte gevoelt om mijn godsdienst aan de kaak te stellen, het niet nodig is een stel huurlingen te laten komen om het mormonisme onder de loep te nemen, zogenaamd. Ik zal dat zonder enige kosten graag zelf doen.“

Er waren nog maar enkele pogingen om de kerk een slechte naam te bezorgen. Er werden een paar debatten gearrangeerd, maar gek genoeg moest de tegenpartij altijd een paar dagen voor het debat de stad uit. De Beans hadden eindelijk hun strijd om te overleven gewonnen, maar de sfeer in de stad liet nog veel wensen over.

In een poging om het ijs te breken, bood Willard aan om een boks-demonstratie te organiseren. In de oude schouwburg in het midden van de stad werd een ring in elkaar gezet en de boksende dominee, bepaald niet bekend om zijn verlegenheid, daagde een ieder in de gemeenschap uit met hem in de ring te stappen.

De avond van de demonstratie brak aan. Op de voorste drie rijen zaten de potigste kerels uit de omgeving. Toen het tijd was om te beginnen, klom de eerste in de ring. Maar dezer kreeg niet eens de kans een hoek te plaatsen; na vijftien seconden lag hij tegen de vlak-te. Terwijl hij buiten de ring gedragen werd, verscheen de tweede kandidaat; met hem was het ook na een paar seconden gebeurd. Dit ging zo door tot de zevende uitdager buiten de ring was gedragen – niet één had het één ronde

volgehouden. De achtste sloeg de uitnodiging met Willard te boksen af, en er konden geen tegenstanders meer gevonden worden.

Bijna net zo imponerend als het winnen van de wedstrijden waren Willards gymnastische toeren tussen de wedstrijden in. Terwijl zijn tegenstanders buiten de ring werden gedragen, maakte hij achterwaartse salto's en andere acrobatische stunts.

De demonstratie was een succes, en men werd vriendelijker. Willard begon open-lucht vergaderingen en haardvuuravonden te houden. Met Rebecca's vocale kwaliteiten en Willards krachtige stem trokken ze flink wat belangstelling. De plaatselijke bankier, Pliny T. Sexton, besloot om ze te helpen en gaf hun het voorrecht om in het park tegenover de bank te prediken. Hij regelde het zo dat Willard de muzikent als spreekgestoelte kon gebruiken en dat er 's avonds schijnwerpers waren. Menigten van twee tot vierhonderd mensen waren al snel geen uitzondering meer. Willards opdracht van het Eerste Presidium was niet alleen beperkt tot het maken van vrienden en bekeerlingen. Daarbij

moest hij, waar mogelijk, zorg dragen voor de aankoop van eigendommen in en om Palmyra die voor de kerk historische waarde hadden. Pliny Sexton was eigenaar van de heuvel Cumorah, en Willard was er erg op gebrand dat stuk land te kopen.

President Heber J. Grant en zijn raadgever, Charles W. Nibley, vergezelden Willard op een middag naar de heer Sexton. Toen de eigenaar een bedrag van f 400.000 noemde als prijs voor de heuvel, beschuldigde Willard de ambitieuze bankier er lachend van „geluisterd te hebben naar verhalen (van anderen) over de enorme rijkdom van de mormonse kerk,“ en zei hem dat de kerk de afgelopen honderd jaar het ook zonder de heuvel Cumorah aardig gered had en dat zou blijven doen tot er een realistischer aanbod zou komen.

Op weg terug naar de boerderij zei president Nibley, „Als de Heer wil dat wij die heuvel in bezit krijgen, zal de weg voor ons geopend worden.“

Zijn voorspelling kwam uit. Na het overlijden van de heer Sexton, kwam zijn landgoed in handen van een aantal verre nichten die beloofden tot geen en-

Willard en Rebecca Bean, pas getrouwd, kort voor zij in 1915 Salt Lake City verlieten om naar Palmyra te gaan.

kele prijs aan de kerk te verkopen. Eén voor één overleden de nachten. Uiteindelijk, op een middag in februari 1928, riep de advocaat die het landgoed van de familie Sexton in behandeling had Willard in zijn kantoor en kondigde aan dat het een geschikt moment was om regelingen te treffen om de heuvel te kopen. Willard kon de heuvel Cumorah, drie naburige boerderijen, en Grange Hall, een gebouw dat uitstekend dienst kon doen als kerk voor de heiligen – alles bij elkaar meer dan 6 hectaren grond – voor f 215.000,- overnemen.

Tijdens de algemene conferentie die volgde zei president Grant, „Wij zijn in het bezit gekomen van de heuvel Cumorah, en het lijkt er veel op dat deze aankoop dankzij Gods zegen tot stand is gekomen.”

In de jaren daarna was Willard een sleutelfiguur bij de aankoop van de boerderijen van Martin Harris en Peter Whitmer. Hij was ook verantwoordelijk voor de herbebossing van de heuvel Cumorah in een poging het natuurschoon aldaar terug te brengen tot de oorspronkelijke staat uit de tijd dat de

profeet Joseph Smith de gouden platen ontving. Willard, bijgestaan door zijn drie zonen, plaatselijke zendelingen en ingehuurde krachten, plantten 65.000 jonge dennebomen, naast 3.000 kleine boompjes die aan de rand van het heilige bos waren uitgegraven. Tegenwoordig staat er een machtig woud op dit schilderachtig eigendom van de kerk.

De vervolging in Palmyra was niets meer vergeleken bij wat het eens geweest was en Willard en Rebecca en hun kinderen werden gewaardeerde burgers. Zij werden uitgenodigd lid te worden van de oudercommissie van de school van hun kinderen. Willard werd gekozen als lid van de commissie van toezicht; hij werd ere-lid van de Palmyra Lion's Club en was president van die organisatie; hij werd lid van het padvindingscomité van Wayne County, bestuurslid van burger- en bedrijfsorganisaties, en lid van de kamer van koophandel van Rochester. Met genoegen gaf hij gehoor aan de uitnodiging voor bedrijfs- en burgerorganisaties te spreken.

Rebecca werd presidente van de eerste zustershulpvereniging in Palmyra.

ra. Zij won het respect en de bewondering van allen die haar kenden.

Plaatselijke liefdadigheidsinstellingen werkten met haar samen en stelden graag materialen ter beschikking voor dienstbetoon, soms zelfs hele lappen stof.

De kinderen van de Beans, die eens achter aan de grond vastgeschroefde bureaus achter in de klas moesten zitten, munten uit in hun schoolwerk. Eén zoon, Alvin, vertegenwoordigde Wayne County bij een wedstrijd in het spellen op de New York State Fair in Syracuse. Een andere zoon, Dawn, en dochter, Palmyra, kwamen als beste leerlingen uit de bus van de eindexamensklassen van hun school. De kinderen werden ook uitstekende atleten.

De boerderij werd vaak door leiders van de kerk bezocht, en al gauw werden er conferenties voor zendelingen uit de oostelijke staten in het heilige bos gehouden. De voorloper van het schouwspel op de heuvel Cumorah werd in 1926 in het heilige bos onder leiding van Willard Bean opgevoerd.

Willard en Rebecca waren „voor vijf jaar of langer” naar Palmyra gestuurd. Uiteindelijk werd het „langer” – zeker 25 jaar vervulden zij hun zending op de boerderij voor zij hiervan ontheven werden. Ze waren als pas getrouwd stel in New York aangekomen, ze vertrokken als grootouders. Gedurende hun leven op de boerderij schonk Rebecca aan vier kinderen het leven. Ieder kind werd grootgebracht met een grondige kennis van de geestelijke gebeurtenissen die daar hadden plaatsgehad, en zij vertrokken allen met een goed gefundeerd getuigenis van het evangelie.

Het was voor de Beans een bron van grote voldoening dat de zeer negatieve sfeer in de gemeenschap veranderd werd in gevoelens van respect en bewondering. Toen Willard en Rebecca zich opmaakten Palmyra te verlaten, gaven de inwoners van de stad blijk van hun genegenheid door feestjes en ontvangsten voor hen te organiseren. De Beans hadden hun hart gestolen. □

Willard poseerde in bokshouding voor deze studiofoto

Vicki Bean Zimmerman, moeder van zeven kinderen, is werkzaam als nieuwsvertegenwoordigster en bestuurslid liefdadigheidsinstellingen van de zustershulpvereniging van de vierde wijk van Huntington Beach (California). Zij is de kleindochter van Willard Bean.

Een zak vol steentjes

Larry Hiller

Maarten Teloor was nog jong toen hij steentjes in zijn zakken begon te doen. Het begon op een dag toen zijn baas, meneer Sul, boos op hem werd voor iets dat niet zijn fout was. Hij kon natuurlijk niet tegen zijn baas schreeuwen, dat zou hem zijn baan weleens kunnen kosten. In feite kon hij niets anders doen dan kwaad zijn. Maar, dacht hij, ik zal dit niet licht vergeten. O, nee.

Op weg naar huis die avond dacht hij bij zichzelf: Ik moet onthouden hoe kwaad ik ben. Ik wil het morgen niet vergeten zijn. Toen kreeg hij een idee. Er lag een steentje voor hem op straat. Hij raapte het op en zei zachtjes in zich-

zelf: „Ik houd deze steen in mijn zak om me eraan te herinneren hoe onredelijk meneer Sul was.”

En dat deed hij. Die avond legde hij het steentje op zijn nachtkastje naast zijn sleutels en kammetje. De volgende ochtend, nadat hij zich had aangekleed ging het lelijke, grijze steentje zijn broekzak weer in.

De hele dag en de volgende woog het steentje zwaar in zijn zak en herinnerde hem eraan dat hij kwaad behoorde te zijn op meneer Sul. Vreemd genoeg, was meneer Sul het hele voorval alweer vergeten. Maar Maarten Teloor niet. O, nee, en erger, in de daaropvolgende twee weken maakte meneer Sul Maar-

ten nog een paar keer kwaad, en Maarten besloot dat het beter was voor elke keer een steentje te nemen, zodat hij de tel niet kwijt zou raken.

En zo kwam het dat de broek van Maarten Teloor vreemde vormen begon aan te nemen. Maar hij herinnerde zich ten minste meneer Sul niet te vergeten of vriendelijk te zijn.

Misschien had het zo'n vaart niet gelopen als Maarten het alleen gedaan had als hij kwaad werd op meneer Sul. Maar er was die buschauffeur geweest, die voorbijreed en Maarten in de regen liet staan. En daar ging weer een glimmend kiezelsteentje zijn zak in. (Natuurlijk had Maarten geen idee hoe die

chauffeur heette, maar dat deed er niet toe.) Er was die winkelbediende die hem niet genoeg geld teruggaf. En de krantenjongen die zijn krant in een plas gooide. En de hond van de burens die 's nachts aansloeg. En . . . ach, Maarten ontdekte dat er een heleboel mensen waren die je het leven flink zuur konden maken.

Over ontdekkingen gesproken, Maarten kwam er achter dat een riem niet voldoende is om je broek op te houden als je al je zakken gevuld hebt met steentjes. (Hij ontdekte dat toen hij zijn armen vol boodschappen had.) Daarom schafte hij zichzelf een paar sterke, leren bretels aan.

Maar al snel had hij niet genoeg zak-

ken in zijn broek, dus ging hij een colbertje dragen, waar hij ook naar toe ging. En het duurde niet lang of zijn colbertje zag er net zo vreemd uit als zijn broek. En rook net zo muf. En werd zelfs zwaarder, omdat het meer zakken had.

Ieder ander mens had het op dit punt opgegeven, maar Maarten niet. Hij kocht zo'n grote, stevige aktetas, zoals vertegenwoordigers altijd bij zich hebben. Want, laten we eerlijk zijn, wanneer je er op gaat letten zijn er een heleboel dingen in het leven waaraan je je kunt ergeren. En als je moe bent van het rondzeulen van al die stenen, wordt je zelfs nog makkelijker kwaad.

De jaren vergleden en Maartens ver-

zameling herinneringsstenen vulden al zijn zakken, zijn aktetassen en zijn huis. Hij had steentjes op de aanrecht, in de kasten en over de vloer. Een enkele keer nam hij zelfs een steen mee naar bed om hem er 's nachts aan te herinneren kwaad te zijn. Hoe je het ook bekijkt, Maarten was uitgegroeid tot een vreemde, onvriendelijke man. De meeste mensen meden hem als het enigszins mogelijk was, wat hem alleen nog maar kwader maakte. Stenen zijn niet zo'n goed gezelschap. Zij zijn hard en stoffig en in de winter zijn ze heel koud.

Maarten had een oude, gemene, onder steentjes bedolven man kunnen worden, maar op een dag kreeg hij een

telefoonje van een professor geologie. Dr. Vindingrijk had gehoord over Maartens grote verzameling steentjes (wie niet?) en hij wilde met zijn klas een bezoekje afleggen om deze te bekijken.

Kijk eens aan, dacht Maarten, hier is eindelijk iemand die mijn steentjes waardeert. Wacht maar tot ze al die geheugensteuntjes zien van al die mensen die mij onrecht hebben aangedaan. Er werd een afspraak gemaakt voor de volgende zaterdag en Maarten besteedde de volgende avonden aan opruimen en stoffen.

Eindelijk was het dan zaterdag en om twee uur 's middags werd er aangebeld. Professor Vindingrijk stond voor de deur, samen met zijn zeven beste

studenten, allen gekleed in hun netste vrijetijdskleding. Verschillenden hadden een hamer aan hun riem hangen en één of twee hadden een foto toestel bij zich. En allemaal hadden ze een notitieblok en een pen bij zich.

Professor Vindingrijk zag er nogal gewoonjes uit. Maar hij had wel een innemende glimlach. Zijn gezicht was gebruikt door de vele jaren die hij buitenshuis had doorgebracht. En nu je het zegt, zijn ogen hadden ook iets bijzonders. Ze lagen diep en donker, maar hadden een glinstering, die vertelden dat hij genoot van het leven. En wanneer hij je aankeek, keek hij precies zo als hij naar bergen en steentjes keek – alsof hij probeerde door je heen te kij-

ken. Dit was een geleerde die tenminste zoveel van mensen hield als van steentjes.

Toen de professor en zijn studenten de met steentjes gevulde kamer instapten verwachtte Maarten veel oh's en ah's te horen; u weet wel, zoals men bij het vuurwerk kan horen. In plaats daarvan was er een drukkende stilte. Het groepje bewoog zich nauwelijks en keek alleen maar rond, en verschoof zo nu en dan een paar steentjes met hun voeten. Dit was nu niet bepaald de verzameling mooie stenen en mineralen die ze verwacht hadden. Dit waren gewone brokken kalkstenen en areniet en kwartsiet. Er lagen zelfs hompen asfalt en cement tussen!

Eindelijk verbrak professor Vindingrijk de stilte: „Hum,” hij schraapte zijn keel. „Misschien zou u zo goed willen zijn om uw verzameling aan ons uit te leggen, meneer Teloor. Ik kan in alle eerlijkheid zeggen dat we nog niet eerder een verzameling als deze hebben gezien.” Zijn studenten knikten instemmend.

„Wel,” begon Maarten nerveus, „Ik, eh . . . dat is te zeggen . . .” Het was lang geleden sinds hij iemand gesproken had.

Professor Vindingrijk zag wel hoe nerveus Maarten was. De arme man verslikte zich zo hard dat zijn adamsappel snel op en neer schoot. (Sommige studenten dachten dat hij probeerde

één van zijn steentjes door te slikken.)

De professor probeerde te helpen en zei: „Waarom vertelt u ons niet eens waarom u juist *deze* stenen hebt uitgezocht.” Hij raapte een doodgevoorn grijs steentje op waarvan er dertien in een dozijn gaan. „Waarom koos u nu juist deze kalksteen uit voor uw verzameling?”

„O, is *dat* wat het is, kalksteen? Wel, als ik me niet vergis heb ik die opgepakt toen de waterrij mijn overhemden niet op tijd klaar had. Nee, wacht! Dat steentje heb ik opgeraapt toen mijn favoriete tv-programma niet doorging. Of was het die keer dat ik naar binnen rende om de telefoon te beantwoorden dan men verkeerd verbonden was? Of

. . .” Hij pauzeerde even om na te denken. Er waren ook zoveel stenen! En ze leken ook zo op elkaar – grijs, hard, koud en stoffig. Opeens besefte Maarten dat dat alles was wat professor Vindingrijk en zijn studenten zagen. Voor ieder ander mens waren dit slechts oude alledaagse stenen. Maarten moest ze het uitleggen om ze te doen begrijpen.

„Deze stenen betekenen meer voor mij dan u zo zou denken. Iedere steen vertegenwoordigt een voorval waarin iemand mij kwaad gemaakt heeft, of in ieder geval minder aardig voor mij was. Ik heb deze stenen opgeraapt als geheugensteuntjes.

Nu waren de professor en zijn studenten pas echt verbaasd. Zij begon-

nen allemaal gelijk te spreken: „Zoiets heb ik nog nooit gehoord.“ „Hoelang doet u dit al?“ „Zou ik u en uw stenen op de foto mogen nemen?“ „Wat een excursie!“

Professor Vindingrijk nam het woord weer en de anderen hielden hun mond. „Meneer Teloor,“ sprak hij langzaam, „ik moet toegeven dat u de eerste bent die ik ontmoet, die om deze reden stenen verzamelt.“ Hij wachtte even en keek om zich heen. „Wij ervaren het als een genoegen in uw huis uitgenodigd te zijn. En we willen niet teveel van uw tijd in beslag nemen, maar denk u dat wij, nu wij hier toch zijn, uw andere verzameling kunnen zien?“

Maarten begreep hem niet. „Ik heb

geen andere verzameling.“

„O, ik dacht dat u misschien iets verzameld had om u aan de goede dingen te herinneren, die de mensen voor u gedaan hebben. Maar ach, laat maar. We moeten maar eens gaan. Nogmaals bedankt dat u ons de kans hebt gegeven uw verzameling te bezichtigen. Ik denk dat mijn klas iets heel belangrijks heeft geleerd.“

Hij riep zijn studenten en zij liepen naar de deur. Toen draaide de professor zich nog eenmaal om en zei tot Maarten: „We hebben vanmiddag nog wat tijd over, kunt u ons misschien de adressen geven van mensen die een soortgelijke verzameling hebben?“

En weer moest Maarten hun een po-

sitief antwoord schuldig blijven: „Ik weet niet of er anderen zijn die er zo'n verzameling op na houden.“

O, ik dacht even dat de mensen die u ontmoet hebt, wellicht ook iets hebben verzameld toen u . . . eh . . . hen misschien ergerde.“ Vlug voegde hij eraan toe: „Wel, tot ziens en nogmaals bedankt.“

Zonder antwoord af te wachten, verlieten de professor en zijn studenten het huis en liepen snel het tuinpad af.

Lang nadat zij weg waren, stond hij daar, hij leek op een van zijn stenen – koud, grijs en heel stil. De woorden van de professor klonken nog na in zijn oren. Het huis was stil. Te stil. Hij realiseerde zich plotseling hoe prettig het

ongedwongen gepraat van de studenten had geklonken. Hoe lang was het geleden dat hij eens fijn met iemand had gepraat? Nu hij erover nadacht, had hij nog wel vrienden?

Toen, voordat hij het een halt kon toeroepen, was daar de gedachte: „Ik ben net zo als mijn stenen geworden.“ Maarten zat daar in het donker en besefte uiteindelijk wat een onplezierig gezelschap stenen eigenlijk waren. En hoe onplezierig hij . . . Wel, sommige gedachten zijn al moeilijk genoeg om te denken zonder ze nog eens te moeten uitspreken ook.

Dagenlang, uren achter elkaar, zat Maarten stil als een steen, hij was keihard voor zichzelf. Je zou denken dat

hij uiteindelijk versteend was. Maar binnenin hem was er iets wakker geschud en begonnen te groeien, als een zaad in de lente.

Als u denkt dat het moeilijk is om een thuis te vinden voor katjes of zo, dan moet u eens iemand proberen vinden die een berg heel gewone, stoffige, grijze stenen wilt. Alleen het oprapen van die stenen is al een heidens karwei. Maarten probeerde een werkster te krijgen. Zij vertelden hem allen hetzelfde: „Ik lap geen ramen en raap geen stenen op!“ Een „Stenen te koop“ voor het raam hielp ook niet veel. Op het laatst besefte hij dat hij het zelf zou moeten doen. De burens praten nog steeds over de keer dat Maarten een vrachtwagen

huurde en deze achteruit tegen zijn veranda reed en de stofwolk die opsteeg als de stenen in de vrachtwagen werden geschept. Ook verwonderden zij zich er over hoe goed Maarten er de laatste tijd uitziet, hoe zijn kleding veel beter zit (heeft hij een dieet gevolgd?), en dat hij zelfs glimlacht.

De burens van Maarten wijzen ook op zijn aantrekkelijke tuin, met bomen, struiken en bloemen. Zij hebben geen verklaring voor deze plotselinge interesse in tuinieren. Maar het was een buurvrouw, mevrouw Kratz, opgevalen dat Maarten, nadat zij hem een plakje cake had gebracht, de tuin in ging en een enkel zaadje in de grond stopte. □

„Beginnselen“

Ouderling Boyd K. Packer
van het Eerste Quorum der Twaalf Apostelen

De ware essentie van de bediening van het priesterschap ligt niet in de werkwijze, maar in het begrijpen en onderwijzen van de beginselen en leer.

Mij werd gevraagd over de roeping van zendingelingen te spreken. God heeft ons het gebod gegeven het evangelie te prediken. Deze boodschap wordt in de Schriften meer dan tachtig keer herhaald – meer dan tachtig maal vinden we daarin de woorden: „Dit evangelie zal aan alle natiën, geslachten, talen en volken worden gepredikt“, en dat is waarachtig wel genoeg reden om het dan te doen ook. Ik zou nog een andere reden willen noemen waarom zendingelingen geroepen moeten worden. Ik denk dat als we deze werkelijk begrepen, als we daar het belang van inzagen, wij ons nog meer gedrongen zouden voelen om er voor te zorgen dat elke jongeman waardig is om een zendingsooproep te ontvangen. Met uitzondering van hen voor wie dit, als gevolg van een handicap, onmogelijk is, dient iedere jongeman waardig te worden gemaakt om een zendingsooproep te ontvangen.

Met het oog op de situatie in de wereld is de noodzaak om zusters op zending te roepen niet zo dwingend als die voor jongemannen. In de eerste plaats omdat in alle zendingengebieden de plaatsen waar een zuster veilig op zending kan worden gestuurd, beperkt zijn. En we hebben al enkele zendingengebieden waar de zendingzusters in de meerderheid zijn. We moeten niet ophouden met zusters op zending te roepen, maar moeten we meer ouderlingen op zending roepen.

Als u begrijpt wat ik tot u door wil laten dringen over het roepen van zende-

lingen, dan begrijpt u waarschijnlijk tevens dat het roepen van zendingelingen niet alleen van essentieel belang is voor de groei van de kerk, maar ook voor de veiligheid van de kerk. Ik denk dat de beste titel voor wat ik ga zeggen het eenvoudige woord *beginnselen* is. Het is mijn bedoeling u eerst een paar gedachten over de fundamentele beginselen van priesterschapsbestuur te geven en dan daarna te illustreren hoe essentieel deze zijn in het besturen van de kerk, om ze dan daarna op het zendingswerk toe te passen. Deze beginselen zijn, uiteraard, op al het kerkwerk van toepassing.

We weten heel goed dat er nooit een eind aan het werk van de plaatselijke priesterschapsleiders komt. Zelfs als zij al hun tijd er aan zouden kunnen spenderen, zouden ze nog niet hun werk af krijgen; en natuurlijk moeten zij voor hun gezin zorgen en goede burgers zijn. Als dat zo is, hoe kunnen zij dan ooit een keuze maken? Hoe kunnen zij, bij alles wat wij hen laten doen, een keuze maken en bepalen wat zij rustig nog even kunnen laten liggen. De verantwoordelijkheden van lokale leiders kunnen als volgt onderverdeeld worden:

We moeten een *organisatie* draaiende houden, en zitten met het voortdurende probleem van het vinden van mensen voor de verschillende posities.

We moeten *programma's* kunnen uitvoeren.

We moeten bepaalde *werkwijzen* volgen.

We moeten een bepaald *beleid* voeren en volgen.

En dan moeten we ook nog bepaalde *beginnselen* eren en onderwijzen.

Organisatie, programma's, werkwijzen, beleid en beginselen – allemaal heel belangrijk. Maar zij zijn niet allemaal even belangrijk. Het kan best gebeuren dat u veel tijd en kosten spendeert aan zaken die er niet zo erg op aan komen en de belangrijkere zaken in feite verwaarloost.

Dit zal ik met twee voorbeelden illustreren. De eerste betreft een meer geestelijk facet van ons werk, de tweede een stoffelijk facet.

Het eerste heeft met kerkelijke rechtbanken te maken. Wanneer iemand een ernstige overtreding heeft begaan is het onze verantwoordelijkheid om deze persoon te tuchtigen. In het handboek staan de *organisatie* van en de te volgen *werkwijze* bij een kerkelijke rechtbank uitvoerig beschreven.

Wanneer u echter niet weet volgens welk *beginnsel* u in zo'n geval te werk moet gaan, kunt u wellicht, technisch gesproken, een kerkelijke rechtbank helemaal volgens het boekje houden, en de juiste werkwijze volgen, maar toch het afgedwaalde lid meer schade berokkenen dan goed doen.

Als u de *beginnselen* niet kent, en daarmee bedoel ik de beginselen van het evangelie, de leerstellingen, wat er in de openbaringen staat – als u niet weet wat deze openbaringen ons te zeggen hebben over gerechtigheid en genade, of wat daarin openbaar staat over berispen of vergeven, hoe kunt u dan ooit in die moeilijke gevallen waarin u een oordeel moet vellen, een geïnspireerde beslissing nemen.

Naast de in het handboek beschreven werkwijze is er nog een geestelijk element in het gedrag. Het behoort tot het priesterschap en heeft goddelijke macht. Als u die macht niet kent, als bisschoppen en ringpresidenten die niet kennen, implementeren ze misschien wel programma's maar worden de heiligen toch niet behouden.

Nog een voorbeeld: in de openbaringen staat duidelijk dat het onze taak is om voor de armen te zorgen die waardig zijn om hulp te ontvangen. Hoe moeten we dat doen? Wij moeten vastengaven inzamelen en we hebben programma's op het gebied van de welzijnzorg – die kennen we allemaal. In het handboek staat hoe die gelden en

Als er één manier is waarop een jong kerklid een grondige kennis van het evangelie verkrijgt, dan is het wel door een zending te vervullen. Een zending is een bijna volmaakte combinatie van studie en toepassing van de geleerde beginselen.

programma's gebruikt moeten worden. Toch zijn geen twee gevallen gelijk. Zonder de evangeliebeginselen te kennen handelt u misschien helemaal volgens het boekje, terwijl u toch het betrokken lid eerder omlaag haalt dan uit de put helpt. Stel eens dat u helemaal geen idee had van onafhankelijkheid, vlijt en zelfredzaamheid.

Het is geen kwestie van toewijding, want die zouden we *nooit* betwijfelen. Het is een kwestie van waar men de nadruk legt. Het is een kwestie van visie.

Elk aspect van het kerkwerk berust op bepaalde evangeliebeginselen. Deze worden *niet* in de handboeken beschreven. Ze worden in de Schriften gevonden. Zij zijn de kern en het doel van de openbaringen.

Werkwijzen, programma's, bestuursbeleid, zelfs sommige organisatiepatronen zijn aan verandering onderhevig. Het staat ons volkomen vrij, we worden er soms zelfs toe gedwon-

gen om deze van tijd tot tijd te wijzigen. Maar de *beginselen*, de *leerstellingen*, veranderen *nooit*.

U kunt misleid worden als u teveel de nadruk legt op *programma's* en *werkwijzen* die kunnen veranderen, die ook zullen veranderen, en soms moeten veranderen, en geen begrip hebt van de fundamentele beginselen van het evangelie die *nimmer* veranderen.

Nu, luister goed. Ik zeg niet dat u handboeken of lesboeken nu verder wel vergeten kunt; dat hoort u mij niet zeggen. Wat ik wel zeg is dit: alles wat wij moeten doen heeft een geestelijk aspect dat niet in het handboek beschreven wordt, maar wel in uw werkzaamheden tot uiting moet komen als u de Heer wil behagen.

Als u het evangelie werkelijk kent zult u de instructies in uw handboeken getrouwelijk uitvoeren, op een manier waar u anders niet toe in staat zou zijn. Door dat te doen zult u zich nieuwe be-

denksels die toch niet werken, besparen.

Door de snelle groei van de kerk is er een neiging om bepaalde problemen op te lossen door grenzen te verleggen, programma's te wijzigen, de leiding te reorganiseren of comfortabeler kerken te bouwen.

Wat we echter in de eerste plaats nodig hebben is een terugkeren naar de fundamentele beginselen van het evangelie zoals we ook in de kerkgeschiedenis kunnen lezen. Wat we werkelijk nodig hebben is het in ere herstellen van de fundamentele evangeliebeginselen in het leven van alle heiligen der laatste dagen. De ware essentie van priesterschapbestuur ligt niet in procedures – maar in de beginselen, in de leerstellingen!

President Joseph Smith heeft ons de sleutel gegeven, één die deze ochtend al vele malen is aangehaald. Met betrekking tot bestuur heeft hij gezegd: „Ik leer ze correcte *beginselen*, en nu besturen zij zichzelf.”

Enige tijd geleden sprak ik een jonge bisschop in Brazilië. Hij was 27 jaar. Naar mijn gevoel had hij alle eigenschappen waardoor hij een succesvol kerkelijk leider zou kunnen worden – nederigheid, een getuigenis, een verzorgd uiterlijk, intelligentie, een geestelijke instelling. Ik dacht: hier is een jongeman met een grote toekomst in de kerk.

Terwijl ik zo naar hem keek vroeg ik mezelf af: „Wat voor een toekomst gaat hij tegemoet? Wat zullen wij *voor* hem doen? Wat zullen wij hem *aandoen*? In gedachten begon ik zijn toekomst uit te stippelen.

Misschien zal hij zes jaar bisschop zijn, dan is hij drieëndertig; dan zal hij een jaar of acht lid van een hogeraad zijn en vervolgens wellicht vijf jaar raadgever in een ringpresidium. Als hij zesenvertig is wordt hij ringpresident. Na zes jaar ontheffen we hem weer van die functie om als regionale vertegenwoordiger geroepen te worden; dat blijft hij dan nog eens vijf jaar. Dat alles wil zeggen dat hij dertig jaar lang een ideaal voorbeeld is geweest om na te volgen; hij was al die tijd het tonbeeld, de leider.

Al die tijd zal hij echter geen drie lessen evangelieleer achter elkaar gevolgd hebben, of achter elkaar drie lessen in het priesterschapsquorum bijgewoond hebben.

Organisatie, programma's, werkwijzen, beleid en beginselen – allemaal heel belangrijk. Maar ze zijn niet allemaal even belangrijk. Door de beginselen te kennen – openbaring – kunt u de juiste beslissingen maken en de juiste prioriteiten stellen.

Broeders, herkent u zichzelf misschien in dit voorbeeld?

Hij zal de fundamentele beginselen van het evangelie voor zijn roeping moeten kennen, want daarna zal hij nauwelijks meer tijd hebben om die alsnog te leren. Zijn tijd wordt nu gevuld met agenda's, vergaderingen, begrotingen en gebouwen. Deze dingen krijgen over het algemeen wel voldoende aandacht.

Waar we niet voldoende aandacht aan besteden zijn de beginselen – we vergeten het evangelie, we vergeten de leerstellingen.

Wanneer dat gebeurt zijn we in groot gevaar! Daar zien we vandaag de dag duidelijke voorbeelden van in de kerk.

Ik wil nu een ernstige en sobere waarschuwing laten horen! We leven in een tijd van grote tegenstand, niet alleen in de Verenigde Staten, maar over de hele wereld. Deze tegenstand wordt met de dag over de hele wereld groter. Vjian-

den buiten de kerk, gesteund door afvalligen binnen de kerk tasten het geloof van de getrouwe kerkleden aan. Het zijn niet de kerkprogramma's die zij aanvallen. Zij laten zich daar zelfs heel lovend over uit. Waar zij zich echter op concentreren zijn de leerstellingen. Het zijn de leerstellingen die zij onder vuur nemen en het is ons opgevallen dat veel leiders geen raad schijnen te weten met vragen op leerstellig gebied. Ik heb het een en ander te maken gehad met het public-communicationsprogramma en met dagelijks weerkerende telefonische kreten om hulp overal vandaan: „Help, wat moeten we doen? Zij vallen de leerstellingen aan.“ Als de leden de leerstellingen niet kennen, verkeren we in groot gevaar, al hebben we nog zulke geweldige programma's en zulke mooie kerkgebouwen.

Begrijp me goed, ik wil niets aan uw krachtsinspanningen afdoen. Ik zie duidelijk overal de uitwerking van de

evangeliebeginselen. Laat me u een voorbeeld geven.

In een leidersvergadering op ringniveau vraag ik vaak een jonge quorum-president welke procedure hij moet volgen om een nieuwe raadgever te roepen. Hoe zou u een nieuwe raadgever roepen? Ik ben blij te kunnen vertellen dat het volgende een typisch voorbeeld is van wat er dan gebeurt.

De president zei: „Wel, ik zou eerst eens goed nadenken wie naar mijn gevoel een goede raadgever voor me zou zijn. Dan ga ik er over in gebed.“

„Waarom ga je daarover in gebed?“
„Om leiding van de Heer te ontvangen.“

„Wat voor leiding?“

„Om te weten te komen of wat ik denk goed is of niet.“

„Je bedoelt dus openbaring?“

„Ja.“

„Denk je dat je over zoiets openbaring kunt ontvangen?“

„Ja.“

„Doch niettegenstaande die dingen, welke zijn geschreven, is het sinds het begin steeds aan de ouderlingen Mijner kerk overgelaten om alle bijeenkomsten te leiden, zoals zij door de Heilige Geest worden bestuurd en geleid.“ (LV 46:2.)

„Weet je het zeker?“

„Ja.“

„Maar jij bent een gewone jongeman, geloof jij werkelijk dat jij een openbaring van God kan ontvangen?“

„Jazeker!“

„Heb je weleens openbaring gehad?“

„Ja.“

„Daar kan ik je geloof ik niet vanaar brengen, is het wel?“

„Nee, zeker niet.“

Alsjeblieft! Een gewone jonge quorumpresident ouderlingen weet wat openbaring is en hoe die te verkrijgen. Een gewone jongeman weet hoe hij de Heer door de sluier heen moet bereiken en openbarende instructies kan verkrijgen.

Dat is de essentie, de ware essentie van priesterschapsbestuur. Dat is een evangeliebeginsel. Het is een wet van God dat Hij zijn wil aan zijn dienstknechten zal openbaren. Niet alleen maar aan de profeten en apostelen, maar aan zijn dienstknechten over de hele wereld. Het is een kostbaar beginsel dat met zorg bewaakt en onderhouden moet worden, maar dat, als we het erg druk krijgen, weleens in de verdrukking komt.

Als we nu ook nog aannemen dat deze jonge president goed thuis is in de Schriften, dan zal hij nooit valse leiders volgen. Hij zal in de Leer en Verbonden gezegen hebben:

„Het zal niemand worden toegestaan uit te gaan om Mijn evangelie te prediken, of om Mijn kerk te vestigen, tenzij hij is geordend door iemand, die hiertoe gezag heeft, en het de kerk bekend is, dat hij gezag heeft, en op de juiste wijze door de hoofden der kerk is geordend.“ (LV 42:11.)

Ook zal hij niet zo mechanisch te werk gaan dat hij helemaal geen inspiratie kan ontvangen. Hij zal in afleding 46 zeker dit vers gelezen hebben:

„Doch niettegenstaande die dingen, welke zijn geschreven, is het sinds het begin steeds aan de ouderlingen Mijner kerk overgelaten om alle bijeenkomsten te leiden, zoals zij door de Heilige Geest worden bestuurd en geleid.“ (LV 46:2.)

Het is zo belangrijk dat ieder lid, en in het bijzonder iedere leider, het evangelie kent en begrijpt.

Het is niet gemakkelijk om tijd voor evangeliestudie te vinden. Voor de ringpresident is dat moeilijk en voor de

bisschop nog moeilijker, maar het is toch noodzakelijk en mogelijk. Broeders moeten die lessen zoveel mogelijk bijwonen; bisschoppen en de ringpresidenten moeten één of andere manier vinden om tenminste een flink aantal lessen evangelieleer en, waar dat toepasselijk is, lessen in het priesterschapsquorum bij te wonen.

Wij moeten er voor zorgen dat de na ons komende geslachten het evangelie leren. Het is onze plicht om te beginnen, de verordeningen van het evangelie en het priesterschapsgezag intact aan hen over te dragen.

Geef al die programma's die erop zijn gericht om het evangelie te onderwijzen, uw volledige steun. Van het jeugdwerk, zondagsschool (overigens, onlangs hoorde ik iets over plaatselijke leiders die hadden aanbevolen om de zondagsschool maar op te heffen. Dat zou wel heel, heel dwaas zijn), de priesterschapslessen, de lessen in de hulporganisaties, de lessen geestelijk leven in de ZHV, het APJV-programma en de avondmaalsvergaderingen kan een grote kracht uitgaan, als we die tenminste gebruiken om het evangelie te prediken. Avondmaalsvergaderingen dienen volkomen op het evangelie gericht te zijn. En ik zie niet hoe een bisschop of ringpresident enige rust zou kunnen hebben totdat zijn jonge mensen een seminarieklass volgen, en de lerarenopleiding de nodige aandacht verkrijgt, zodat al deze programma's van een behoorlijke kwaliteit worden. Dit alles heeft uw zorgzame aandacht en steun zo zeer nodig.

Tenslotte dan nog dit. Wat heeft dit alles nu te maken met de roeping van zendingen? *Alles!*

Als er één manier is waarop een jong kerklid een grondige kennis van het evangelie verkrijgt, dan is het wel door een zending te vervullen. Een zending is een bijna volmaakte combinatie van studie en toepassing van de geleerde beginselen. Daar is niets mee te vergelijken.

Als zending moet een jongeman in staat zijn om iedere dag opnieuw weer de grondbeginselen van het evangelie te onderwijzen. Hij onderwijst het plan van zaligheid telkens en telkens maar weer.

De Heer is ons voorbeeld. Men kan de Heer nauwelijks een directeur noemen. Ik herhaal. Men kan de Heer nauwelijks een directeur noemen. Hij was

een *leraar!* Dat is het ideaal, het patroon.

Een zending is een leraar. Geen student leert zoveel door een les te horen, als een leerkracht leert door de les voor te bereiden.

Stel u eens voor elke dag twee uur te kunnen studeren met een collega. Hoe zou u dat vinden? De zending bestudeert de Schriften zoals hij nog nooit eerder heeft gedaan, en nooit meer zal kunnen doen, zeker als hij tot een leidende positie wordt geroepen.

Hij legt een fundament van de ware essentie van het evangelie. Hij leert de grondbeginselen van priesterschapsbestuur. De toekomst van de kerk hangt van deze kennis van hem af.

Vraag: Waar denkt u dat deze jonge quorumpresident ouderlingen zijn begrip van de evangeliebeginselen en de wijze van openbaring vandaan haalde? Waar denkt u dat hij over openbaringen leerde? Zonder enige twijfel was dit zijn zending.

De toekomstige veiligheid van de kerk hangt af van ons succes in het roepen van zendingen. Als we ons werkelijk zorgen maken om de toekomst van dit werk, rusten we niet totdat elke gezonde jongeman waardig is en het verlangen heeft om een zendingsooproep te ontvangen.

In het begin van mijn toespraak had ik het er even over dat wij *geboden* zijn om het evangelie te prediken. Het is ons gebod om het evangelie te prediken, of ons dat nu extra voordelen en zegeningen oplevert of niet. Waarom? *Omdat het onze plicht is!* Het is een beginsel, een zeer *dwingend* beginsel!

Op hun tijd zijn werkwijzen, programma's, beleid en organisatie en begrotingen en gebouwen heel belangrijk. Deze zaken moeten eens aandacht hebben, maar we moeten er wel voor zorgen dat we het belangrijkste niet laten liggen.

Wij moeten vooruit. Wij zouden nu zes nieuwe zendingenvelden kunnen openen als we daar de zendingen voor hadden. Onze raad en instructie aan alle leiders is voorwaarts te gaan, dat u opnieuw met spoed jongemannen, en in wat mindere mate, maar toch genoeg, jonge zusters roept om, ter vervulling van het ons gegeven gebod, uit te gaan en het evangelie aan alle naties, geslachten, talen en volken te prediken, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

*„Het belang-
rijkste werk dat
wij ooit tot stand
kunnen brengen,
heeft plaats binnen
de beslotenheid van
het gezin.”*

President Harold B. Lee

L.D.S. CHURCH
TRANSLATION DIVISION
LIBRARY

OCT 10 1988